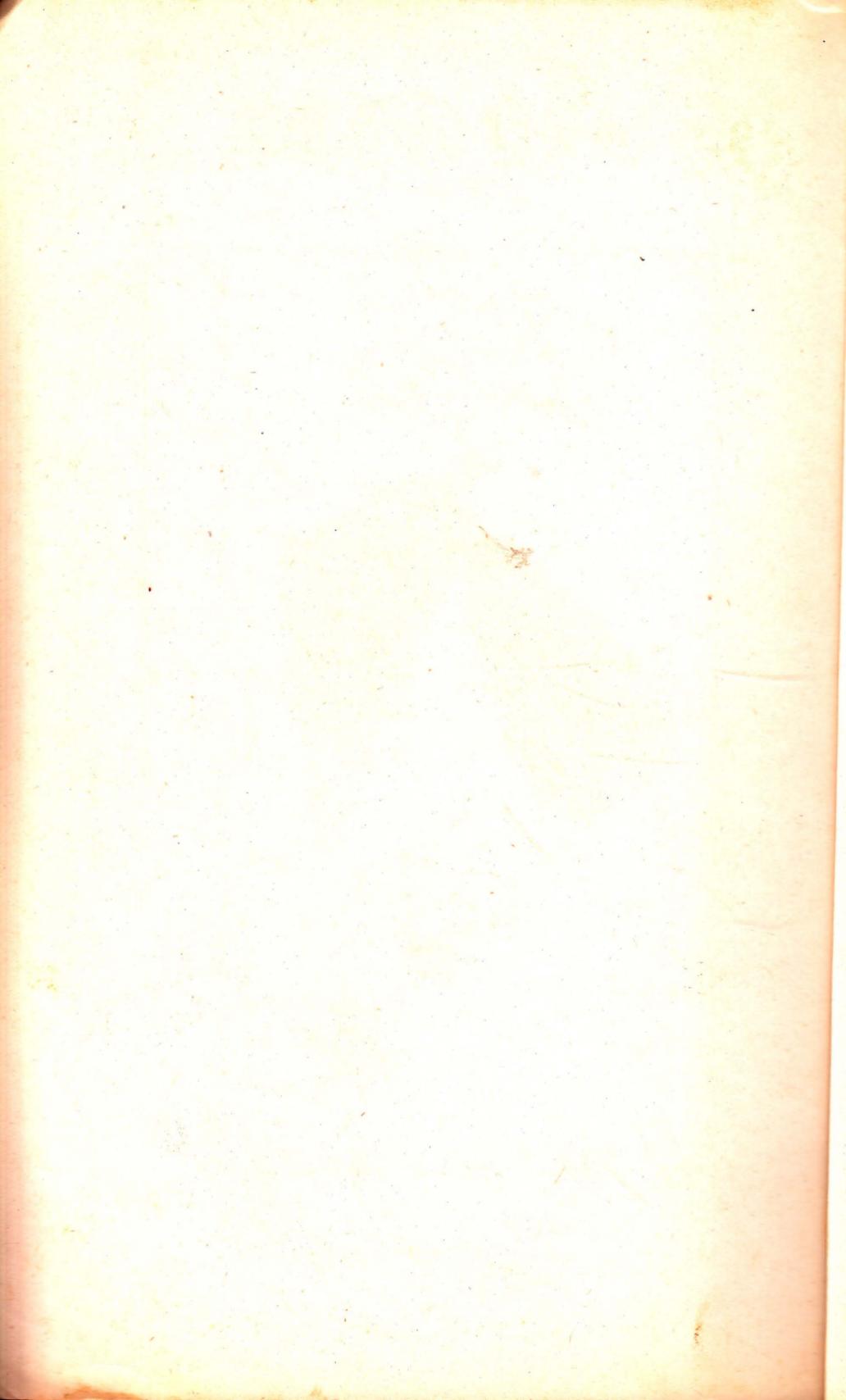

நிஷ்டை

க. கலாமோகன்

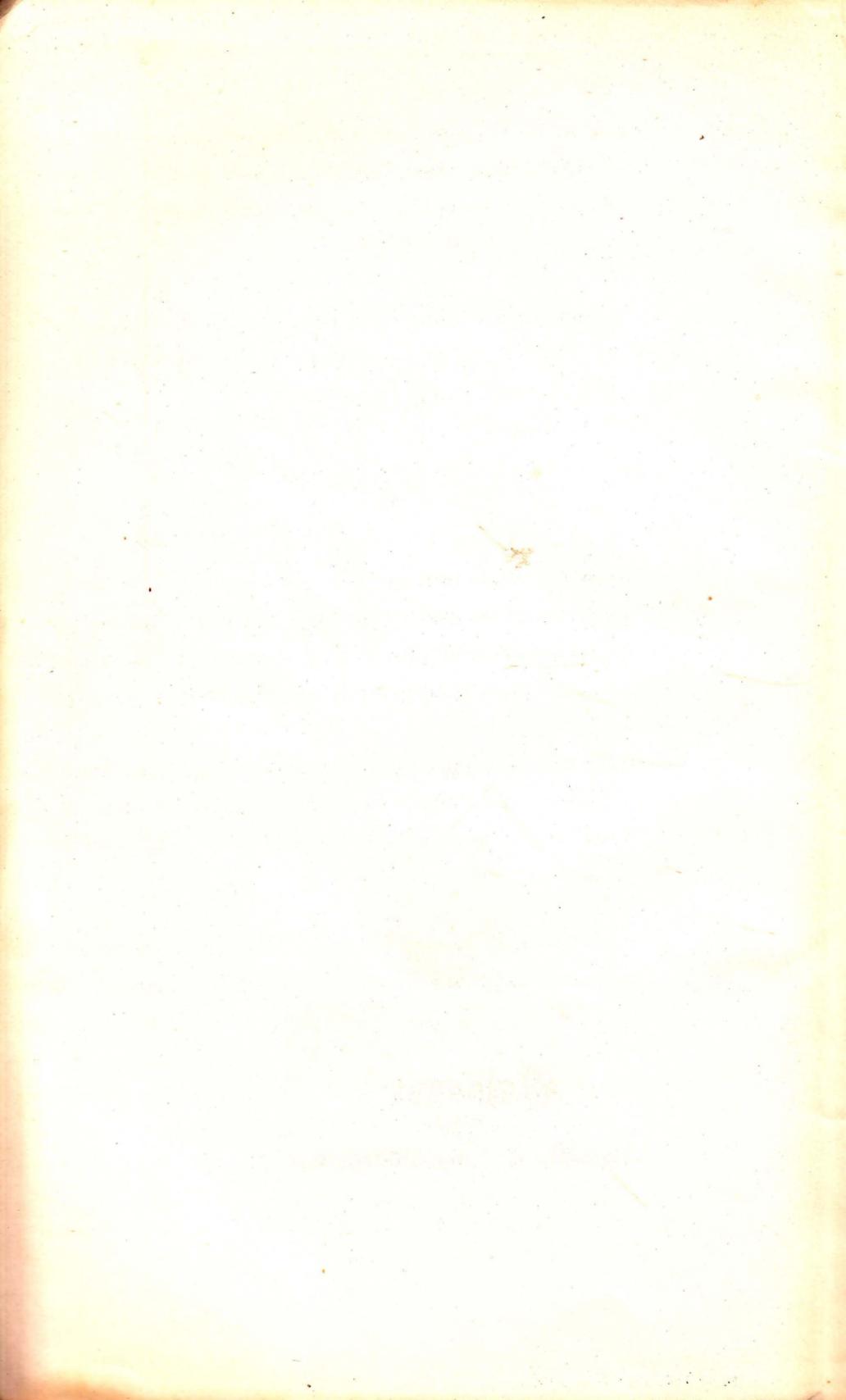

இதற்கு அன்புடன்
பிழைப்பு உயர்ந்து

J. Anubhai
28/06/2015
Paris.

நிஷ்டை

புகலிடச் சிறுகதைகள்

நிஷ்டை

க. கலாமோகன்

எக்ஸில்

வெளியீடு

R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD

வெளியீடு : 1

நிஷ்டை

சிறுகதை தொகுப்பு

(புகலிடச் சிறுகதைகள்)

© க.கலாமோகன்

முதல்பதிப்பு : ஏப்ரல்-1999

வெளியீடு : எக்ஸில் வெளியீடு

EXIL, Chez, R. Inpavali

94, Rue de La Chapelle, 75018. PARIS, FRANCE.

ஒளி அச்சுக்கோர்வை : செய்யது ஸ்கிரீன்ஸ் & கிராஃபிக்ஸ்

A.M.S.P. காமப்ளக்ஸ், திருநெல்வேலி - 1. Ph : 339306.

விலை : ரூ. 45

வடிவமைப்பு : லெனா குமார்

இந்திய விற்பனை : யாதுமாகி

6, பருவத சிங்க ராஜ தெரு, திருநெல்வேலி டவுண் - 627 006.

தமிழ்நாடு.

Publication : 1

NISTAI

Collection of Refugee's short stories

© K. Kalamohan

1st Edition : April 1999

Publication : Exil Publication

EXIL, Chez, R. Inpavali

94, Rue de La Chapelle, 75018. PARIS, FRANCE.

Type Setting & Printing : Syed Screens & Graphics

A.M.S.P. Complex, Tirunelveli - 1. Ph : 339306.

Rs : 45

Layout Designer : Lena Kumar.

Available in India : Yadumahi. . .

6. Parvatha Singa Raja Street, Tirunelveli

Tamilnadu, INDIA.

Pin - 627 006.

யொருளடக்கம்

க

என் குறிப்பு	VII
எமது குறிப்பு	VIII
கலாமோகன்	IX

உ

மழை	11
நிழல்	18
மூன்று நகரங்களின் கதை	27
உருக்கம்	37
இரா	49
இழப்பு	53
எனது தேசம்	61
கோடை	68
நிஷ்டை	74
ஈரம்	82
தெரு	90
கனி	100

1843

107
108
109

110
111
112

113
114
115

116
117
118

என் குறிப்பு

பாரிஸ் EXIL இதழின் வேண்டுகோளுக்கு மதிப்பளித்து அவசர அவசரமாக சில சிறுகதைகளைத் தொகுத்துள்ளேன். இதில் இடம் பெறுகின்ற கதைகள் யாவும் புகலிடத்திலிருந்தே எழுதப்பட்டவை. எனவே இவைகளைப் புகலிடச் சிறுகதைகள் எனக் கருதிக்கொள்ளலாம்.

தொகுப்பு வெளிவருவதில் ஊக்கம் காட்டிய EXIL நிறுவனத்தின் தலைமைப் பொறுப்பிலிருக்கும் ஜெபா (ஜெபதேவி) அவர்களுக்கும், சஞ்சிகைத் தொடர்பாளர் இன்பவள்ளி அவர்களுக்கும், நிறுவனத்தின் செயற்பாட்டாளர்கள் எம்.ஆர். ஸ்ராலின், தேவிகணேசன் அவர்களுக்கும், கதைகளைப் பிரசுரித்த பத்திரிக்கைகள், சஞ்சிகைகள் மற்றும் வெளியீட்டு நிறுவனங்களுக்கும், வடிவமைத்து அச்சாக்கத்தில் உதவிய யாதுமாகி... ஆசிரியர் லெனா குமார் அவர்களுக்கும், கணினி ஒளி அச்சில் உதவிய முத்துலட்சுமி அவர்களுக்கும் எனது நன்றி.

க.கலாமோகன்

பாரீஸ் - 18.01.1999

எமது குறிப்பு

EXIL எனும் தலைப்பிலே நாங்கள் தொடர்ச்சியாக ஓர் இதழைக் கொண்டு வருகின்றோம். சகல அதிகாரங்களுக்கெதிராகவும், கருத்துச் சுதந்திரத்துக்கு முன்னுரிமை கொடுப்பதும், புதிய விவாத களங்களைத் தோற்றுவிப்பதும், தரமான வாசிப்புகளைத் தமிழுக்கு வழங்குவதும், EXIL வெளியீடாகக் கட்டுரை, கவிதை, கதை, மொழிபெயர்ப்புகளைக் கொண்டுவருவதும் எமது இலக்குகள்.

இத்தொகுப்பினோடு கலாமோகனின் சில சிறுகதைகளைக் கொண்டு வருகின்றோம். தாயக, புகலிட வாசகர்களுக்கு இவரது எழுத்துகள் பரிட்சயமானவை. இவரது இலக்கிய இயக்கம் தமிழ் மொழிக்குச் செழுமை தருவது மட்டுமல்ல, மனித வாழ்வின் பல்வேறுப்பட்ட கோலங்களை வித்தியாசமான உத்திகளில் படம் பிடிப்பது. இவர் பிரெஞ்சு மொழியிலும் எழுதுபவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

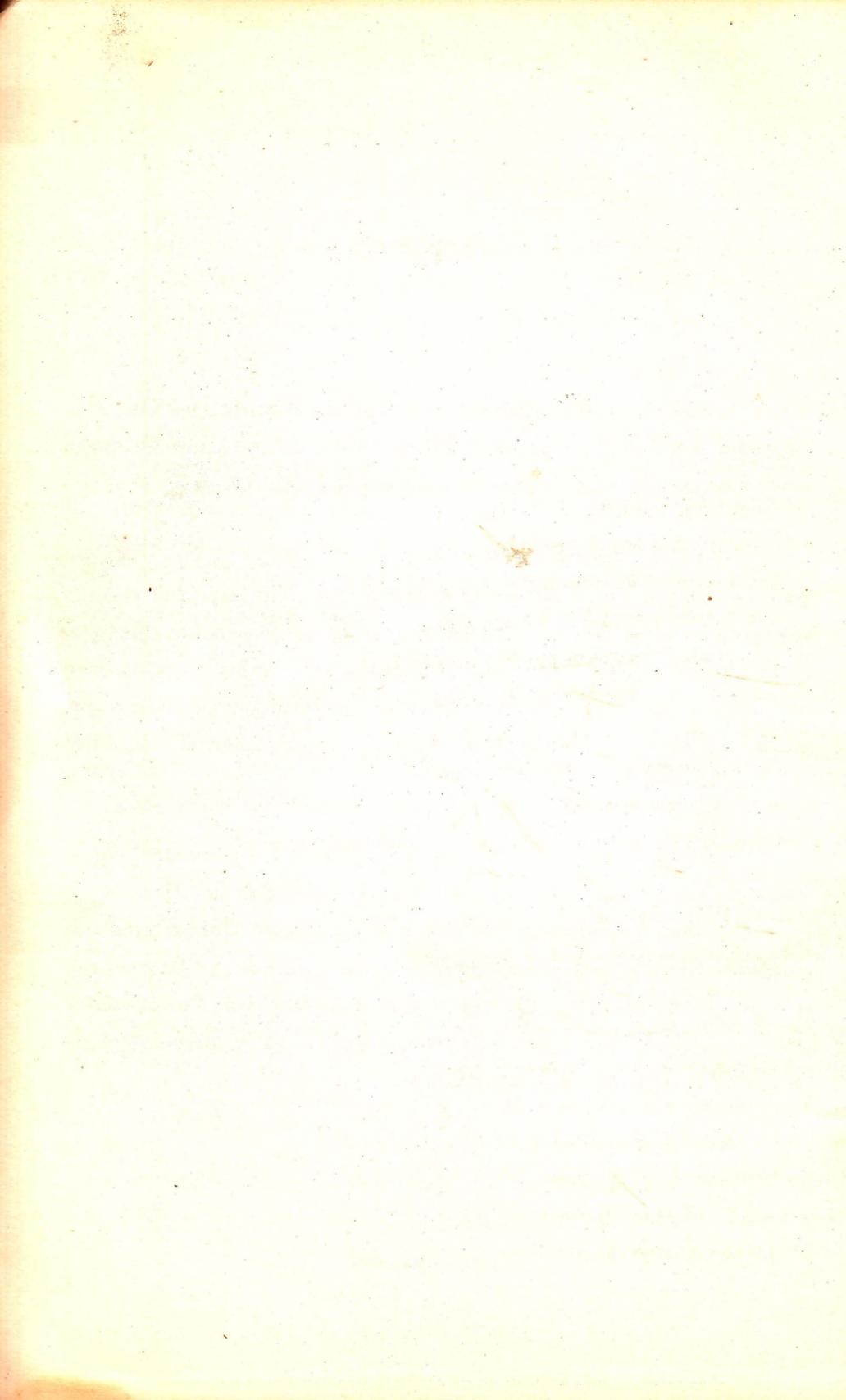
எழுத்து உலகில் பல வருட அனுபவங்களைக் கொண்ட கலாமோகனின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம்.

EXIL

1960 ல் வடஇலங்கை எனும் கிராமத்தை பிறப்பிடமாக கொண்ட கந்தசாமி கலாமோகன் அவர்கள் இலங்கையை விட்டு புலம் பெயரும் வரை கொழும்பில் பத்திரிக்கையாளராகப் பணியாற்றியவர்.

1983ல் இலங்கையில் ஏற்பட்ட பாரிய தமிழர் மீதான தாக்குதலிருந்து உயிர் பிழைத்து பிரான்ஸ் நாட்டில் அரசியல் தஞ்சம் புகுந்தவர். சிறந்த இலக்கிய விமர்ச்சகரான இவர் பிரஞ்சு மொழியிலும் பாண்டியத்தியம் பெற்றவர். புகழிட இலக்கியத்தில் மூத்த எழுத்தாளரான கலாமோகன் சிறுகதை, கவிதை என்னும் பல துறைகளிலும் தனக்கென ஒரு தடம் பதித்தவர். கே.எல்.நேசமித்திரன் எனும் புனைப் பெயரில் எழுதக்கூடியவர்.

இவரது பிரஞ்சு மொழியிலான 'ET - DEMAIN' (நாளையும்) எனும் கவிதை தொகுப்பு புலம் பெயர் தமிழர் மத்தியில் மட்டுமல்லாது ஐரோப்பாவில் வாழ்ந்து வரும் ஏனைய சமூகங்களைச் சேர்ந்த அரசியல் அகதிகள் மத்தியிலும் பேசப்படுபவை. பிரான்ஸ் நாட்டின் அகதிகளுக்கான முக்கிய நிறுவனங்களில் இவரது 'பிரஞ்சுக் கவிதைகள்' சில சர்வதேச அரசியல் அகதிகளின் குரலாக அந்தஸ்து தரப்பட்டு ஆவணப்படுத்தப் பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மழை

மழை எனக்கு உவப்பானது. சிறுவனாக இருந்தபோது மழைக்காகத் தவமிருப்பதும் வானத்தை அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டிருப்பதும் இப்படித்தான் நாள்களைக் கழித்தேன். மழை வந்தால் என்னால் வீட்டுக்குள் இருக்க முடியாது. முற்றத்துக்கும் வீதிக்கும் வந்துவிடுவேன். நிலத்தில் மழை கீறிய கவிதைச் சேறுகளை என் கால்களால் வாசிப்பேன். மழையை ஊக்குவிப்பேன். மழையை ஊக்குவிப்பேன் அது போனதும், வீட்டுக்குள் நுழைய என் காலில் ஒட்டிக்கிடப்பவை கவிதைகள் என்று தெரியாமல் அம்மா பேசுவாள். அவளிற்கு அது சேறு. எனக்கோ கவிதை. மிகவும் சோகத்துடன்தான் கிணற்றடிக்குச் சென்று, கால்விரல்களின் இடுக்குகளுக்குள் பவுத்திரமாகக் காவிக்கொண்டு வந்த கவிதைகளை அழிப்பேன். இல்லை... கரைப்பேன். கவிதைகள் கரைந்து கவிதைகளாகும். என்னை நேசிப்பதாகச் சத்தியங்கள் செய்தபடி, கழிநீர் வாய்க்கால் வழியினூடாக பிரிவாற்றாமை தாங்காமல் செல்லும்போது எனக்கு அம்மாவின் மீது ஆத்திரம் வரும். அவளைத் திட்டுவேன். என் எதிரியென்றும் கொள்வேன். என்னைக் கவிதைகளிடமிருந்து பிரிக்க நினைப்பவள் அவள்தான் என்றும் சொல்வேன். என்னோடு வந்து ஏன் அவள் மழையில் குளிக்கவில்லையென்று நான் அடிக்கடி கேட்டுக் கொண்டதுண்டு.

அம்மா மட்டுமல்ல, அப்பாவும் மழைக்கு எதிரிதான். மழை வந்தால் அவர் தனது சயிக்கிளைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் சின்ன அறைக்குள் ஒளித்துவிடுவார். சேறு பட்டு அதனது கற்புக் கெட்டு விடும் என்ற பயம் அவரிற்கு.

மழையில் நனைந்து கொண்டிருந்த ஒரு நாள் எனக்கு சயிக்கிளில் உலாச் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசை வந்தது. சின்ன அறைக்குள் ரகசியமாகச் சென்று சயிக்கிளில் கையை வைத்தேன். அதை உருட்டிக் கொண்டு வாசலிற்கு வந்தபோது அங்கே அப்பா பாம்பு போல படமெடுத்துக்கொண்டு நின்றார். என்மீது அவர் சீறினார். அம்மா வந்து அந்தச் சீறலின் மீது தீயை ஊற்றினாள். நான், என்னையும் பாம்பாக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டேன்.

“எங்கை லாத்து?”

“வாசிகசாலைக்கு.....” சீறலை அதட்டலாக்கி இப்படிச் சொன்னேன்.

“வாசிகசாலைக்கு நடந்து போகலாம்தானை!”

இந்த ஆர்கியூமென்ரை வைத்த அப்பா முகத்தில் வெற்றிப் பெருமிதம் குந்தியிருந்தது.

வாசிகசாலை அருகிலிருந்த போதும், அது தூரத்திலிருக்கின்றது என்பதை நியாயிக்க, எனது முகத்தைக் கடுகடுப்பாக்கி, இருவரையும் வெருட்டத் தொடங்கினேன். வெற்றி அவர்கள் பயந்துவிட்டார்கள்.

“எங்கையெண்டாலும் போ, ஆனா இருட்டிறதுக்கு முன்னம் வீட்டை வந்து சேர்ந்திடு” அம்மாவின் மொழியுடன் அப்பாவிற்கு உடன் பாடில்லாத போதும், என்னுடன் விவாதிப்பதை நிராகரித்துச் சாமியறைக்குள் நுழைந்தாள். எனது பாதங்களிற்குக் கிடைத்த லக் அப்பாவின் சயிக்கிளிற்கும் கிடைக்கவேண்டும் என்ற சந்தோஷத்தில் வெளியே விழிகளை விட்டேன். அடைமழை இன்னமும் நிற்கவில்லை. முற்றத்தைக் கடந்து வீதிக்கு வந்தேன்.

அப்பாவினால், துடைத்து பளபளப்பாகவிருந்த சயிக்கிள் ரயர்கள் சேற்றைக் கண்டு மோகித்து அதனுள் தம்மைப் புணர்த்திக் கொண்டன. இது என்மீது உவகையை அள்ளி வீசியது.

மண் மழையால் சேறானது

மழை கவிதை

மழை கவிதை பாடியது

இல்லை, கவிதைகளை

மண்ணில் கொட்டியது

மண்ணிலிருந்து சேறு

மழையிலிருந்து கவிதை

எது கவிதை?

எல்லாமே கவிதை

மழை வாரிக் கொட்டிய கவிதைகள் சேற்றுள்ளிலிருந்து தங்கள் தலைகளை நீட்டிக் கொண்டிருந்தன. ரயர்களை அதனுள் தோய்த்து கவிதைகளை அள்ளிக்கொண்டேன். ஆ! எவ்வளவு கவிதைகள்! வாழ்வின் முகாரிகளும், மோகனங்களும் அதனுள் பதிக்கப்பட்டுக் கிடந்தன.

என்மீது கவிதைகள் கொட்டிக் கொண்டேயிருக்கும் போது விழிகளை எல்லாப் பக்கமும் ஓடவிட்டேன். வீதிகள் வளைந்தும் நெளிந்தும் கிடந்தன. ஒவ்வொரு வழியும் சூனியமாகப்பட்டது. மழையை எதிர்த்து சூனியங்களாயிற்றோ? இந்தச் சூனியத்துள் கவிதைகளைக் கொண்டு செல்லவேண்டும் என்ற வெறி எனக்கு. உலாச் செய்ய வேண்டும். எனது அப்பா ஆசையாக வளர்த்துக் கொண்டிருக்கும் சயிக்கிளில் உலாச் செய்யவேண்டும். உலா ஊருலா வாழ்க மழை பொழிக கவிதைகள்.

சயிக்கிளில் ஏறிய போது, பயம் பிடித்து ஆட்டத் தொடங்கியது. ரயர்களில்... சேறுகள்... சேறுகளின் மீது மழை பாடிய, எழுதிய கவிதைகள். கவிதைகளாகிய சேறுகள் தங்களை ரயர்களின் கீறல்களிற்குள் இருத்திக் கொண்டன. சயிக்கிளில் சவாரி செய்தால் கவிதைகளின் சுகந்தமான இருப்புக்கெட்டுவிடும்.... எனக்குப் பயம். உடனடியாக இறங்கி, அதனை மிகவும் பதுமமாக உருட்டியபடி சூனியத்தைச் சந்திக்கத் தயாரானேன்.

முதலாவது முடக்கில் திரும்பியபோது, வல்லிபுரக்கிழவன்தான் என் விழிகளில் தட்டுபட்டான். கிழவனென்றால் அவன்தான் கிழவன்.

எல்லா லட்சணங்களும் அவனிடமிருந்தன. வழமை போல செல்லம்மாக்கிழவியின் வீட்டுக்கு முன்னால் நின்று மூத்திரம் பெய்து கொண்டிருந்தான். கவிதை அவனைக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவனது மூத்திரம்கூட கவிதையில் கலந்து கவிதையாயிற்று.

கிழவன் எப்போதும் இப்படிதான். அவனது போக்கு எனக்கு ஒருபோதுமே துண்டாக விளங்கியதில்லை. ஊருக்குள் நிறையக் கிழவிகளும், வேலிகளும் இருந்த போதும் அவனுக்கோ செல்லம்மாக்கிழவி வீட்டுக்கு முன்னால் கிடந்த வேலிதான் எப்போதும் தேவைப்பட்டது. கிழவிக்கோ இந்த மூத்திர சமாச்சாரம் கண்ணில் காட்டக்கூடாது. ஆரம்பத்தில் ஊருக்குள்ளிருந்த அத்தனை கிழவன்களும், தங்களிற்கு “ஒண்டுக்கு” வந்த போது கிழவி வீட்டு வேலிக்குத்தான் படையெடுத்தார்கள். அவர்கள் மகங்கியபடி கியூவில் நின்றதைப் பல தடவைகள் நான் கண்டுள்ளேன். கிழவிக்குக் கிழிக்கத் தெரியும். கிழவியின் அகோரம் பொறுக்காமல் அவர்கள் பயந்து வேறு வேலிகளைத் தேடிப்போய் விட்டார்கள். வல்லிபுரக் கிழவன் மட்டும் விதிவிலக்கு. அவனையும் அவள் பாரபட்சமில்லாமல் கிழிப்பாள். கிழிக்கும்போது, அசட்டுத் தனமாகச் சிரித்துவிட்டுப் போய்விடுவான். நாளைய கிழியலை அவன் ஒருபோதுமே நிராகரித்ததில்லை. கிழவி கிழித்தாலும், வேலிக்கு நீரை முழுமையாக இறைத்துவிட்டுத்தான் வெளியே போவான்.

அசடு பூசிய கிழவனின் முகம் மீது எனக்கு எப்போதுமே இரக்கம் ஏற்பட்டதுண்டு. கிழவனின் தலைக்கறுப்புத் தெரியவேயில்லை. கிழவனோ சாரத்தையும் அதையும் உயர்த்திப் பிடித்தபடி மூத்திரம் தான் பெய்து கொண்டிருந்தான். அவனோடு பேசவேண்டுமென்ற ஆசை ஏற்பட்ட போதும் அதனைக் கிள்ளி எறிந்து விட்டு மிகவும் பதுமமாக சயிக்கினை உருட்டத் தொடங்கினேன்.

நேரம் காலம் தெரியாமல் சூனியத்தை மறந்து நடந்து கொண்டிருந்த நான் விழித்தபோது என் கண்களிற்குக் கண்ணாமூச்சி காட்டும் கடலின் முன் நின்று கொண்டிருந்தேன். மாலையிருட்டால் கடல் போர்த்தப்பட்டிருந்த

போதும் அதனூடு ஒழிந்து கிடந்த மிருதுவான அசைவுகள் வந்து என் காதின் ஓரங்களைத் தட்டிச் சென்றன. அம்மா மீதும் அப்பா மீதும் கொண்டிருந்த கோபம் என்னைப் பார்த்து நக்கலடித்து விட்டு கடலினுள் குதித்துக்கொண்டதும் ரயர்களின் கீறல்களுள் தவிப்புடன் கிடந்த கவிதைகள் கடலுடன் புணரட்டும் என்று கொட்டிவிட்டு சைக்கிளில் ஏறி நேஸ் செய்யத் தொடங்கினேன். ஓர்மம். உலகை அசைக்க வேண்டுமென்ற ஓர்மம். ஓர்மத்தீயைப் பாதங்களாக்கி பெடலை உதைத்தேன். பனிமலை முகட்டிலிருந்து சறுக்கீஸ் விடும் இரும்புப் பந்தைப்போல சயிக்கிள் ஒழுங்கைகளுள் உருளத்தொடங்கியது.

சூனியத்துள் சூனியத்தை மறந்திருந்தபோது என் தலைமீது கவிதைகள் கொட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன என்ற பிரக்ஞை வந்தது. நிலம் சதுப்பாகியது. சதுப்புள் ரயர்களைத் தேய்த்துக் கவிதைகளை அள்ளிக் கொண்டேன். பின் சயிக்கிளை உருட்ட வெளிக்கிட்டு அதே முடக்கிற்கு வந்து கொண்டிருந்தபோது அப்போதும் அங்கு வல்லிபுரக்கிழவன், தனது சாரத்தையும் 'அதை' யும் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றான். அவன் தனது விழிப்பந்துகளை என்மீது திருப்பி அப்பாவியாக்கிய பின்தான் நான் வீட்டுக்குப் போனேன்.

★ ★ ★ ★ ★

எனக்குத் தூக்கம் வந்தது நன்றாகத் தூங்கினேன். நாள்கள், வாரங்கள், மாதங்கள், ஆண்டுகள் இவைகள் அனைத்தையும் மறந்து தூங்கினேன். எனக்குத் திகதி தெரியாத ஒரு நாளில் அப்பா, டிங்கர் சிங்கத்துடன் வந்து என்னை எழுப்பினார்.

“அண்ணையோடை போய் டிங்கர் வேலை செய்”

நான் இன்னொரு பாயை எடுத்து அவருக்கு முன்னே போட்டு விட்டுச் சொன்னேன். “அண்ணை, அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும். நீங்கள் நல்லா களைச்சுப் போயிருக்கிறியள். இதில படுங்கோ அண்ணை, படுங்கோ”

அப்பா என் கன்னத்தின் மீது ஒரு 'அறை' வைத்து விட்டு சிங்கத்துடன் போனார். நானோ, பிரக்ஞையை நிராகரித்து விட்டுத் தூக்கத்தை தொடர் கதையாக்கினேன்.

★ ★ ★ ★ ★

இன்று நான் விழித்தேன் நான் ஒரு சூனியத்தில்தான் விழித்தேன். விழி களின் முன் சூனிய தரிசனம். சூனியனை நேசித்தேன். சூனியனோடு பேசினேன். சூனியன் என்னைத் தனது சாம்ராஜ்யத்துக்கு அழைத்தான். தேதிகள், வாரங்கள், மாதங்கள், ஆண்டுகள், இவைகள் அனைத்துடனும் என்னை, நான் அந்நியமாக்கி விட்டு சூனிய உலகுள் இறங்கினேன். நடந்தேன்.

அதே முடக்கு, அதே வேலி, அதே வல்லிபுரக்கிழவன். வீட்டினுள் கிழிவி யிருப்பாள். அவள் செல்லம்மாக்கிழவி. சிவப்பி. நல்ல சிவப்பி. சிவப் பென்ற சிவப்பி. கிழவன் தூக்கிப்பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். மூத்திரம் பெய்தான். என்னை நனைத்த மழை அவனையும், அவனது மூத்திர ரத்தையும் நனைத்தது. மழை கவிதை. மழை சந்தனம். மழை அவனது மன அசுத்தத்தையும் கவிதையாக்கியது. கிழவனின் விழிகள் புதையல் தேடும் விருப்பில் வேலியின் கிழிசல் கபாடங்களிற்கூடாக உள்ளிட்டன. நான் அவன் மீது அப்படியே ஆடாமல் அசையாமல் என்னை வைத்திருந்தேன். கிழவனின் மூத்திரம் நிலத்தில் உலகப்படம் கீறியது. அவனது உலகமும் அவன் தனக்கு தெரியாமல் கீறிய உலகமும். உலகம், நான் தூரத்தில். நான் அவன் மீது. வேலிக்கு முன் அவன். வீட்டுக்குள் அவள்? அவள் வெளியே வந்தால் அவ்வளவுதான். கிழியல். காரணமான கவிதை. அதனுள் என்னை புதைக்க, நான் என்னைத் தயாராக்கிக் கொண்டேன். டிக், டிக், டிக். நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது. கிழவனின் விழிகளுள் துருதுருப்பு ஏன்?

தூறல் மங்கியபோது அடைமழை மீண்டும் வந்தது. எனது பாதங்களின் கீழ் மோகனக் கிக்கிளி செய்தது. நான் சூனியத்தைத் தேட வெளிக்கிட்டேன். கிழவியின் தலைதான் தெரிந்தது. கிழவி நல்ல சிவப்பி கூந்தல் முழுதும் வெள்ளிகள் விதைக்கப்பட்டிருந்தன. வெள்ளிகள் தூங்கிக்

கொண்டிருந்தன. வாடி! கிழவி வாடி! கிழவனைக் கிழியடி! உனது கிழியலிலிருந்து வெடிக்கும் கவிதைகளை நான் கேட்கவேண்டுமடி. கிழவி வாசலிற்கு வந்தாள். கிழவன் அசையவுமில்லை. தன் இயக்கத்தை ஒழிக்கவு மில்லை, பயமேயில்லாத அசட்டுக் கிழவன். கிழவியின் கைகளில் துவாயிருந்தது. அவள் கிழவனுக்கு முன் வந்தாள். கிழித்தாள்.

“ஏனடா, உந்த மழையுக்கை நிண்டு நனைஞ்சு கொண்டிருக்கிராய்? உள்ளுக்கை வந்து முதல்லை, தலையைத் துடை”

கிழவன் அசடு. அசட்டைத் துடைத்தபடி - அவன் உள்ளே நுழைந்தான் கிழவியுடன். தூறலும் அடைமழையும் தங்களைக் கிழவனுடன் கோர்த்து வீட்டுக்குள் சென்ற இந்த வேளையில் எனக்கு முன் சூனியம் மறைந்தது.

★ வீரகேசரி 08.07.1990.

நீழல்

நிழலால்

உடல் போர்த்தி

மனிதம் நிஜம் வாழுவதாகச்

சொல்லப்படுவது பொய்

நிழலும் நிஜமுமே

என வாதிடுதல்

நிஜம்

தனது நிஜமற்ற தன்மையையும் கடந்து

உடலின் அழிவிற்கு முன்

நிஜமற்ற வாழ்வை

வாழாதலும் சாத்தியமே

எனும் போக்கை மறுப்பது.

அழகைக் கடந்து

அசுத்தங்களும்

நேசிக்கப்படுதல் ஞாயமே எனும்

புதிய பிரகடனம்

எழுதப்படும் நாளை நோக்கி

நிழலை வாழத் தவமிருக்கும்

இவன்...

யார் இவன்?

நிழல் மனிதன்

இப்படியும் இவனைப் பெயரிட்டுக்

கொள்ளலாம்

எழுதிய பக்கங்களைக் கிழித்து எறிந்து விட்டு, எறிந்தவைகளைக் குப்பைத் தொட்டிக்குள் தேடியெடுத்து எரித்துச் சாம்பலாக்கியபின், ஒரு

வித மனத் திருப்தியில் மூச்சு விட்டுப் பார்க்கின்றேன். இது ஒரு புதிய சடங்கு அல்ல. எத்தனை தடவைகள்தாம் இப்படி எரித்திருப்பேன். எழுதியும் கிழித்தும் எரித்தும் எழுத்தின் நிழலிலிருந்து தப்பமுடியாமல் இந்த வினோதமான போக்கினுள் சிக்கித் திணறியபடி நான்.

சில கணங்களின் முன் எழுதி எரித்துச் சாம்பலாக்கியவை எனது சிநேகிதியின் மாத இதழிற்கானவை. இன்னும் பத்து அல்லது பதினைந்து நிமிடங்களுக்குள் எழுத்தைத் தேடி அவள் வந்து விடுவாள். குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு முன் வந்திருந்தால் எழுதியவைகளைப் பறித்துச் சென்றிருக்கலாமே என்று குமுறுவாள். இப்படி இரண்டு மூன்று தடவைகள் எழுதியவைகள் தவறுதலாக அவளது கண்ணில் பட்டு பறித்துச் சென்றபோது நான் கோபித்ததில்லை. ஏன் அவளைக் கோபிக்க வேண்டும்? அவள் பிரசுரிக் கட்டும் என்று தானே எழுதினேன். எழுதி முடிந்த பின் தானே எழுத்து எனக்குக் கசக்கின்றது. எழுதிய தாள்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து லைட்டர் தீயினால் எரித்துப் பார்ப்பதில்தான் எவ்வளவு சந்தோசஷம்! கசப்பு. கிழிந்து கருகி சாம்பலாக உதிர்ந்து கொட்டும் என்றால் யாசிக்கப் படும் சந்தோஷம் குரூரமானதில்லை.

கதவைத் தட்டுவது சிநேகிதியாகத்தான் இருக்க வேண்டும். என்னை மௌனமாக்கி அவள் தட்டும் வரை தட்டட்டும் என முடி வெடுத்துக் கொள்கிறேன். திட்டிக்கொண்டேயிருக்கின்றாள். முடிவில், “நீ உள்ளே தான் இருக்கின்றாய், கதவைத்திற” என்று அழைப்பு வருகின்றது. நானோ எதுவும் பேசாமல். எப்படியாவது நான் இல்லை என்று நம்பியோ, நம்பாமலோ அவள் போகட்டும் என்ற போக்கு.

“நீ எனக்காக எழுதியவைகளைக் கிழித்துச் சாம்பலாக்கியிருப்பாய் என்பது எனக்குத் தெரியும். எழுத்தைக் கேட்பதற்காக நான் இங்கு வர வில்லை. உன்னோடு பேசுவதற்காக மட்டுமே வந்துள்ளேன். நீ உள்ளே தானியிருக்கிறாய் தயவு செய்து கதவைத்திற நான் உன்னைக் கோபிக்க மாட்டேன்.”

சிகரட் தட்டில் கருகிச் சாம்பலாகிக் கிடந்த தாள்களை மேசையில் கொட்டி விட்டு “நான் உள்ளேயில்லை” என்று மெதுமையான குரலில் சிரமப்பட்டுப் பதிலளிக்கிறேன்.

“நீ உள்ளேயில்லை என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறேன். கதவை மட்டும் திற”

“நான் உள்ளேயில்லை கதவைத்திறக்க என்னிடம் திறப்பும் இல்லை. நான் எவ்வாறு உள்ளேயில்லையோ நீயும் அதுபோல வெளியேயில்லை. இதனை ஒத்துக் கொண்டு போய் விடு”

சில நிமிடங்கள் வரை வெளியேயிருந்து எந்தச் சத்தமுமேயில்லை. ஒரு வேளை அவள் போயிருக்கலாம், போகாமலுமிருக்கலாம். மீண்டும் புதிதாகத் தொடங்குகின்றேன்.

முயல் வேகத்தில் இரண்டு பக்கங்கள் எழுதப்பட்டு விடுகின்றன. மூன்றாவது தாளைத் தூக்கும்போது ஓர் மெல்லிய சத்தம். ஒரு வேளை அவள் வெளியே நின்றால் கேட்டுவிடுமோ? கேட்டால் பரவாயில்லை. நான் உள்ளே இல்லை என்று அவளுக்கு சொல்லி விட்டேன் தானே. தாளை இழுத்தெடுத்து என் முன் வைக்கும் போது சத்தம் மிகவும் தெளிவாக என் காதில் வீழ்கின்றது. மை ரியூப், முடிந்து விடும் தருணத்திலா உள்ளது என்ற பரிசோதனை வேறு. எழுதத் தொடங்குகின்றேன். எழுத்து வருகின்றது.

“நீ தாளை இழுத்த சத்தம் என் காதில் மிகவும் தெளிவாகவே வீழ்ந்தது. நான் கேட்டதைத்தான் நீ எழுதிக்கொண்டுள்ளாய். நீ இரண்டு பக்கங்களுக்கு மேல் எழுதியிருப்பாய் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகம் எதுவுமில்லை. இப்போது எழுதுபவைகளை கிழித்த பின் எரித்து விடுவாய் என்று நம்புகிறேன். என்னை உள்ளே வரும்படி விடு. இருவரும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து நீ எழுதியவைகளைக் கிழித்து எரிப்போம். தயவு செய்து கதவை மட்டும் திற. உன்னைப் பார்க்க வேண்டும். உன்னோடு பேசவேண்டும் என்ற ஆர்வத்துடன் தான் இங்கு நான் வந்துள்ளேன்”

யார் இவள்? உனக்கு இவளைத் தெரியுமே! தெரிந்தவளோடு எப்படிப் பேசுவது? எதற்கும் என்னை அவளின் முன் நிர்வாணமாக்கி விடுதல் மேலானது.

“எனக்கு உன்னைத் தெரியும். இதனால்தான், நீ இல்லாத எனக்காகக் கதவின் பின் காத்திருக்கின்றாய். எனக்கோ என்னைத் தெரியாது. என்னைத் தெரிந்த எவரோடும் எனக்குப் பேசிப் பழக்கமில்லை. காத்திருத்தல் வீண். போய் விடு”

“உனக்கு என்னைத் தெரியுமென்றோ அல்லது உனக்கு உன்னைத் தெரியுமென்றோ நீ முடிவெடுப்பது தவறு. எனக்கு உன்னைத் தெரியாது. இதனால்தான் உன்னோடு பேசவேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்குள் எழுந்தது. முகத்தைத் தெரிதல் அகத்தை தெரியுமென்பதாகுமா?”

“அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியுமென்றல்லவா எழுதி வைத்திருக்கின்றார்கள்”

“அகத்தின் அழகை மறைக்கும் முகமூடியே முகம் என நான் மாற்றி எழுதி வைத்துள்ளேன். இதனால் அல்லவா நான் உன்னுடன் பேச வந்துள்ளேன்”

இந்தப் பெண் இப்படிப் பேசுகின்றாளே. ஒரு வேளை இவள் எனக்குத் தெரிந்தவளாகவும் இருக்கலாம். இவளுக்காக எனது கதவைத் திறந்தால் என்ன? ஒரு வேளை இவள் எனது குழப்பமான முகத்தைப் பார்க்கத் தவறி விட்டால் எதற்கும் முதலில் சடங்கை நடத்தி விடுவோம். எழுதியவைகளைக் கிழிக்கின்றேன். எரிக்கின்றேன். எரிந்து எஞ்சிக் கிடக்கும் சாம்பலில் தனது கடைசி மூச்சை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மெதுமையான தணலை விரல்களினால் முத்தமிடுகின்றேன். இந்தத் தணல் தான் எவ்வளவு இதமானது! ஏன் தணலை விரல்களால் முத்தமிட வேண்டும்? விரல்களின் துணை கொண்டு தணல் மீது பதித்த முத்தங்களை எனது மனோ வலயங்களுக்குள் ஏற்றுமதி செய்து விட்டால்.... இந்த வலயங்களை ஆக்கிரமிக்கும் கிருமிகள்தான் எழுத்துகள் என்று கருதி,

அவைகளைத் தாளின் மீது இருத்தி எரித்தலை இன்று வரை ஒரு சடங்காகக் கொண்டுள்ளேன். எல்லாம், வாழ்வை, நான் என் சுதர்மத்தில் நின்று விளக்கிக் கொண்டதால் வந்த வினையா?

பேசுவோம். என்னைத் தனக்கு தெரியாதெனச் சொல்லும் இவளுடன் பேச வெளிக்கிடுகின்றேன்.

“என்னை நிழல்கள் சூழ்ந்த வண்ணம் உள்ளன. இவை நான் எழுந்து வந்து கதவைத் திறப்பதற்கு இடையூறாகவுள்ளன”

“உனக்கு இந்த நிழல்களைத் தெரியுமா?”

“எந்த நிழல்களைப்பற்றிப் பேசுகின்றாய்? அதை முதலில் சொல்”

“என்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் நிழல்களின் அடையாளத்தைஎன்னால் இனம் காணமுடியாமல் உள்ளது. இந்த நிழல்கள் கருத்தரித்து அவைகளிலிருந்து புதிய நிழல்கள் வேறு ஜனித்துக்கொண்டுள்ளன”

“நீ ஏன் புதிய ஜனனங்கள் பற்றிப் பேசுகின்றாய்? நான்கூட ஒரு நிழல் தான். நீ மட்டும் என்ன நிழலில்லையா?”

“நான் நிழலா அல்லது நிஜமா என்று கேள்வி கேட்ட படியுள்ளேன்”

“நிஜம் என்று எதுவுமேயில்லை. அனைத்தும் நிழல்களே! என்னை நான் நிழல் என்று மட்டும் தான் சொன்னேனே ஒழிய எனது நிழல் என்று „ சொல்லவில்லை”

“சரி, நீ கெட்டிக்காரிதான். உனக்குப் பேசத்தெரியும். நீ பேசக் கற்றுக் கொண்டவள்”

“உன்னைச் சுற்றியிருக்கும் நிழல்களுக்கு நான் பயந்தவளல்லள். உனது நிழலை நான் எங்கே கண்டு விடுவேனோ என்பதற்காகத்தான் நீ கதவைத்

திறக்காமல் இருக்கின்றாய். உனக்கு உனது நிழலின் மீது பயம் தானே?”

“இல்லை, நான் நிழல்”

“நிழலுக்கும் ஒரு நிழல் இருக்க வேண்டுமே?”

“நான் நிழல்களுக்குப் பயந்தவளல்ல என்று சில நிமிடங்களுக்கு முன்பு தான் உன்னிடம் சொன்னேன்”

“என்னைத் தெரியாதவள் எனச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் நான் உனக்குப் புதிரையூட்டவில்லையா?”

“நீ எனக்குக் புதிரை ஊட்டியிருப்பாயாயின் நான் உன்னைத்தேடி வந்திருக்க மாட்டேன்”

“நான் எனக்கும் புதிரை ஊட்டுபவனாக இருக்கும் போது உனக்கு மட்டும் ஏன் புதிரையூட்டவில்லை?”

“எனக்கு நான் புதிரை ஊட்டவில்லை என்பதுதான்”

“நீ வக்கீர மனப்பான்மை கொண்டவள். இல்லையேல் இவ்வளவு நேரமும் பேசிக்கொண்டிருப்பதற்குப் பதில் போயிருப்பாய்”

“நீயும் வக்கீர மனப்பான்மை கொண்டவனே”

“இது தவறு. நான் உன்னுடன் எதுவுமே பேசுவரவில்லை”

“நீ என்னுடன் எதுவுமே பேசுவரவில்லை. இது உண்மை. இதனால்தான் நீ வக்கீர மனப்பான்மை கொண்டவன்”

“நீ என்னை விமர்சிக்கின்றாய். விமர்சித்து விட்டுப்போ”

“நான் உன்னை விமர்சிக்கவில்லை. நீதான் என்னை விமர்சிக்கின்றாய். பல தடவைகள் எனது நிழலை நீ வாசலின் பின்னே நிறுத்திவைத்த வேளைகளில். உன்னை நீ விமர்சித்துக்கொண்டிருந்தாய் என நான் கருதுகிறேன்”

“என்னை நான் விமர்சிக்கின்றேன் என நீ சொல்வது சரி. நான் என்னை விமர்சித்த கணங்களை அவதானித்தவை எனது நிழல்களே, நீயாகிய நிழல்ல”

“நீ உனது நிழல்களுக்கு கொடுத்த சுதந்திரத்தை ஏன் நானாகிய நிழலிற்குக் கொடுக்கவில்லை?”

“உன்னை இந்தக் கட்டத்தில் திருத்தவேண்டியதாக உள்ளது. நான் ஒரு போதுமே எனது நிழல்களுக்கு எந்த சுதந்திரத்தையும் கொடுக்கவில்லை. அவை என்னிடமிருந்து அதைப் பறித்துக் கொண்டன. அவைகளை இதற்காகத் தண்டித்தல் எனக்கு அவசியமாகப்பட்டது இதற்காகவே அவை வெளியே போகாதிருக்கும்படி நான் கதவைப்பூட்டி வைத்துள்ளேன். என்னிடமிருந்து எனது சுதந்திரத்தைப் பறித்த இந்த நிழல்கள் உண்மையிலேயே வலிமையுள்ளவையாயின் எங்கே இந்தக் கதவை உடைத்துக் காட்டட்டும் எனக் காத்திருக்கின்றேன்”

“உனது நிழல்களின் சுதந்திரத்தைப் பற்றித்து வைத்திருக்கும் நீ அவை உனது சுதந்திரத்தைப் பறித்து வைத்துள்ளன என மொழிவது விசித்திரமானது. சொல். உன்னை நிர்வாணமாக்கிச் சொல். உனது நிழல்களை நீ ஏன் ஒரு போதும் எனது இதழ்கள் மீது பேசவிட்டதில்லை?”

“இதழ்கள்! எந்த இதழ்களைப் பற்றிப் பேசுகின்றாய்?”

“நான் எந்த இதழ்களைப்பற்றி பேசிக்கொண்டுள்ளேன் என்பதை விளங்கிக் கொண்டும் ஏன் நடக்கிறாய்?”

ஓ! உன்னால் வெளியிடப்படும் மாத இதழைப் பற்றித்தானே குறிப்பிடுகின்றாய். அதற்காக எழுதித்தரும்படி கேட்ட சிறுகதையை பெற்றுச் செல்லத்தானே இங்கு வந்துள்ளாய்?”

“இல்லை, அதற்காகவல்ல, நீ நடிக்கின்றாய்”

“எனக்குத்தான் நடிக்கத் தெரியாதே? இது உண்மையாக இருப்பின் நீ எப்போதோகதவை திறந்திருப்பாய். அது பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. இதழ்கள் அதாவது எனது உதடுகள் பற்றியே நான் பேசுகின்றேன். அவைகளை உனது உதடுகள் கவ்வட்டும் என்ற தாகத்தடன் வந்த ஒவ்வொரு தடவையும் நீ மறுத்து விட்டாய். காரணம் எதுவாக இருக்கலாம் என அறிய வந்துள்ளேன்”

“எனக்கு உனது இதழ்கள் தேவையில்லை. இது தான் உண்மை”

“இது பொய். கடைசியாக நான் உன்னை சந்தித்த போது நீ எழுதிக் கிழித்துக் கருகிய தாள்களில் கருகாத போன ஒரு துண்டு மேசையின் கீழ் ஒழித்துக் கிடந்தது. நான் அதனைக் களவாக எடுத்துச் சென்றேன். அதில் நீ எனது இதழின் மீது தாகத்துடன் எழுதிய, காமக் கவிதைகளின் சில துகள்களை மட்டும் வாசித்தேன். இந்தத் தாகம் தனது கரையை உடைத்துத் தன்னை வாழட்டும் என்பதற்காகத்தான் இங்கு வந்துள்ளேன்”

“நீ கனவு காண்கிறாய்”

“என்ன நீ மட்டுமில்லையா? உனது கனவுகள் தம்மை வாழட்டும் என்ற புனித நோக்குடன் தான் நான் இங்கு வந்துள்ளேன்”

“வேண்டாம். எனது கனவுகளையும் எரிப்பதாக முடிவெடுத்துள்ளேன்”

“கனவுகளை எரித்து விடாதே! அவைகள் மட்டும் தான் எஞ்சியுள்ளன”

“எனது கனவுகள் மிகவும் கொடூரமானவை. எனவேதான் அவைகளை எரிக்கத் துணிந்தேன்”

“உன் ஆத்மா மிருதுவானது. அது தனது கொடூரங்களை வாழ்தல் மிருதினை வாழ்தல் என என்னால் மொழிபெயர்க்கப்படும். கனவுகளுக்கு அவை தம்மை வாழும் சுதந்திரத்தை வழங்கிக் கதவைத் திற”

“எனக்கு நிழல்களில் பயமாக இருக்கிறது”

“நிழல்கள், நாம் எமது கனவுகளை வாழ ஆசீர்வாதம் செய்யும் என நினைத்து கதவைத்திற”

கதவு தானாகவே திறப்பட்டது.

★ தாயகம் (கனடா) 10.01.1992

முன்று நகரங்களின் கதை

அப்பா இறந்துவிட்டார் யாழ்ப்பாணத்தில். காலையில்தான் தந்தி வந்தது. பாஸ் எடுத்து கொழும்பில் வந்து நிற்கும் உறவினர்களுடன் நான் உடனடியாகப் பேசவேண்டும் என்பதை தெரிவிற்கும் சிறு குறிப்பு: Contact Immediately. தந்தி கிடைக்குமுன் எழுதத்தொடங்கிய சிறுகதையின் பக்கங்கள் சில மேசையின் மீது அலங்கோலமாகக் கிடக்கின்றன. சிகரெட் ஒன்றைப் பற்றவைத்துக்கொண்டு கீழேயிறங்கி சிகரெட் விற்பனை நிலையமொன்றில் நுழைந்து சில ரெலிகாட்களை (பொதுத் தொலைபேசி நிலையத்திலிருந்து பேசுவதற்காக உபயோகிக்கப்படும் காட்கள்) வாங்கிய பின், தொலைபேசிக் கூட மொன்றிற்குள் போய் கொழும்பிற்கு அடிக்கின்றேன்.

“சாப்பிடப் போய்விட்டார்கள். ஒரு மணித்தியாலம் கழித்து எடுங்கள். அவர்கள் வந்து விடுவார்கள்” என்று சொல்லப்பட்டது.

கூடத்தைவிட்டு வெளியே வந்தபோது அப்பாவின் மரணம் ஏன் எனது விழிகளிலிருந்து கண்ணீர்களைக் கொட்ட வைக்கவில்லை என ஒரு தடவை கேட்டுக் கொண்டேன். எனது கண்ணீர்க்கடல் வற்றிவிட்டதோ? ஒரு வேளை அப்படியுமிருக்கலாம். பல இரவுகள் என்முன்படமாய் வந்து போயின. இந்த இரவுகளில் முகம் தெரியாத பலரிற்காக அழுதேன். இது அவர்கள் இறந்துவிட்டார்கள் என்பதற்காக அல்ல. அவர்களது வாழ்வுகள் அநியாயமாகப்பறிக்கப்பட்டுவிட்டன என்பதற்காகவே எனது கடல்

இவர்களுக்காக அழுததில் வற்றிப்போய்விட்டது. அப்பா இயேசுநாதர் போல் புத்துயிர் பெற்றுவந்தால் என்னிடம் ஏன் தனக்காக அழவில்லை என்று கேட்டுச் சுயவிமர்சனம் செய் என என்னை நிந்திப்பாரா? அவர் அப்படிப்பட்டவரல்ல என எனக்குள் ஒரு தடவை சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

நான் இப்போது பாரிஸில் அகதியாக, பாதி உறவினர் கொழும்பிலும், மீதி யாழ்ப்பாணத்திலும். அருகே இருந்த bca ஒன்றிற்குள் புகுந்து ஒரு டெமி(பியர்) அடித்துவிட்டு மீண்டும் தொலைபேசிக் கூடத்திற்குள் புகுந்து கொழும்புக்கு அடிக்கின்றேன்.

“ராசசந்தரம் வந்துவிட்டாரே?” இத நான்

“ஓம், ஓம் லைனிலை நில்லுங்கோ, நான் அவரை கூப்பிட்டு விடுகிறேன்”

சில கணங்கள் காத்திருப்பை வெட்டும் வகையில், மறு முனையில் பெரியமாமாவின் குரல்.

“நீ ஏன் உடனை ரெலிபோன் எடுக்கேல்லை. நான் இங்கை வந்து ஒரு கிழமையாகுது”

“மாமா, உங்கடை தந்தி பிந்திதான் கிடைச்சது. விஷயத்தை சொல்லுங்கோ, அப்பா என்னெண்டு செத்தவர்”

“அவருக்கு வருத்தமொண்டுமில்லை, சாப்பிட்டிட்டு விறாந்தைக்கு வந்தவர் திடீரெண்டு விழுந்தார். அப்படியே செத்துப்போட்டார். செத்தவீட்டாலை எங்களுக்கு கனக்கச் செலவு உடனை கொழும்புக்கு காசை அனுப்பிவை. நான் அதை அங்கை கொண்டு போய்க் கொடுக்கிறன். மாமி உன்னோடை கதைக்கப் போறாவாம். அவவிட்டைக் குடுக்கிறன் கதை” ரெலிகாட் யூனிட்டுகள் முடிவுக்கு வந்ததால், அதனை இழுத்துவிட்டு இன்னொரு காட்டை நுழைக்கின்றேன். ஏற்கனவே நான்கு காட்டுகள்

தின்னப்பட்டு விட்டன.

“மாமி”

“தங்கச்சியை எப்ப உங்கை எடுக்கப் போறீர் ?”

“எடுக்கத்தான் வேணும் ஆனா.....”

“ஆனா வெண்டா ...”

“என்னிட்டை இப்ப காசில்லை. வேலையிலைருந்தும் நிப்பாட்டிப் போட்டாங்கள்”

“நீர் இப்படி எவ்வளவு நாளைக்குத்தான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கப் போகிறீர் எப்பிடியும் அவவை உங்கை எடும். தம்பியும் (அவவின் மகன்) உங்கைதான் இருக்கிறான். அவன் உங்கை வந்து ஒரு வருஷம்தான். நாங்கள் எங்கடை கடன் எல்லாத்தையும் தீர்த்திட்டம். நாளைக்கு அவன் இங்கை 30 (முப்பது ஆயிரம் பிராங்) அனுப்பிறான். நீர் அவனிட்டைக் குடுத்தீரெண்டா அவன் தான் குடுத்தனுப்பிற கடையிலை குடுத்து அனுப்பி வைப்பான். உம்மடை தங்கச்சியின்ரை ஆளும் அங்கைதான் இருக்கு. அவரோட கதைச்சு எப்படியும் அவவை அங்கை எடுக்கிற வழியைக் கெதியாப்பாரும். மாமா உம்மோடை கதைக்கப் போறாராம். கதையும்” றிஸீவர் மாமாவின் கரங்களுக்குச் செல்லும் சத்தம், தொலைவாகவிருந்த போதும் தெளிவாகவே எனது காதில் விழுகிறது.

“காசை உடனை அனுப்பிவை”

“ஓம்”

“அவவை உடனை அங்கை எடு”

“ஓம்”

“நாளைக்கு எனக்கு ரெலிபோன் எடு!”

“ஓம்”

தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டது. ஏதோ பிராங் மெத்தையில் சயனம் செய்பவனைப்போல அனைத்துக்கும் “ஓம்” போட்டு விட்டேன். இந்த “ஓம்கள் எல்லாம் உண்மையா எனக் கேட்டபடி றூம் கதவினை அண்மித்தபோது எனக்கு முன்னே மரணம் வந்தது.

மரணம், முன்பெல்லாம் மரணங்கள் என வரும்போது சோகம் வாழப்படும். போர் பேசிய சமாதானமும், சமாதானம் பேசிய போரும் எமது உணர்வுகளுக்கு இருந்த உரிமைகளைக்கூட பறித்து எங்களையும் வேறு வாழும் பிணங்களாக்கிவிட்டதே. வாழ்விற்காக, மரணிக்காதவர்களையும் கொல்லும் வித்தையைக் கற்றுக்கொண்டிருக்கும் இன்னொரு உலகில் நாம். காசு, காசு, காசு, என்ற ஓலம்தான் மரண ஓலங்களையும் முந்தித் தலையை நீட்டுகிறது.

“ஓம்” போட்டவன் நான் தலைக்குமேலே வெள்ளம் போய் விட்டது. இனிச் சாண் போனால் என்ன முழம் போனால் என்ன என்ற திடகாத்திரத்தோடு கதவைத்திறந்தால் காலை வங்கியிலிருந்து வந்து என்னால் உடைக்கப்படாதிருந்த கடிதம் தனது அச்சுறுத்தும் விழிகளைக் காட்டுகின்றது. நல்ல செய்தி இருக்காது என்ற நம்பிக் கையுடன் அதனைத் திறக்கின்றேன். எனது கணக்கிலிருந்த 300 பிராங்குகளையும் தின்று, அதற்கு மேலும் தின்று விட்டேனாம். வேலையில்லாது இருக்கும் ஒருவர் இப்படி நடந்து கொள்வது வங்கிச் சட்டத்திற்கு முரணானதாம். எவ்வளவு விரைவில் நான் வங்கியின் பணிப்பாளரைச் சந்திக்க முடியுமோ அது நல்லதாம். இல்லையேல் “நீதிமன்ற நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்” என்ற மிகவும் நாகரீகமான குறிப்பு. முழுமும் போனால் என்ன என்ற திடகாத்திரம் இருந்ததால் கடிதத்தைக் கிழித்து ஜன்னல் வழியாக எறிகின்றேன்.

இன்றிரவு நான் தூங்க வேண்டும். ஆனால் எப்படி? அதுவும் இவ்வளவு சமைகளையும் தாங்கியபடி. எனது றூமிற்கு அருகிலுள்ள றூமில் இருப்பவன் ஒரு போர்த்துக்கல் தொழிலாளி. அவனிற்கு பிரெஞ்சு துண்டாகவே தெரியாது. ஆனால் ஒரு பிரெஞ்சுக்காரிக்கு மூன்று பிள்ளைகளைக் கொடுத்துவிட்டான். இதற்கெல்லாம் பாஷை இடையூறாக இருக்கவில்லை. முடிவில் பிரெஞ்சுக்காரி அவனைத் துரத்திவிட்டான். அவன் தனிக்கட்டை. தனக்குப் பிறந்த மூன்று பிள்ளைகளையும் பார்த்து நான்கு வருடங்கள். என்னைக் கொண்டுதான் பிள்ளைகளுக்குக் கடிதம் எழுதுவான். பதில்கள் வரா. அவனோ, எனக்கூடாக சளைக்காமல் அவளுக்கும், பிள்ளைகளிற்கும் எழுதிக் கொண்டிருப்பான்.

காலை 4 மணிக்கு வேலைக்குப் போகுமுன் ஒரு பியர். மாலை 5 மணிக்குத் திரும்பி வந்தவுடன் வைனில் தொடங்கி விடுவான். எனது சமையைக் குறைக்க ஏதாவது குடிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. அவனிடம் ஏதாவது இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் போய்க் கதவைத் தட்டுகின்றேன். திறந்தவனின் கையில் போத்தல். அதனைக் கண்டவுடன் எனது சமையில் அரைவாசி உடனடியாகவே இறங்கியது.

“உது புதுசா வந்த வைன். திறம், குடி” கேட்காமலேயே, குறிப்புணர்ந்து உபசரித்தான். நான் மறுக்கவில்லை உபசரிப்பைத் தேடித்தானே நான் அங்குபோயிருந்தேன்.

“வடி வாக்குடி. இன்னும் மூன்று போத்தல் இருக்கு”

இருவரும் எமது சமைகளை இறக்கி இன்னோர் உலகை வாழ வெளிக்கிட்டோம். ஏற்கனவே பொரித்து ஆறிப்போன சார்டின் மீன்களைச் சூடாக்கி என் முன் டேஸ்ட்டுக்காக வைத்தான்.

அப்பா மீண்டும் என் நினைவின் முன் வந்தார். தந்தியோடு வந்த கடிதங்கள் பொக்கற்றுக்குள் இருந்ததால் தைரியமாக அவைகளை எடுத்து

உடைத்தேன். “நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதை. நாங்கள் இப்படியொண்டு நடக்குமெண்டு கனவிலைக்கூட நினைக் கேல்லை மனதை திடமாக வைத்திரு” இந்தச் செய்திகள் எனக்கு ஒத்தடத்தைத் தந்த வேளையில் கடிதங்களில் வாழும் யதார்த்தமும், தொலைபேசிக்கூடாக வாழப்படும் யதார்த்தங்களும் ஒன்றா என ஒரு தடவை கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

இரண்டு பக்கங்களிலும் போலித்தனம் இல்லை. ஒரு வேளை அது என்னிடம்தான் உள்ளதோ? எது போலி? எது எதார்த்தம்? நான் வாழும் விதம் கூட யதார்த்தம்தான். என்னிடம் காசு இல்லை. காசு இருப்பது சிலரின் யதார்த்தமாக இருக்கும் போது என்னுடையதோ அதற்காகத் தவிண்டையடிப்பது. இன்று ஒருமையில் பேசும் பலர் நாளை என் நிலைக்குத் தள்ளப்படும் போது “பாரும், எம்மடை பாடு இப்படியிருக்கு” என்று பன்மையில் பேசுவார்கள். எது ஒருமை எது பன்மை என்பதை விளக்கிக் கொண்டதுதான் எனது இருதலைக்கொள்ளி எறும்பு நிலைக்குக் காரணம் என நான் ஒருபோதுமே சொல்லமாட்டேன். எனது ஒருமை பன்மைகளிற்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கும் ஒன்று. ஒருமைகள் பன்மைகளாகி, பன்மைகள் பன்மைகளாகாமல், இன்னொரு ஒருமையை வாழும் உலகில் நான்.

நான் மூன்று நகரங்களின் புத்திரன். எனது முதலாவது நகரம் யாழ்ப்பாணம். போர்த்துக்கல் நண்பனின் றுமைவிட்டு எனது றுமிற்கு வந்து கட்டிலில் களைப்புடன் விழும்போது இந்த முதலாவது நகரை நோக்கி எனது கால்கள் ஒரு தடவை ஓடுகின்றன.

தாழங்காய் பொறுக்கிய நாள்கள். ஊமைக்கடல் அடிக்கடி வற்றும். அதன் மீது கால் விரல்களால் கீறப்படும் ஓவியங்களைச் சூரியன் வந்து முத்தமிட்டுச் செல்வான். வளர்ந்தேன். வேலை கிடைத்து. கொழும்பிற்கு, பாஸ் எடுக்காமல் போனேன். கொழும்பு. இது எனது இரண்டாவது நகரம். மூன்று வருடங்களின் பின் அகதியாகி, முதலாவது நகரிற்கு, இரண்டு சூட்கேஸ் நிறையப் புத்தகங்களைச் சுமந்தபடி வந்தேன். வழியிலே என்னை மறித்த இளம் சிங்களச்சிப்பாய்கள் சூட்கேஸிற்குள் கிடந்த தமிழ்ப்

புத்தகங்களைக் கண்டு “ஏன் நீ மஹாவம்சத்தை அவமதித்தாய்?” என விசாரணை ஏதும் செய்யவில்லை. முதலாவது நகரிற்கு வந்தபோது அங்கே நான் அகதிமுகாமிலிருந்த விஷயம் தெரியாமல் செத்தவீடு வேறு கொண்டாடப்பட்டிருந்தது. நான் இறந்து உயிர்த்தேன். ஒரு வேளை, யேசுவைப்போல் நானும் மீள உயிர்த்தவனோ? “பரமண்டலத்திலிருக்கும் பிதாவே எனது பாவங்களை அர்ச்சி” ஊரிலுள்ள அனைத்துக் கோவில் களிலும் என் பேரால் அர்ச்சனைகள், பூஜைகள் என்பன செய்யப்பட்டன. நான் மறுஜென்மம் பெற்றுவிட்டேன் என்பதற்காகத்தான்

“நீ எங்களுக்கு உழைச்சத்தர வேணாம். ஆனா கொழும்புக்கு மட்டும் திரும்பிப் போகாதே”

வீடு, இப்படி என்னிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடிய போது கொழும்பு வீதிகளில் வாள்களோடு நின்று குங்குமப் பொட்டிட்டவர்களையும் காதிவ துவாரங்களைக் கொண்டிருந்தவர்களையும் தேடிய அப்பாவிச் சிங்களக் காடயர்கள் மத்தியிலிருந்து எனது உடலைப் பளவுத்திரமாகக் காத்த குணசேனாவின் நினைவு வந்தது. அவனும் ஒரு அப்பாவிதான். அப்பாவி கள் வாள்களை தூக்க தூண்டுதலாக இருந்தது எது என்பதை என்னைப் போலவே புரிந்து கொண்டவன். யாழ்ப்பாணம் இங்கு எவ்வளவு நாள்கள் தான் வாழ்வது! இது மட்டுமென்ன நரகங்களே இல்லாத நகரா?

வீட்டின் மன்றாட்டம், முடிவில் “வெளிநாடு போ!” என்று என்னைத் துரத்துவதில் வந்து நின்றபோது வியப்படைந்தேன். வெளிநாடு போவதா? எப்படி? நிறையக் காசு வேண்டுமே!

“போறதெண்டது சின்ன விஷயமே காசுக்கு எங்கை போறது?” இது நான்.

பதில் உடனடியாகக் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் என்னை வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பிவைத்து விட்டார்கள். நான் தப்பிவிட்டேன்.

உடல். எனது உடல். காசினால் காக்கப்பட்ட உடல். எனது உடல்.

கடல் கடந்து அகதியாகிவிட்ட உடல். மூன்றாவது நகரில் நான் இப்போது அகதி. முதலாவது நகரிலோ அகதிப்பெருமை கிட்டாமல் எத்தனையோ உடல்கள் மண்ணிடை மண்ணாய்ப் புதைந்த வண்ணம். தப்புதல், கருத்துடனோகட்சியுடனோகடவுளுடனோசம்பந்தப்பட்ட விஷயமல்ல. காகுடன் சம்பந்தப்பட்டது என்பதை மூன்றாவது நகரில் காலடி எடுத்து வைத்த முதல் நாளிலேயே புரிந்து கொண்டேன். எனது மூன்றாவது நகரம் பாரீஸ்.

நான் மூன்று நகரங்களிற்கிடையே சிக்கிக் கிடக்கும் ஒரு புத்திரன். யாழ்ப்பாண போஸ்ட் ஓபிஸ் முத்திரை குத்தப்பெற்று கடிதங்கள் வருவது நின்றுவிட்டது. கடிதங்கள் சுற்றி வளைந்து வரும். அதுவும் கொழும்பு முத்திரை குத்தப்பட்டு வரும் கடிதங்களில் இப்படியொரு குறிப்பு இருக்கும். “ உடனடியாக இந்த நம்பருக்கு எடு” என்னிடமோ ரெலிகாட் வாங்கக்கூட காசில்லை. இப்படியெனில் எப்படித் தொலைபேசியிலாவது வாழ முடியும்?

போனவாரம் எனது பிரெஞ்சுச் சிநேகிதியைச் சந்தித்தபோது, தனது பிறந்த தினத்திற்கு ஒரு புத்தகத்தில் சில கவிதை வரிகளை எழுதியாவது அன்பளிப்புச் செய்திருக்கலாமே என முகத்தைச் சுழித்தாள். நான் அனைத்து நாடுகளுக்கும் அனைத்து மனிதர்கட்கும் அந்நியமான, என்னிலிருந்து என்னைப் பிரித்தெடுக்கத் தெரியாத ஒரு மனிதனாக. என்னைத் தமது வீடுகளிற்கு வாவென நண்பர்கள் எனப்படுவோர் அழைக்கும் போது “ ஒம் வருகின்றேன்” என வாக்குறுதி கொடுத்துவிட்டுப் போகாது விடுகின்றேன். போனால்கூட எனது பொருளாதார நிலையை விளங்கிக்கொள்ளாமல் “ அப்ப, உம்முடைய றுமுக்கு எப்ப வாறது....” எனக் கேட்டு விடுவார்களோ என்ற அச்சத்தினால்தான். எனக்கு வீடு இல்லை. நான் தூங்குமிடங்கள் எனது வீடுகளுமில்லை. வீடு என்பது அவசியமா என்ற விசாரணைக்குள் நான். சில வேளைகளில் இந்த மூன்று நகரங்களையும் தாண்டி வீடுகளும் மனிதர்களும் இல்லாத நான்காவது நகரம் ஒன்று இருக்குமாயின் அங்கே போனால் என்ன என்று என்னிடம் கேட்டுக்கொள்வதுண்டு.

பெரியமாமா கேட்டுக்கொண்டபடி, மறுநாள் நான் போன் பண்ணவில்லை. தூங்கி விழித்து, மீண்டும் சில தினங்கள் தூங்கி, விழித்து ஒரு காலையில் எழுந்து பாரிஸிலிருக்கும் எனது ஒன்றவிட்ட தம்பிக்கு போன் பண்ணுகின்றேன்.

“ உங்கடை மாமா கொழும்பில வந்து நிற்கிறார். உங்களோடை பேசவேணுமாம். உடனடியாக எடுங்கோ!”

“ எந்த மாமா?

“ வேலுமாமா”

இவர் பெரிய மாமாவோ, சிறியமாமாவோ அல்ல, இன்னொருமாமா. ஒன்றவிட்ட தம்பி தந்த இலக்கணத்தை எழுதிவிட்டு சொற்ப யூனிட்களுடன் எஞ்சிக்கிடந்த ரெலிக்காட்டின் துணையுடன் கொழும்பிற்கு அடிக்கிறேன். வேலுமாமா பேசுகின்றார்.

“மருமோன் உம்மடை பெரியமாமா கொழும்பிலையிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போயிட்டார். நீர் திரும்பவும் போன் எடுக்கிற தெண்டு சொல்லீட்டு எடுக்காம விட்டிட்டீர் ” என்று குறையாச் சொன்னவர்.

“ ஓம் மாமா. நீங்கள் சொல்லிறது சரி. என்னிட்டைக்காக வசதியில்லை. அதாலைதான் கொழும்புக்கு திரும்பவும் அடிக்கேல்லை. இங்கையிருந்து கொழும்புக்கு அடிக்கிறதெண்டா சரியான செலவு”

“ஓம் மருமோன். எனக்கு விளங்குது. எங்களுக்கு இங்கை கஷ்டம் இருக்கிறதைப் போல உமக்கும் அங்கை கஷ்டம் இருக்கும் தானே. எதுக்கும் கொஞ்சக் காசெண்டாலும் அனுப்பிவையும். நான் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போய் விஷயத்தை வடிவா விளங்கப்படுத்திறன்”

“நீங்கள் எப்ப அங்கை திரும்புவியள்”

“5000 ரூபாகுடுத்துப் பாஸ் எடுத்தனான். அடிக்கடி பாஸ் எடுத்துக் கொண்டு கொழும்புக்கு வர என்னிடடை வசதியில்லை. இங்கை கொஞ்ச அலுவல்கள் இருக்கு. அதுகளை முடிச்சிட்டுப் போக இன்னும் ஏழெட்டு நாளாகும்.”

மாமாவுடன் தொடர்ந்து பேசவேண்டும் போல எனக்கு ஆசையாக இருக்கின்றது. அதற்குள் ரெலிக்காட்டினுள் இருந்த கடைசி யூனிட் ஒரு கிசு போட்டுவிட்டுத்தனது இறுதி மூச்சை விடுகின்றது. சோகத்துடன் றூம் திரும்புகின்றேன்.

★ பாரிஸ் முரசு 29.04.1992

உருக்கம்!

என்றை பத்திரோன் (முதலாளி) நல்லவர். அவர் மட்டுமே, அவற்றை மனிசி, மகன், மகள், நாய்க்குட்டி, பூனைக்குட்டி எல்லாந்தான். பிரெஞ்சு ஒழுங்காப் பேசமாட்டன் எண்டதாலை, எங்கை என்னை நிப்பாட்டிப் போடுவாரோண்டு-வேலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்த காலத்திலை எனக்கு அவரிலை பொல்லாத பயம். அவர் கதைக்கிறது எனக்கு வடிவா விளங்கிறதில்லை. நான் கதைக்கிறதெல்லாம் தனக்கு வடிவாக விளங்கு தெண்டு-என்னைப் போலை கையையும் தலையையுமாட்டிச் சொல்லிறவர். இங்கிலீஸிலை பேசுவெளிக்கிட்டாலும் அவரோ, நீ உன்றை பிரஞ்சிலை பேசு, அது தனக்கு நல்லா விளங்குமெண்டிறவர். நல்ல பத்திரோன். அவர் எங்கட சனங்களைப் போலயில்லை. சனங்கள் எப்ப பாத்தாலும், நான் முவா, துவா (நான், நீ) எண்டுதான் பிரெஞ்சுபேசுறன் எண்டு சொல்லி என்னை நக்கலடிக்குங்கள். அதுகளுக்கு பொய்தான் பேசத்தெரியும். பத்திரோன் மட்டும்தான் உண்மை பேசுறவர். நல்ல பத்திரோன். என்னோடை நல்ல நேசம். நான் கோப்பையள் கழுவிக்கொண்டிருக்கேக்கை-குசினீக்கை வந்தாரெண்டா-என்றைமுதுகிலை தட்டி சிரிக்காமல் போகமாட்டார். நல்ல பத்திரோன்.

நேற்றைக்குப் பத்திரிக் வரேல்லை. அவன்தான் நெடுகையும் சலாத் (பிரெஞ்சுக்காரர் சாப்பாட்டிற்கு முன்னோ அல்லது பின்னோ எடுக்கும் பச்சிலை உணவு. இது செமிபாட்டிற்கு உதவுவது) போடுறவன். அடையான் தான் (அல்ஜீரியர்களுக்கு இங்குவாமும் தமிழ் அகதிகள்

கொடுத்துள்ள பட்டப்பெயர். இந்தப் பெயர் எவ்வாறு கண்டு பிடிக்கப் பட்ட தென்பது இன்று வரை மர்மமாகவேயுள்ளது) திட்டித்திட்டி சலாத் போட்டான். முன்னமொருக்கா, நான் வேலைக்குப் போகாமயிருக்கேக்கை பத்திரோன் பத்திரிக்கைத்தான் கோப்பை கழுவவிட்டார். அடுத்த நாள், என்னிட்டை, அவன் வடிவாக் கோப்பையளைக் கழுவேல்லை யெண்டிட்டு, நான் கழுவிற கோப்பையள்தான் பளபளப்பாயிருக்கிற தெண்டார். நெஸ்ரோறண்ட்டிலை கோப்பை கழுவிற மிஷினில்லை. நான் மிஷினை விடத்திறமா கழுவிறனெண்டு முன்னமொருக்காப் பத்திரோன் என்னிட்டைச் சொல்லேக்கையே, அவர் என்னை வேலையை விட்டு ஒரு நாளும் நிப்பாட்ட மாட்டாரெண்டு நான் நினைச்சுக்கொண்டன்.

இண்டைக்கும் பத்திரிக் வரேல்லை. ரெலிபோனடிச்சுக்கூடப் பத்திரோனுக்கு அவன் சொல்லேல்லை. என்ன இருந்தாலும் அவன் உப்பிடிச் செய்யிறது புழை.

பாவம் பத்திரோன். என்னிட்டை வந்து. கோப்பையையும் கழுவி, சலாத்தையும் போடெண்டிட்டு, எப்பிடிச் சலாத் போடுறதெண்டதையும் காட்டினார். அவ்வளவுதான். பிறகு நான் சலாத் போட்ட விதத்தைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார். என்ன இருந்தாலும், கோப்பையளையும் கழுவிக் கொண்டு சலாத்தையும் போடுறது கஸ்டமாத்தானிருந்தது. பாவம் பத்திரோன், அதாலைத்தான் செய்தனான்.

நெஸ்ரோறண்ட்டிலை அடையான்தான் செவ். (சமையலறைப் பொறுப்பாளன்) அவன்ரை ஆக்கள்தான் எய்ட் குசினியர்களாகவும் (சமையல் உதவியாளர்கள்) இருக்கிறாங்கள். எனக்கு உந்த அடையான் களைப் பிடிக்கிறதில்லை. உவங்களுக்கு என்னை நக்கலடிக்கிறதுதான் வேலை. எப்ப பாத்தாலும் குசினீக்கை, உவங்கடைவாயள் ஆடிக்கொண்டு தானிருக்கும். பத்திரோன் வாங்கிப் போடுற பீவ்தேக்குகளிலை (இறைச்சித் துண்டுகள்) அரைவாசியைக் களவாத் திண்டு முடிக்கிறது உவங்கள் தான். உவங்களை நிப்பாட்டினாத்தான் நெஸ்ரோறன்ட் உருப்படும். பத்திரிக்கும் உவங்களோடை சேர்ந்து நல்லாக்கெட்டுப்போனான். அவன் பிரெஞ்சுக்

காரன்தான். ஆனாலும் நல்லாக்கெட்டுப்போனான். எப்பபாத்தாலும் குசினீக்கை நிண்டு சிகரெட்டுப் பத்திறவன். எனக்குச் சிகரெட்டுப் புகையெண்டா புடிக்கிறதேயில்லை. பத்திரோனும் சிகரெட் பத்திறவர்தான். ஆனா உவங்களை மாதிரி நெடுகையும் பத்திக்கொண்டிருக்கிறேல்லை.

★ ★ ★

நேற்று, பத்திரோனின்ரை ரெண்டாம் மோள், நாய்க்குட்டியோடா ரெஸ்ரோறண்டுக்கு வந்திது. கோப்பை கழுவிக்கொண்டிருந்ததாலை, கை குலுக்க முடியேல்லை, சிரிச்சன். நாய்க்குட்டி என்னைப்பாத்து வாலாட்டிச்சுது. அதுக்கு என்னிலை நல்ல விருப்பம். எப்ப பார்த்தாலும் என்னைப் பார்த்து வாலாட்டிற்று. எனக்கு வாலில்லை. இருந்தா நானும் அதுக்கு வாலாட்டியிருப்பேன். அடையான்களைப் பாத்து அது ஒரு நாளுமே வாலாட்டினதில்லை. பத்திரோன்ரைமோள் என்னோடா கதைக்க வரும். வடிவெண்ட வடிவு. பல்லுத்தான் கொஞ்சம் கறள் பிடிச்சிருக்கு. எனக்கெண்டா அதோடா கதைக்க வெக்கம். நேற்றைக்கு குசினீக்கை நாய் மூத்திரம் பெஞ்சிட்டிது. பத்திரோன்ரை மோள் அதைத் துடைக்க வெளிக்கிடேக்கை நான் விடேல்லை. நான்தான் யவல் (அசுத்தங்களைக் கழுவ உபயோகிக்கப்படும் ஒரு திராவகம்) போட்டு வடிவாக் கழுவினனான். எனக்கு மேர்ஸி (நன்றி) சொல்லீட்டுப்போனது.

வெள்ளிக்கிழமையளிலை நான் மரக்கறி தான் சாப்பிடுறனான். அம்மா சொன்னமாதிரி நான் இஞ்சையும் விரதம் பிடிச்சவாறன். இது பத்திரோனுக்குத் தெரியும், ஆனா, வெள்ளிக்கிழமையளிலை அடையான் எனக்கு மரக்கறியிலை சாப்பாடு செய்து தாறேல்லை. நான் பாணும் புறமா ஜூம் (சீஸ்) தான் சாப்பிடுறான்.

ஒவ்வொரு நாளும் இரவு பன்னிரண்டு மணிக்குத்தான் வேலை முடியிறது. இண்டைக்குச் கனக்கச் சனம் வந்ததாலை கூடவேலை. பத்திரோன் அடையான்களை கொஞ்சம் கூடவேலை செய் எண்டு கேக்க, அவங்கள் .நீ கூடச்சம்பளம் தரமாட்டாய் . எண்டிட்டுப் போயிட்டாங்கள்.

எனக்கு மாதம் மூவாயிரத்தைஞ் நூறு பிராங். அவங்களுக்கு என்னிலும் பார்க்க கூட, காசு கூட உழைக்கிறவங்கள் கூட வேலை செய்திருக்கலாம் தானை. அவைக்கு தாங்கள் என்னவோ டிரக்டர் மார் எண்ட நினைப்பு! நேரமெண்டா நேரம்தான். ஒரு நிமிசம் பிந்தினாக்கூட நிக்கமாட்டாங்கள். சுப்பிளி மோன்தையர் (ஓவர்ரைம் காசு) கேப்பாங்கள். அவங்கள் வேலை முடிஞ்சு போகேக்கையும் நான் கோப்பை கழுவிக்கொண்டு நிக்கிறனான். அப்ப என்னைப் பார்த்து நக்கலடிக்கிறவங்கள். பத்திரோன் கடைபூட்ட இர்வு ஒரு மணியாகும் அதுவரையும் நிண்டிட்டுத்தான் நானும் போறனான். அடையானடுகளுக்கு புளடிச்சல். கொஞ்சம் கூட பொறுப்புணர்ச்சி யில்லாதவங்கள்.

முன்னமொருக்கா, அவங்கள் போனோண்ணை, பத்திரோன் தன்ரை மோனை கய்ஸில (காசுப்பட்டறை) விட்டிட்டு, குசினிக்கை வந்தார். ஓடர்கள் பிந்தி வந்ததாலை பத்திரோன் சமையலைக் கவனிக்க, நான் கோப்பையைக் கழுவி அவருக்கு உதவி செய்தன். வேலை முடிஞ்சு போகேக்கை, நான் வேணாம் வேணாம் எண்டுசொல்ல, அம்பது பிராங்கைத் தூக்கி, வலிய என்ரை பொக்கேட்டுக்கை வைச்சவர். நல்ல பத்திரோன். அடையானுக்கு இது விளங்கிறதேயில்லை.

இண்டைக்கு எனக்கு லீவு. நான் லீவிலை இருக்கிற நாளிலை கறுவல் ஒருவன் தான் புளோஞ்சிங் (கோப்பை கழுவுதல்) செய்யிறவன். பத்து மணி போலை பத்திரோன் எனக்கு போன் பண்ணினார். பத்திரிக் வரேல்லையெண்டும், என்னை வந்து சலாத் போடமுடியுமா எண்டும் கேட்டார். நான் உடனை ஒமெண்டன். லீவிலை வீட்டை சும்மாயிருந்து வீடியோ பார்க்கிறதைக் காட்டிலும், வேலை செய்யிறது நல்லதுதான்.

பத்திரிக்கின்ரை போக்கு வரவர மோசமாப் போய்க் கொண்டிருக்குது. உவன் நெடுகயும் சொல்லாமக் கொள்ளாம லீவடிச்சக் கொண்டிருந்தானெண்டா பத்திரோன் கட்டாயம் வேலையிலையிருந்து நிப்பாட்டுவார்.

வேலையில்லாமல் போகேக்கைதான் உவனுக்கு பத்திரோன்ரை

அருமை தெரியவரும். நான் றெஸ்ரோறண்டுக்கை போனோண்ணை, பத்திரோன் நான் வந்ததுக்கு மேர்ஸி சொல்லீட்டு கபேக்கிராம் (பால்க்கோப்பி) ஒண்டு போட்டுத் தந்தார். நான் கபே (காப்பி) குடிக்கிறேல்லையெண்டது அவருக்குத் தெரியும். கறுவல் என்னைக்கண்டு சிரிக்கவுமில்லை. பொஞ்சு (காலை வணக்கம்) சொல்லவுமில்லை. அவனுக்கும் அடையான்களைப்போல இப்ப திமிர்.

இண்டைக்கு நான் சலாத்தோட வேணும். கோப்பையள் கழுவுற நாளிலை, அதுகள் வரவரக் கழுவிக்கொண்டேயிருப்பன். கறுவலோ கோப்பையளைக் குவிய விட்டிட்டு, வோக்மனும் கேட்டு, சிகரெட்டும் பத்திக் கொண்டு சும்மா விருந்திது. எனக்கெண்டா அது துண்டாப் பிடிக்கேல்லை. ஏன் கோப்பையளைக் கழுவாமல் இருக்கிறாயெண்டு கறுவலிட்டைக் கேட்டன். அதுக்கவன், என்றை வேலை எனக்குத் தெரியும், நீ உன்றை வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டிரு. எண்டு செட்டாச் சொன்னான். உவங்களுக்கு உப்ப வேலையின்றை அருமை தெரியாது. சோமாசிலை (வேலையை இழந்து சொற்ப உதவிப்பணத்துடன் இருக்கும் காலகட்டம்) நிக்கேக்கைதான் தெரியும்.

இண்டைக்கு வேலைசெய்து கொண்டிருக்கேக்கை, கறுவல் அஞ்சு கோப்பையை உடைச்சான். உவன் வேணுமெண்டுதான் கோப்பையளை உடைச்சிருக்கவேணும். உவனிட்டை வாயைக் குடுக்கிறது நல்லதில்லையெண்டு நான் பேசாம இருந்திட்டன். அடையாங்களும் கறுவலும் நல்லா முசப்பாத்தி விட்டுக் கொண்டிருந்தாங்கள்.

வேலை முடியிற நேரம் வந்தோண்ணை, குவிஞ்சு கிடந்த கோப்பையளையும் கழுவாம, கறுவல் அடையான்களோடையெ ஓட்டான். பாவம் பத்திரோன். நான்தான் கறுவல் விட்டிட்டுப்போன கோப்பையளையெல்லாம் கைநோக்கக் கைநோக்கக் கழுவினனான்.

எனக்கிண்டைக்கு விசா. விசா புதுப்பிக்கிறதுக்கு ஒவ்வொரு தரமும் லீவெடுக்கவேணும். சில நேரங்களிலை, போனோண்ணையே

விசாவைத் தந்திடுவாங்கள். இல்லாட்டி பின்னேரம்வரை காத்திருக்க வேணும். நேற்றைக்கு பத்திரோனிட்டை, இண்டைக்கு விசாவெண்டு சொல்லி லீவு கேக்க, விசா எடுத்து முடிஞ்சவுடனை நெஸ்ரோறண்டுக்கு வரச்சொன்னவர். பத்திரோனுக்கு உதவவேண்டு மெண்டதாலை, நான் இண்டைக்கு நேரத்தோடையே சித்தைக்கு (பாரிஸில் விசாக்களை வழங்குவதற்குப் பொறுப்பாகவுள்ள பிரதான பொலீஸ் தலைமையகம் அமைந்துள்ள இடம்) போனன். எனக்கு லக். நேரத்தோடை விசாவைத் தந்திட்டாங்கள்.

உடனேயே நான் நெஸ்ரோண்டுக்குப் போனன். அங்கைகனசனம். பத்திரோன்ரை மகன்தான் கீழை பொறுப்பா இருந்தான். மேலையுள்ள குசீனிக்குப் போனன். அங்கை பத்திரோன்தான் கோப்பையளைக் கழுவிக்கொண்டிருந்தார். பாவம் பத்திரோன். சலாத் போட்டுக்கொண்டிருந்த பத்திரிக், அதையும் போட்டுக் கொண்டு, பத்திரோனுக்குப் பதிலா கோப்பையளையும் கழுவியிருக்கலாம்தானை. என்னைக் கண்டோண்ணை பத்திரோன் “திநேசோந்தி”. (மிகவும் இனியவர்) எண்டிட்டு, கையைக் கழுவிக்கொண்டு கீழை இறங்கினார். பத்திரிக் என்னிட்டை வந்து, தான் இண்டைக்குத் அரை நேரம்தான் வேலை செய்யிறதாச் சொன்னான். ஏன் எண்டு கேக்க, தன்ரை குப்பினை (சினேகிதி)ப் பாக்கப் போகிறனெண்டான். நான் கேட்டன் அப்ப ஆர் சலாத் போடுறதெண்டு. அதுக்கவன் என்னைக் காட்டிட்டுப் போயிட்டான். அண்டைக்கு நான் தான் சலாத்தும் போட்டுக் கோப்பையளையும் கழுவினனான். அதை நான் பத்திரோனுக்காத்தான் செய்தனான், பத்திரிக்குக்காண்டியில்லை. குப்பினை அவன் லீவு நாளிலை போய்ப் பார்க்கலாம்தானை. ஏன் வேலை நாளிலை போய்ப் பார்க்க வேணும். உந்தப் பிரெஞ்சுக்காரருக்கு குப்பினெண்டாக் காணும். கண்மண் தெரியாது.

* * *

இண்டைக்குச் செவ் என்னிட்டை வந்து சிண்டிக்காவிலை (தொழிற் சங்கம்) சேரன் எண்டு கேட்டான். எனக்குச் சிண்டிக்காவெண்டா

என்னென்று தெரியாது. அவனிடைக்கேட்டன். அதுக்கவன், சிண்டிக்கா பத்திரோனுக்கு எதிரானதெண்டும், அதிலை சேந்தாகூடச் சம்பளம் கிடைக்குமெண்டும் சொன்னான். எனக்கெண்டா அவன் சொன்னது பொய்ப்போலப்பட்டிது. பத்திரோனிடைப் போய், செவ் என்னைச் சிண்டிக் காவிலை சேரச் சொல்லிறான் என்று சொன்னன். அதுக்கு அவர், அடையான் செவ்வோடை இனிமேல் என்னைக் கதைக்கவேணா மெண்டும், சிண்டிக்கா தொழிலாளியளுக்கு எதிரானது எண்டும் சொன்னார். ஏன் அது தொழிலாளியளுக்கு எதிரானது என்று கேட்டன், சிண்டிக்கா தொழிலாளியளை வேலை செய்யாம சோம்பேறியாக இருக்கச் சொல்லிற தெண்டும், அதுக்கை இருக்கிறவங்கள் தொழிலாளியின்றை சந்தாக்காசுகளைக் சுருட்டி தங்கடை பொக்கட்டுகளுக்கை போடுறவங்கள் எண்டும் சொன்னார். பத்திரோன் சொன்னது சரிதான். வேலை செய்தாத் தான் காசு கிடைக்கும். காசு கிடைச்சாத்தானை வாழலாம். எனக்கெண்டா உவங்கடை போக்கு துண்டா விளங்கேல்லை. பத்திரோனைப் பிடிக்கேல்லையெண்டா, ஏன் அவருக்கெதிராச் சிண்டிக்கா துவக்க வேணும்? வேலையை விட்டிட்டுப் போகவேண்டியதுதானை. நான் வேலை செய்து உழைச்ச காசிலைதானை ஊரிலை வீடு கட்டினவை, வீடியோ வாங்கினவை, ரெண்டு தங்கச்சிக்கும் சீதனம் கொடுத்தவை. இதையும் விட ஐயா வட்டிக்கும் வேறை குடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். வேலை செய்யாட்டி உதெல்லாம் முடிஞ்சிருக்குமே. அடையான்களுக்கு காசின்றை அருமை தெரியாது. அது தான் இப்படி நடப்புக் காட்டிக்கொண்டு திரியுறாங்கள். பத்திரோனாலைதான் அவங்களுக்கும் காசு கிடைக்குது. இருந்தும் அவருக்கெதிராததான் இவங்கள் எல்லாம் செய்யிறாங்கள். கொஞ்சம் கூட நன்றியில்லாதவங்கள்.

* * *

பத்திரோன் இண்டைக்கு என்னைக்கூப்பிட்டு, இனிமேல் நான் தான் சலாத்தோடவேண்டிவரும் எண்டார். என்றை இடத்துக்கு ஒரு ஆள் தேவை, எனக்கு நம்பிக்கையான என்னைப்போல திறமாவேலை செய்யிற சிறீலங்கேய் (இலங்கையர்) ஆரையும் தெரியுமா என்று கேட்டார். "அப்ப

பத்திரிக் என்ன செய்யப்போறான்” எண்டு கேட்டன். அதுக்கு அவர் , “பத்திரிக் ஒழுங்காச்சலாத் போடுறதில்லை, ஒழுங்கா வேலைக்கு வாறானுமில்லை, நான் அவனை வேலையிலையிருந்து நிப்பாட்டப் போறன். அதுதான் எனக்கொரு சிறிலங்கேய் தேவை” எண்டேக்கை, எனக்கு உடனை என்ரை மச்சான்தான் ஞாபகத்துக்கு வந்தான். “ மச்சான் சிலோனிலையிருந்து வந்து ஒரு கிழமைதான், அவனைப் போடலாம் , ஆனா பப்பி(விசா)தானில்லை” எண்டன். அதுக்குபத்திரோன் “பப்பி யில்லாட்டியும் பறவாயில்லை, சிறீலங்கேயா இருந்தாச்சரி” எண்டார். எனக்குப் பேய்ச் சந்தோஷம் . நான் பிராஞ்சுக்கு (பிரான்ஸ்) வந்து, ஒரு வருசத்துக்குப் பிறகுதான் வேலை கிடைச்சது. மச்சானுக்கு நல்ல திசை. வந்த ஒரு கிழமையிலை அதுவும் பப்பியில்லாமலேயே வேலை கிடைக்கப் போகுது. இது தெரிஞ்சா அவன் துள்ளிக்குதிப்பான். உடனை பத்திரோ னிட்டை அவனைக் கொண்டு வந்து போடுறெண்டன். சரி அவனுக்கு வேலை காட்டிக்குடுக்கிறதும், வேலை வாங்கிறதும் என்ரை பொறுப் பெண்டிட்டுப் போயிட்டார். பத்திரோனுக்கு என்னிலை நல்ல நம்பிக்கை. எக்கச்சக்கமான பாசம். இல்லாட்டி, என்னிட்டை, என்ரை. இடத்துக்கு ஆளைக் கொண்டு வந்து போடெண்டு என்னைக் கேட்டிருப்பாரே. பத்திரிக்கை நிப்பாட்டுறது மாதிரி, அவர் அடையான் செவ்வையும் நிப்பாட்டுவார். அப்ப அவன்ரை இடம் எனக்கு கிடைக்கும். நான் தான் செவ்வாயிருப்பன். பத்திரோனுக்கு அள்ளி வைக்கிறவங்களை உப்பிடி நிப்பாட்டுறது தான் நல்லது. அப்பதான் அவங்களுக்கு அவற்றை அருமையும், வேலையின்ரை அருமையும் தெரியவரும்.

நான் என்ரை மச்சானோடை ரெஸ்ரோறண்டுக்கை போகேக்கை, பத்திரிக்கை வாசலிலை கண்டன். அவன் என்னைப் பார்த்து சிரிக்கவு மில்லை, பொஞ்சு(வணக்கம்)சொல்லவுமில்லை. முன்னம் இவன் இப்படி யில்லை. கண்டோண்ணையே பொஞ்சு சொல்லிறவன்.

வீட்டை , நான் சொல்லிக் கொடுத்த மாதிரி , மச்சான்

பத்திரோனுக்குப் பொஞ்சு சொன்னார். பிறகு எப்பிடிக் கோப்பையளைக் கழுவிறது, துடைக்கிறது, அடுக்கிறது எண்டதை நான் அவனுக்கு விளங்கப்படுத்தீட்டு, சலாத்துகளை எடுத்து கழுவ வெளிக்கிட்டன். அடையான் செவ் என்னிட்டை வந்து, நான் சலாத் கழுவக்கூடாது கோப்பைதான் கழுவ வேணுமெண்டு சொல்ல, மற்ற அடையான்களும் அவனோடு சேர்ந்து ஆடினாங்கள். “பத்திரோன்தான் என்னைச் சலாத் போடச்சொன்னவர், இனி மேல் நான் தான் சலாத் பேர்டுவன், என்றை மச்சான் புளோஞ்சிங் செய்வான்” எண்டு சொல்ல, அதுக்கு அடையான் என்னை கொனார் (தூஷணமாகக்கருதப்படும் பிரெஞ்சு பாமரவார்த்தைப் பிரயோகம்) எண்டான். எனக் கெண்டாக்கெட்ட கோவந்தான் வந்திது. பேசாம இருந்திட்டன்.

சொன்னதையும் கேக்காம, திரும்பவும் சலாத் கழுவிக் கொண்டிருக் கேக்கை, அடையான் வந்து பத்திரிக்கை பத்திரோன் நிப்பாட்டிப் போட்டானெண்டும், அவன்றை வேலையை நான் செய்யக்கூடாதெண்டும் சொன்னான். “பத்திரிக் நெடுகையும் லீவெடுக்கிறவன், ஒழுங்கா ஒரு வேலையும் செய்யிறதில்லை” எண்டோண்ணை. அவனுக்குக் கோவம் வந்திட்டிது. பத்திரிக்கைத்திரும்பவும் வேலைக்கெடுக்காட்டி, தாங்களெல் லாரும் சேர்த்து கிறேவ் (வேலைநிறுத்தம்) செய்வமெண்டிட்டு, நான் தொடர்ந்தும் சலாத்தைக் கழுவிக் கொண்டிருந்தனெண்டா அடிப்ப னெண்டான். எனக்கு உண்மையிலை பயம் வந்திட்டிது. அவன் அடிச்சாலும் அடிச்சுப் போடுவான். உடனை கீழையிறங்கி பத்திரோ னிட்டைபோய், அடையாங்கள் என்னை வேலை செய்ய விடுறாங் களில்லையெண்டன். அவர் உடனை மேலை வந்து, அடையான் செவ்விட்டை, தான் பத்திரிக்கை நிப்பாட்டிப்போட்டதாயும், இனிமேல் சலாத் போடுறது நானெண்டு என்னைக்காட்டியும், நான் வேலை செய்யேக்கை பிரச்சினை கொடுத்தா பொலீஸுக்குப் போன் பண்ணுவ னெண்டும் சொன்னார். இதுக்கு அடையான்கள் மசியேயல்ல. பத்திரோனைப்பாத்து, உம்மடை பொலீஸுக்கு நாங்களொண்டும் பயப் பிடேல்லை, பத்திரிக் ஒழுங்கா வேலை செய்யிறவன், அவனை நிப்பாட்டினது பிழை, ஒரு வரிசமாச் சம்பளம் கூட்டித்தாருமெண்டு

கேட்கிறம், அதுக்கு நீர் என்ன செய்தனீர், இப்ப பத்திரிக்கையும் வேறை நிப்பாட்டுறீரோ, இண்டைக்கே அவனை எடுக்கவேணும், இல்லாட்டி அவனை எடுக்கும் வரை கிறேவ் நீரும், பத்திரிக்கும் சிண்டிக்கா விலையிருக்கிறான் எண்டதை மறக்க வேணாம் எண்டு சத்தம் போட்டுக் கத்தினான். பத்திரோனோ, அடையானுக்கு மசியேல்லை. “செய்யிறதை செய்யுங்கோ”, ஆனால் பத்திரிக்கை மட்டும் திரும்பவும் வேலைக்கு எடுக்கமாட்டான். எண்டிட்டுக் கீழை இறங்கிப் போயிட்டார். பத்திரோன் போனோண்ணை அவங்கள் சிரிசிரியெண்டு விழுந்து விழுந்து சிரிச்சாங்கள். அடையான் செவ் ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துப்பத்திக் கொண்டு, மற்ற அடையாங்களிட்டை, ஒரு வேலையும் செய்யாமச்சும்மாவிருங்கோ. எண்டான். அவங்களும் தங்கடை தலையளையாட்டிட்டு, சிகரெட்டை யெடுத்துப் பத்த வெளிக்கிட்டாங்கள். ஒரு அடையான் பீவ்தேக் கையெடுத்து வாட்ட வெளிக்கிட்டான். கெட்டபடுவாக்கள்! வேலையும் செய்யாமை, பத்திரோன் வாங்கிப் போட்ட இறைச்சியளையும் எடுத்துத் திண்டு கொண்டிருக்கிறாங்கள். பத்திரிக்கின்ரை வேலை பறந்தமாதிரி உவங்கடை வேலையும் கட்டாயம் பறக்குமெண்டு நான் நினைச்சுக் கொண்டன்.

பத்திரோன்றை மகன் ஓடர்களைக் கொண்டுவந்து குசினீக்கை வைச்சிட்டுப்போக, அடையாங்கள் அதுகளையெடுத்து லைட்டரால் எரிச்சுக் கொண்டி ருந்தாங்கள். ஓடர்களுக்கான சமையல் கீழை போகாத தாலை, பத்திரோன் மேலை வந்து, நான் பிரச்சனையைத் தீப்பன், வேலை உடனை நடக்க வேணும். எண்ட, அடையான் “என்ன தீர்வு” எண்டு கேட்டான். தான் பத்திரிக்கைமட்டும் எடுக்கமாட்டன் எண்டும், மாதம் 100 பிராங் கூட்டித்தாறதெண்டு பத்திரோன் சொல்ல, பத்திரிக்கையும் எடுக்க வேணும், “100 பிராங் இல்லை, மாதம்மாதம் 300 பிராங்கும் கூட்டித்தர வேணும்” எண்டு அடையான் செவ் சொல்ல, “அது முடியாது” எண்டிட்டு பத்திரோன் திரும்பவும் கீழை இறங்கி போயிட்டார். எனக்கெண்டாக் கையும் ஓடேல்லை, காலும் ஓடேல்லை. என்னையும் அவங்கள் சலாத் போடவிடேல்லை, மச்சான் கழுவிறதுக்கும் கோப்பையள் வரேல்லை. நான் கீழை போய் எட்டிப்பாத்தன். பத்திரிக் வாசலிலை சிகரெட்டு பத்திக் கொண்டு நிண்டான். திரும்பவும் பத்திரோன் மேலை வந்து, செவ்வோடை

தான் தனியாகக் கதைக்கவேண்டுமென்றிட்டு, அவனையும் கூட்டிக்கொண்டு கீழை போனார்.

செவ்வின்ரை வேலை பறக்கப் போகிறதெண்டு நான் நினைச்சன். அவனை முதலீலை நிப்பாட்ட வேணும். அவன் தான் எல்லாப் பிரச்சினை யளுக்கும் காரணம். முழு அடையான்களையும் நிப்பாட்டிட்டு சிறீலங்கையளைப் போட்டாத்தான் றெஸ்ரோறன்ற் உருப்படும். அடையான்களுக்கும் பத்திரோன்றை அருமை தெரியவரும். செவ்வும், பத்திரோனும் இறங்கினோன்றை, தான் வாட்டி வச்சிருந்த பீவ்தேக் கையெடுத்து ஹரிஸா (ஒரு வகை மிளகாய்ச்சம்பல்) வோடை தொட்டுச் சாப்பிட வெளிக்கிட்டான் அடையான் மற்ற அடையான் ஐஸ்கிறீமெடுத்து குடிச்சான். உதெல்லாம் பத்திரோனுக்கு நடட்டம் வைக்கிற வேலைதானை! நான் மச்சானுக்குக் கிட்டப்போய் உவங்கள் உப்பிடித்தான். பத்திரோனுக்கு அள்ளிவைக்கிற வங்கள் எண்டு சொல்லிக் கொண்டிருக்கேக்கை, அவரும், செவ்வும் பத்திரிக்கோடை உள்ளுக்கை வந்தினம். பத்திரோன் சிரிக்கேல்லை, செவ்வும் பத்திரிக்கும் சிரிச்ச விதமெண்டா எனக்கு துண்டாப்பிடிக்கேல்லை. இப்ப, பத்திரோன் என்னைத் தன்னோடை வரும்படி கேக்க இரண்டு பேருமாக் கீழை இறங்கினம். தனக்கு பத்திரிக்கை திரும்பவும் எடுக்கிறது துண்டாப் பிடிக்கேல்லையெண்டும், எடுக்காட்டி இண்டைக்கு றெஸ்ரோறண்டை நடத்தமுடியாதெண்டும் அதால சாட்டுக்குதான் அவனை எடுத்ததெண்டும் சொல்லி, நான் தான் புளோஞ்சிங் செய்யவேண்டுமெண்டார். அப்ப மச்சானை என்ன செய்யிறதெண்டு கேட்க இன்னும் கொஞ்ச நாளிலை பத்திரிக்கை எப்படியாவது நிப்பாட்டப் போறதாயும், அப்ப மச்சானை எடுக்கிறதாயும் சொன்னார். எனக்கெண்டா அவர் சொன்னது சரியாத்தான் பட்டிது. மச்சானுக்கு இப்ப என்ன அவசரம். அசெட்டிக்காசு (அகதிகளுக்கான அரசு உதவிப்பணம்) வரும்தானை. கொஞ்ச நாளையிலை பத்திரோன் சொன்னமாதிரி வேலையும் குடுப்பார். நான் அவருக்கு மேர்ஸி சொல்லிக்கொண்டு மேலை போனன்.

பத்திரிக் நமுட்டுச் சிரிப்போடை சலாத் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். "ஏன் 100 பிராங் கூட்டினத்துக்குச்சம்மதிச்சனி, பிடிச்ச பிடியா 300

பிராங்கூட்டித்தாவெண்டு கேக்கேல்லை” எண்டு மற்ற அடையான்கள் கத்த
மெல்ல மெல்லத்தான் வேலையைக் குடுக்கவேணும் எண்டான் செவ்.
தங்களுக்குத்தான் சம்பள உயர்வெண்டும், எனக்கில்லை யெண்டும்
அவங்கள் என்னைப்பார்த்து நக்கலடிச்சாங்கள். நான் மச்சானிட்டை போய்
நடந்த விஷயத்தை வடிவா விளக்க அவன் முகத்தை சுழிச்சுக்கொண்டு
வெளியாலை போனான். உவன் அடையான் செவ்வை நிப்பாட்டிட்டு
பத்திரோன் என்னை எப்படியும் செவ்வாக்குவார் எண்டு நினைச்சுக்
கொண்டு கீழையிருந்து, லிப்டாலை மேலை வரப்போகும் கோப்பை
யளுக்காக காத்துக்கொண்டிருந்தன்.

★ ஐரோப்பா முரசு 13 - 20 ஜனவரி 1993.

இரா

ஆன்ம லயிப்பின் உந்நதங்களை நத்தும் இவனின் பரிசுத்தமான தேடல்களுடன் ஒத்தோட இவள். கனவு கட்டியிழுக்கப்பட்டு அந்த அறைக்குள் கொண்டு வரப்பட்டுவிட்டது.

“சாத்து”

“பூட்டு”

“ஒளி”

அணைத்துவிடாதே! இருளுடன் சரசம் செய்யும் விதத்தில் வாழவிடு!.

இவன் மலர்களைக் கட்டிலில் தூவினான் . கூந்தல் கலைத்து, கழுத்தைத் திருப்பி, நறுமணப் புகையைப் பிடரி வழியாக ஓடவிட்டான். இவன் இவள் ரசிப்பில் லயித்தான்.

இரா.

தேகதாகங்களின் இயற்கைசார் கிளர்ச்சிகளை அடக்கியொடுக்கப் பொய்த்தூக்கமும், குறட்டைகளும் செய்கின்ற அவலட்சண புருஷர்களை அலட்சியம் செய்து, நிந்தித்து இவனும் இவளும் புனித அர்த்தங்களின் கண்டுபிடிப்பிற்காகக் கண்களைப் பிடுங்கியெறியத்தயாரான நிலையில்....

சப்தம்.

வெளியேயிருந்துதான். பூட்டிக் கிடந்த கதவைப் பிய்த்தும்தான். அக்கிளி
கொண்டு இவன் இவளைக் குத்தினான்.

சந்தேகம்.

“கதவை ஏன் பூட்ட மறந்தாய்?”

“என் உயிரினும் உயிரானவரே! புதிதென்று சொல்லி நீங்கள் தந்த பூட்டைக்
கொண்டு கதவினை நான் அடைத்ததைக் கண்டீர்கள்தானே?”

“திறப்புத் துவாரத்தையும் அடைத்தாயா?”

“ஆம், என் பிரீதிக்குரிய தேவனே!”

“நீ என்னுடன் ரகஸியமாக வந்ததை வேறு யாரும் கண்டனரா?”

“எவருமே காணவில்லை. நேற்றுக்கூட அவர் இந்தியாவிலிருந்து போன்
பண்ணி தான் இங்கு திரும்ப இன்னும் 18 தினங்கள் எடுக்குமென்றார்.”

“இன்றிரவு அவர் உனக்குப் போன் பண்ணினால்...”

“தனியே வீட்டிலிருக்கக் கிலி என்பதால் சிநேகிதிகள் வீட்டிலேயே
இரவைக் கழிப்பதாகச் சொல்லியுள்ளேன்.”

“சிநேகிதிகளின் வீட்டிற்கு அவர் போன் பண்ணினால்...”

“அவர்களது போன் இலக்கங்களை நான் அவருக்குக் கொடுப்பதில்லை.
பெண்கள் விடயத்தில் அவர் படுமோசம் . இந்திய தேசத்தில் எத்தனை
ஆட்டம் ஆடிக்கொண்டுள்ளரோ! சர்வேஷ்வரனிற்சுத்தான் தெரியும்.”

பசி

இவனும் இவளும். களவு ஒழுக்கச் சுகந்த நத்துனர்கள். களவில் ஜீவத்துடிப்பின் சுதர்மங்களிற்குப் பொற்பாய் விரிக்கும் கலையில் தோய்ந்து..... ஆனந்தித்து..... அவாக்களை எரித்து.....

sex

“கைப்பிடி நாயகன் தூங்கையிலே அவன் கையை யெடுத்து அப்புறம் தள்ளி இருளைக் குருடாக்கிச் சயன சுகத்தில் முழுகச் செல்லும் இவனையும் இவளையும் நெற்றிக்கண் கொண்டு பொசுக்குவதா?”

சர்ப்பம்

கிலேசம் இவனைக் கட்டியது

ஒலி

மேலாடையைக் கழட்டி எறிந்தாள் இவள்

“அணி!”

“உங்களிற்கு இன்று என்ன நடந்தது?”

பயம்

அவா நீறாகிப் போய்விடுமா?

“அணி!”

அவள் பணிந்தாள்

நிசப்தம்

திற!

“உங்களிற்கு என்ன நடந்தது?”

மூடு!

“என் பிரீதிக்குரியவரே! பேசுங்கள்!”

உஷ் என இவன் சொல்லவில்லை.

“என் காதில் சப்தங்கள் வீழ்ந்தன. எமது களவினை யாரோ கண்காணிக்கின்றனர் என எனது உள்ளுணர்வு சொல்லுகின்றது. லயித்துப் போவதற்குத் துன்புறுகின்றேன்.

அடி

நீர் விழி கொட்ட... கருக்கட்டிய அவா.... சிதைவது போல.....

சிதையாதே!

போ

இவனுக்கும் இவளுக்குமாக நாளைக்காவது ஒரு இரா.

★ தாயகம் (கனடா) 09.04.93

இழப்பு

விழிக்கரையோரம் கவலை கசிந்தது. கண்ணீர். சில கணங்களின் பின்னர் கைகளால் விழிகளைக் கசக்கிக்கொண்டேன். வேறு சில கணங்களில் கண்ணீர் தானாகவே காய்ந்து கொண்டது. ஒரு விதத்தில் பார்த்தால் சம்பாதித்தவை என எதுவுமே இல்லை. அனைத்தும் இழப்புக்கானவையே. வெற்றி எது? தோல்வி எது? இவை எமது கற்பிதங்கள் இல்லையா? நான் யார்? நான் எனச் சொல்லிவிட்டால் நான் நானாகி விடுவேனா? கேள்விகளைக்கேட்பதிலும் அர்த்தமில்லை. பதில்கள் கிடைத்தென்ன, கிடைக்காது விட்டென்ன! விழிகளில் கசியும் கவலையைக் கவனத்துக்கு எடுக்கலாமா? அழாதவர்கள் இரக்கமற்றவர்கள் என்றல்லவாகருதப்பட்டு விடுவர். இரக்கத்தைக் காட்ட நடிக்கவேண்டும். எனவே அழுதல் கற்றேயாக வேண்டும்... எனக்கு அழத்தெரியாது, ஆம் பலர் முன்னிலையில். எனது கண்ணீர்கள் போலியானவையாக இருக்கக் கூடாதே, என்பதற்காகத் தனிமையில்தான் அழுவேன். கனவுகள் சிலவற்றிலும் அழுததாக நினைவுகள் உண்டு. எனது நினைவுப் பொதியை அவிழ்க்கின்றேன். சீறப்போவது கடல்பாம்பா அல்லது கொம்பேறி மூக்கனா?

★ ★ ★

சிதையில் அவள் எரிகின்றாள். வாணைத் தொடும் சுவலைகள். அவள் போகுமிடம் சொர்க்கமாக இருக்கவேண்டும் என நாத்திகனான

எனது மனம் பிரார்த்திக்கின்றது. எல்லோருடனும் போய்வந்த அவள் எங்கே யாவது போகட்டுமே என அலட்சியமாக என்னால் இருக்க முடியவில்லை. அம்பிகா! உனது உடலில் பூத்த இளமையிலிருந்து தலை நீட்டிய தீ நாகங்கள் என்னை மட்டுமா கொத்தியது. முள்ளின் தையலிலிருந்து சீறிப்பெருகும் வேதனை கூட இனியது என்பதை உனது உடலல்லவா எனக்கு விளங்கிக்காட்டியது. அச்சம் எனும் நோயினால் நான் பீடிக்கப் பட்டிருப்பதை அறிந்து அதனை விரட்ட நீயல்லவா ஓடாதம் தந்தாய், உனது உடலில் காம நர்த்தனங்கள் புரிந்தோர், வீதிகளிலே வெள்ளை வேட்டிகளுடன் நின்று, கிராமத்தின் ஒழுக்கம் சிதைவதற்கு நீதான் காரணம் என ஆய்வுகள் செய்த வேளைகளில் ஒரு தினத்தில்தான் சொர்க்கத்தின் கதவுகளை நீ எனக்காக திறந்தாய்.

“விழிகளை ஏன் கீழே போடுகின்றாய்?”

“என்னை நிமிர்ந்து பார்!”

“எனக்கு வெட்கமாக இருக்கின்றது”

“பயமாகவும் இல்லையா? நீ இங்கே வந்ததை உனது அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் சொல்லிவிடுவேன்”.

“நீங்கள் ஒரு பொல்லாத பெண். நான் போகின்றேன்”.

“பகிடிக்காகத்தான் சொன்னேன். நில்!”

அம்பிகாவை நான் நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

“உனக்கு எத்தனை வயது?”

“இருபத்தொன்று”

“மூன்று வயதில் எனது மகன் செத்திருக்காது விடின் அவனுக்கும் இப்போது 21 ஆகத்தான் இருக்கும்”. என்னைத் தன் மார்புடன் சேர்த்து இறுக அணைத்தான். கனவுகளும் கற்பனைகளும் நிர்வாணமாகின. அணைப்புக்குள் பற்றிய ஓம குண்டலத்தின் மீது கொள்ளிகள் போடப்பட்டன. சுவாலைகள் எல்லைகளையும் சட்டங்களையும் எரித்தப்படி மேலழுந்தன...

விறகுகளுக்கு மத்தியில் எரிகின்றது அவள் உடல். சொர்க்கம் காட்டிய அவளின் உடல் சொர்க்கத்துக்கே போகவேண்டும். சொர்க்க வாசலுக்கு முன்னே குவிந்து கிடக்கும் இருள் மலைகளைச் சாம்பலாக்க, சுவாலைகளே! விரைந்து சொல்லுங்கள்! அம்பிகாவை நான் இழந்தேனா?

★ ★ ★

“அப்பா!”

யாரது? மகளா? எனக்கு முன் எவருமே இல்லை. நான் தனித்துக்கிடப்பதை உணர்ந்தேன். படுக்கை மீது முள்கள் வளர்ந்தன. துள்ளி எழுந்து, ஜன்னலால் வெளியே பார்க்கின்றேன். அல்ஜீரியப் பெண் அவளது இரண்டுகைகளையும் பிடித்தப்படி இரண்டு பிள்ளைகள். பின்னே மூன்று. கடவுளே! நீ ஏன் அவளுக்கு ஐந்து கைகளைக் கொடுக்கவில்லை என எனக்குள் ஒங்கிக் கத்துகின்றேன்.

“அப்பா!”

மகள் இப்போது பள்ளியிலிருக்கலாம். ஏன் நான் இவளுக்கருகில் இல்லை. என்னிடமிருந்து இவளைப் பறித்த விதியின் கையை அடித்து நொருக்கு வதா? வீரம் பேசியென்ன, பேசாது விட்டென்ன! காரணங்களைக் கண்டு பிடித்துவிட்டால் உடைந்து போன கண்ணாடி ஒட்டுப் பட்டு விடுமா? நான் மெளனியாகின்றேன்.

★ ★ ★

“நான் பிழைகளுடன் பிரெஞ்சு பேசுவதற்காக, என்னை நீ மன்னி. பிழைகளை நான் விடும் போது நீ திருத்தலாம்...”

ஜோஸ்லின் எனது கன்னத்தை வருடி விடுகின்றாள். “நீ மிகவும் நன்றாக பிரெஞ்சு பேசுகின்றாய். திருத்துவதற்கு எதுவுமே இல்லை”.

“மார்ஸல் புறாஸ்றின் ‘தொலைந்து போன காலங்களை’ நீவாசித்த துண்டா?”

“காலங்கள் தொலைவதில்லை...” என்றபடி ஒரு முத்தம், ஒரேயொரு முத்தம் மட்டும் தருகின்றாள்.

“இன்னும் சில முத்தங்கள் தந்தால் ஏதும் குறைந்து விடுமா? விடியவிடிய உனது கரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் போலிருக்கின்றது...”

“எனது கறுப்பு நிறத்தை நீ ரசிக்கின்றாயா! அல்லது கிண்டலடிக்கின்றாயா?”

மின்னல் பளிச்சிடுவதைப் போல பல முத்தங்கள் வந்து சேர்கின்றன. அவைகளை எண்ணக் கூட முடியவில்லை.. எண்ணியென்ன எண்ணாது விட்டென்ன.

“ உனக்கு வேறு காதலிகள் உள்ளனரா ?”

“ஒழிக்கப்பட்டவைகள் அனைத்தையும் பிரேத பரிசோதனை செய்தல் அவசியமில்லை என எனக்குப் படுகின்றது”

“நீ சொல்வது உண்மைதான். வாக்குறுதிகளின் மீது சாம்ராஜ்யங்கட்டாது விடுதல் நல்லது.

“சாம்ராஜ்யங்களைக் கட்டினால் அவை நொருங்கிப் போகும். கட்டாது விட்டால் அவை காற்றிலாவது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்...”

“இன்றைய இரவை உன்னோடு கழிக்க விரும்புகின்றேன்”

“ Pourquoi Pas ? ”¹

ஜன்னல் திரைகளை இழுத்து மூடுகின்றோம். மின்சாரவிளக்குகளை அணைக்கின்றோம். ஒரேயொரு மெழுகுதிரி மட்டும் கொழுத்தப் படுகின்றது. நீண்ட நேரமாகச்சிலைபோலிருந்து முகத்தையும் முகத்தையும் மோதவிடுகின்றோம். மொழிகள் அழிந்து போகின்றன. நான் பேச உதடுகளைத் திறக்க, அவள் அதனை மூடிவிடுகின்றாள்.

“ஆ! எவ்வளவு இதமாக உள்ளது” என்கின்றாள் அவள். “எனக்கும் தான் என்கின்றேன்” நான். எனது நானும், அவளது நானும் அழிந்து வான மண்டலம் எமக்குமுன்னே ஒரு குறுக்குணிக் கடுகாக.

★ ★ ★

“அப்பா!”

பூங்காவொன்றில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த நான் திடுக்கிட்டு விழித்தேன். சிறுமியொருத்தி இன்னொரு அப்பாவை அழைத்தாள்.

“அப்பா, எனது முயலைக் காணவில்லை”.

முயல், பஞ்சு முயல். பூங்காவிலே அது தொலைக்கப்பட்டு விட்டது. முயலில்லாத ஒரு குழந்தை சிறுமி ஒருத்தியின் தாய் அதனைக் களவாடி யிருக்கலாம்.

அப்பா முயலைத் தேடுகின்றார். தானும் அவருக்கு உதவியாகப் பின்

போகின்றேன். தேடுகின்றேன்.

“இவள் பிறந்தபோது நான் அமெரிக்காவில் ஒரு விரிவுரை எடுக்கச் சென்றிருந்தேன். 25 டொலர்கள் கொடுத்து வாங்கிய முயல் இது. அமெரிக்காவில் தான் வாங்கினேன். இந்த முயலில்லாமல் இவள் தூங்கவே மாட்டாள். எங்கு போனாலும் முயல் இவளது கையில் இருக்க வேண்டும்...”

சிறுமி அழுதாள். “களவெடுத்தவர்கள் கொண்டு வந்து தரமாட்டார்கள். இன்னொரு முயலை இங்கே வாங்கிக் கொடுங்கள்...”

“முயல், எனது முயல்” என்று சிறுமி மீண்டும் அழுதாள். அப்பா மகளைச் சாந்தப்படுத்தினார். வாக்குறுதிகள் கொடுத்தார். நான் தேடிக் களைத்தபின் பூங்காவை விட்டு அகன்றேன்.

★ ★ ★

“உங்களது ‘ஜாக்கெட்டில்’² யாரோ துப்பிவிட்டனர்”. என்றான் ஒருவன். நான் திரும்பினேன். மற்றொருவன் ஜாக்கெட்டுக்குள் கையை வைத்துகடனாகப் பெற்றிருந்த 200 பிராங்கினைக் களவாடி விட்டு நெஞ்சை நிமிர்த்தி நடந்துபோனான். ஓடிப்போய்ப் பறிப்பதா? கத்தியைத் தூக்கி அவன் என்னைக் குத்திவிட்டால்... பலவீனனாக இருந்துவிட்டால் போகிற ஆவி பிந்திப் போகுமாம் என நினைத்துச் சும்மாவிருந்தேன். போரும் ஒரு தர்மமாக இருக்கும்போது, களவும் ஏன் ஒரு தர்மமாக இருக்கக்கூடாது என எனக்குள் விசாரித்துக் கொள்ளவும் மறக்கவில்லை.

★ ★ ★

பல தடவைகள் போன் பண்ணியும் ஜோஸ்வீனைப் பிடிக்க முடிய வில்லை. பதிவு செய்யப்பட்ட நாடாவொன்று “நான் தற்போது வீட்டில் இல்லை. உங்களது தொலைபேசி இலக்கத்தையும், நீங்கள் யார்

என்பதையும் நாடாவில் பதிவு செய்தால், வந்த பின்பு தொடர்பு கொள்வேன்" என என்னுடன் பேசியது. நானோ அதனுடன் பேசவில்லை. பதிவு நாடாக்களுடன் பேசுவதில் எனக்கு எப்போதுமே ஒரு அலர்ஜி உண்டு. மனிதர்களுடன் பேசுவதெல்லாமே போலியாம். பதிவு நாடாக்களுடன் பேசி எந்த மெய்யையாம் கண்டு கொள்ளபோகின்றோம். ஜோஸ்லினுக்கு வேறு ஒருவன் கிடைத்துவிட்டான் என எனக்குள் கற்பிதம் செய்து கொண்டேன். எனது கற்பிதங்கள் அனைத்தும் மெய்யாகுமோ, பொய்யாகுமோ? எனது மெய்க்குள் அவளைச் சிறைப்பிடித்துவிட வேண்டும் என நினைப்பது குரூரமாகாதா? பொய்யாக அவள் இருப்பினும், அந்தப் பொய்யை வாழும் உரிமையை அவளிடமிருந்து பறிக்கும் உரிமை எனக்கு உண்டா? ஜோஸ்லின் இன்னொருவனுடன் தூங்குகின்றதை அறிந்தும்-அந்த வேளையில் எனது தனிமைக்குள் அவளைக் குத்திக் குதறாத மனபலத்துக்காகத் தவமிருக்கும் ஒருவனாக மாற்ற வேண்டும்.

★ ★ ★

ஜோஸ்லின் வீட்டில் தூங்கிய மறுதினம், எஸ்தெல் வீட்டில் தூங்கினேன். அதேதினம், ஜோஸ்லின் எனக்குப் பல தடவைகள் போன் பண்ணியிருக்கலாம். எனது பொய் தனது மெய்யாக இருக்கவேண்டும் என விரும்பியிருப்பாளா? மறுதினம் எஸ்தெல் வீட்டிலே தங்குவேன் என்பதை ஏன் ஜோஸ்லினிடம் சொல்லாதிருந்தேன்.

இழப்பு

ஜோஸ்லினை இழந்து விடக்கூடாது என்பதற்காகவா? நீ என்னை இழக்கலாம். நானும் உன்னை இழக்கலாம் இவைகளிற்காகவெல்லாம் அழுது வடிக்கக்கூடாது எனப் புதிய கீதோபதேஷம் செய்வதா... இந்த உத்தோசம் கூட மெய்க்குள் கடைந்தெடுத்த பொய் ஆகாதா? மெய்யின் மூலமே பொய்யாம்.

நான் ஜோஸ்லீனுக்குப் போன் பண்ணினேன்.

“நேற்றைய தினம் சந்திப்புக்காகக் குறித்த தினத்தை மறந்துவிட்டாயா?”

“மறக்கவில்லை. எனது சிநேகிதன் ஒருவனுக்குத் திருமணம் அங்கு போய் விட்டேன். உன்னிடம் சொல்லாது விட்டதற்காக என்னைமன்னித்துக் கொள்” என ஒரு மெய் சொன்னேன்.

“நீ வருவதாக இருந்தபடியால், சமைத்து வைத்திருந்தேன். நீ வராது விட்டதால் எனக்குப் பசிக்கவும் இல்லை, சாப்பிடவும் இல்லை. சமைத்தவைகளைக் குளிர்சாதனப் பெட்டிக்குள் வைத்துள்ளேன்...”

“மீண்டும் உன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கின்றேன். நீ விரும்பினால் இன்றிரவு வருகின்றேன். குளிராகவுள்ளவைகளைச் சூடாக்கி விருந்துண்போம்...”

அவள் ஆம் என்றாள்.

★ ★ ★

1. “why not” அல்லது. ஏன் கூடாது. என்பதற்கு சமமான பிரஞ்சு பதம்.
2. ஐரோப்பாவில் குளிர்காலங்களில் அணியும் தோலில் செய்யப்படும் கனத்த ஆடைகள்.

★ தாயகம் : 28.05.93

எனது தேசம்

தேடக்கூடாது எனப் போடப்பட்ட பட்டியலில் எனது தேசமும் வந்து சேர்ந்து விட்டது. வாழும் தேசங்கள் கூட என்னுடையதாக வர மறுக்கின்றன. நான் நாடற்றவனாக ஆக்கப்பட்டு மொத்தமாக பத்து வருடங்கள். சட்டப்படி எனது பெயர், எனது தேசத்தின் பிரஜாவுரிமைப் பட்டியலில் இருந்து நீக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். குடிசன மதிப்பீட்டுத் திணைக்களம் இதனை மறந்திருப்பின் அதற்கொரு கடிதம் எழுதி ஒரு பிரஜையை குறைத்து எண்ணுங்கள் எனச் சொல்ல வேண்டும் போலுள்ளது. ஆ! இந்த உலகின் மூலைகளில் நாம் எவ்வளவு கௌரவமாக மதிக்கப்படுகின்றோம் துவக்குத் தூக்கியவர்களும் தூக்காதவர்களுமாக வசதியான நாடுகளில், வசதியான வாழ்க்கைக்காகப் போராடுகின்றோம். இங்கேதான் பாதுகாப்பிற்கு எவ்வளவு உத்திரவாதம்! வறிய நாடுகளில் பாதுகாப்பு இல்லையாம். அங்கே மூலைக்கு மூலை பயங்கரவாதம் முளைத்துக் கொண்டுள்ளதாம். அங்கே மனிதர்களை மனிதர்கள் தின்னு கின்றார்களாம். வசதியான நாடுகளிடமிருந்து தான் இந்த அற்புதமான உண்மைகளை யெல்லாம் கேட்டுத் தெரிய வேண்டும் என்ற தலை விதி எங்களுக்கு. இவையெல்லாம் உண்மையிலேயே உண்மையா? அல்லது பொய்யா? உண்மையை நாங்கள் தேடிப்பிடித்து விட்டால் உலகின் விதி என்ன மாற்றியா எழுதப்பட்டு விடும். யாரும் எமது உதடுகளுக்குப் பூட்டுப் போடமுன்னர், நாமாகவே போட்டுக் கொண்டால் என்னவாம் என்று சில வேளைகளில் யோசிப்பேன். நான் தேசமில்லாதவன் போகு மிடங்கள் அனைத்தையும் தேசங்களாக வரித்துக் கொள்ளும் உரிமை எனக்கு மறுக்கப்பட்டுள்ளது. எங்கு போகின்றேனோ, அங்கெல்லாம் விரும்பப் படாத விருந்தாளியாகவே பூதக் கண்ணாடி வைத்துப் பார்க்கப் படுகின்றேன். பரிசோதிக்கப்படுகின்றேன்.

ஜேர்மனியில் வாழ்ந்த போது வவுச்சர்கள் தரப்பட்டு லாஹர்கள் எனப்படும் முகாம்களில் அடைக்கப்பட்டேன். லாஹர் வாழ்க்கையிலேயே ஜேர்மனியை மறக்கலாம், சிலோனை மறக்கலாம் ஏன் உலகையே மறக்கலாம். அது நாங்கள் வாங்கும் பியர்க்கேஸ்களின் தொகையைப் பொறுத்தது. மனோ வலயங்கள் மயங்கியிருக்கும் வேளையில், சில நண்பர்கள் தேசத்தை நினைத்துக் கண்ணீர் விட்டதைக் கண்டுள்ளேன். ஜேர்மனி ஒரு தேசம் அல்ல பல தேசங்கள். அங்கே நகரம், கிராமம் எல்லாமே தனித்தனி தேசங்கள். இந்த தேசங்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள பெயர் ஸ்ரட், அகதிகள் எவரும் ஒரு ஸரட்லிருந்து இன்னொரு ஸ்ரட்டுக்குப் போவதாயின் பாஸ் எடுக்க வேண்டும். பாஸ் இல்லாமல் கடப்பதை போடர் கடப்பதற்கு ஒப்பிடலாம். பிடிபட்டால் தண்டம் கட்ட வேண்டும். கட்டாது விட்டால் சில வேளைகளில் தண்டமாக ஸ்ரட் மாற்றப்படலாம். “பமிலியெண்டா ஜேர்மனி சுப்பர், பெரிய வீடு தருவாங்கள் வசதியளும் கூட” எனவும் “அங்கையெண்டா வேலை செய்யாம இருக்கலாம்” என்றும் பாரிஸ் வாசிகளில் விசாதுண்டாக இல்லாதவர்கள் பேசிக் கொள்வதுண்டு. அகதியோ அகதியில்லையோ, ஜேர்மனியில் வீட்டு வவுச்சர் பிரச்சனைகள் இல்லை. இந்தத் தேசத்தின் மான்மியத்தை எமக்கு விளங்கப்படுத்த, இரவுகளிலே மொட்டந்தலையர்கள் எனப்படும் நவ நாஜிகள் வந்து லாஹர் கண்ணாடிகளை உடைத்து திகிலூட்டி விட்டுப் போவர்.

ஒருநாள், எங்கள் லாஹரில் இரண்டு ஜேர்மனியப் பெட்டைகளைக் களவாக வைத்திருந்த ஒரு இளம்பெடியனை பெண்பிள்ளை பார்க்க பாரிஸிக்கு அழைத்துச் செல்ல அங்கிருந்து போடர் வேலை செய்பவர் ஒருவர் காரில் வந்தார். நான் அவரைக் கண்டு அதிர்ந்தேன் எனக்கு அவரை நன்றாக தெரியும். எனது கிளாஸ்மேட் பள்ளியில் ஒரு நாள் ஒண்டுக்குப் போன வேளையில் எனது இங்கிலீஸ் புத்தகத்தை ஒற்றை ஒற்றையாகக் கிழித்துப் றொக்கட் செய்து பெட்டைகளுக்கு எறிந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். ஆத்திரம் பொங்கிவழிய அவர் முகத்திலே காலால் உதை விட்டேன். இருவரும் எமது புஜபலபராக்கிரமத்தைக் காட்டி முடிந்ததும் எங்கள் உடல்களில் ரத்தம் வழிந்தது. போதாக்குறைக்கு

வாத்தியார் வந்து குற்றம் எவர் பக்கம் என்று கண்டுபிடிக்காமல் சமத்துவமாக இருவரையும் தண்டித்தார். அன்றிலிருந்து இருவரும் கோபம் போட்டு விட்டோம். அன்றிலிருந்து இருவருக்குமிடையே பேச்சு வார்த்தைகள் இல்லை. திடுதிப்பென அவன் ஓமன் போய்விட்டான். பின் “என்றைமோன் இப்பசூதியிலை” “இப்பகுவைத்திலை” “இப்ப அபூதாபியிலை” என்று நீண்டு இப்ப அவன் கப்பலிலை ஏறிட்டான். “உலக மெல்லாம் சுத்திறான்” என அவனது தகப்பன் செய்தி தெரிவித்தார். ஒருநாள் “இப்ப அவன் பிராஞ்சிலை காட்டும் கிடைச்சிட்டுது. அங்கை வீடும் வாங்கீட்டான்.” என அவனது தகப்பன் நற்செய்தியை சொன்னார். அவன் தான் இப்போது எனக்கு முன்னால் பழைய கோவத்தைக் காட்டாமல் என்னை இனங்கண்டு, இதமாக அளவளாவினான். பாரிஸ் புதினங்கள் சொன்னான். “இஞ்சைமாதிரி அங்கை வீடு வசதியள் இல்லைத்தான் ஆனா உழைக்கலாம். என்றை அவ அடுத்த வரிசம் தான் அங்கை வருவா, அதாவை ஒரு பமிலியைப் போட்டிருக்கிறன். உமக்குத் தெரிஞ்சு பெடியன் ஆரும் இருந்தாச் சொல்லும். இந்தப் பெடியனைக் கூட்டிக்கொண்டு போகேக்கை உம்மையும் கூட்டிக் கொண்டு போய் விடுறன்” என்றான் அவனது இங்கிதமான பேச்சு என்னை ஆச்சர்யப்படுத்தியதும் பாரிஸில் எனக்கு யாராவது உள்ளனரா? தேடிப் பார்த்தேன். ஒருவன் தட்டுப்பட்டான், என்னோடு சேர்ந்து பொலீஸில் பிடிபட்டவன் இங்கேயல்ல அங்கே! அவனோடு தொடர்புகள் விடுபட்டு இரண்டு வருடங்கள் எப்படியோ, சூட்கேசுக்குள் கிளறி அவனது போன் நம்பரை எடுத்து விட்டேன். நம்பர் வேலை செய்யுமோ, வேலை செய்யாதோ என்ற ஐயத்துடன் போன் பண்ணினால், அவன் தான் எடுத்தான் பல வித ஆலவர்த்தனத்தின் பின்னர், நான் அங்கு வர விரும்புவதையும், அது அவனுக்கு இடையூறைத் தருமா எனவும் கேட்டவுடன் “பிரச்சனையில்லை... ஆனா நான் சிங்கப்பூர் போறன்” என்றான். ஏன் எனக் கேட்க வேண்டிய தேவையை எனக்கு உண்டு பண்ணாமல் அவனே விளக்கம் தந்தான். “போனவரிசம் நான் இங்கை யொரு புடவைக் கடை திறந்தனான். பிஸ்னேஸ் நல்லா ஓடுது. புடவை ஐட்டங்கள் சிங்கப்பூரிலை மலிவு. அது தான் அங்கை போறன்... மூண்டு மாதம் நிப்பன் நீ இங்கை வரப்போறன் எண்டிறாய். பிரான்ஸ் முன்னம் மாதிரியில்லை. வேலை எடுக்கிறதும் கஷ்டம். காட் குடுக்கிறதையும் குறைச்சுப் போட்டாங்கள்” இப்படி அவன் சொன்ன போது, “உனக்கும்

காட்டில்லையோ?" எனக் கேட்டான். இல்லை, எனக்கு நாஷனலிற்றி எனப் பதில் வந்தது இதை வைத்து, அவனுக்கு ஒரு தேசம் கிடைத்துவிட்டது எனக் கொள்ளலாமோ? பாரிஸ் கூட்டிச் செல்ல விரும்பிய கிளாஸ் மேட்டிடம் நிலைமையை விளங்கப்படுத்தினேன். "பரவாயில்லை நீர் என்னோடை காரிலை ஏறும். என்றை மருமோன் பெடியன், தனியா ஒரு சின்ன றுமிலை இருக்கிறான். நான் அவனோடை உம்மைப் போட்டு விடுறன். என்றை மச்சான் பேப்பர் போடுற கொம்பனியொண்டிலை கொண்ட்றோளரா இருக்கிறான். அவனைப் பிடிச்சா, விசாவில்லாமலேயே வேலையொண்டு எடுக்கலாம்." என்றபோது, அவன் வித்தியாசமானவன் என்பதையும், பாடப்புத்தகம் கிழித்து றொக்கட் செய்து பெட்டையளுக்கு விட்டதை சீரியஸாக எடுத்துக் கோபம் போட்டு விட்டோமே என்றும் மனது வருந்தியது. சம்பவத்தை நினைவுபடுத்தி அவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டேன். "ஒரு வயதிலை எல்லாரும் இப்படித்தான்" என ஞானி போலச் சொல்லிக்கொண்டான். எனது கிளாஸ்மேட், லாஹர் பெடியனுடன் என்னையும் ஏற்றிக்கொண்டு பாரிஸ் சென்ற வழியில், தான் கற்றுக் கொண்ட போடர் கலைப்பற்றிய சுவையான பல விஷயங்களைச் சொல்லியபடி வந்தான்.

★ ★ ★

காலம் மிகவும் வேகமாகவே ஆண்டுகளை உண்கிறது. பாரிஸில் பத்து வருடங்களைக் கழித்துவிட்டேன். எத்தனை விதமான மனிதர்களின் முன்னே இடறி விழுகின்றேன். நான் சந்திப்பவர்கள் அனைவரும் எனக்கு நெருக்கமானவர்களா? எங்களுக்கிடையிலே ஒரு கண்ணாடித் திரை இல்லையா? எனது சிநேகிதி தனது இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் சாப்பாடு போட காசு இல்லை என அழுகின்றாளாம் எனக் கேள்விப்பட்டு, யாரிடமோ கெஞ்சிக் கூத்தடி ஐம்பது பிராங் பெற்று அவளைத் தேடி வீட்டுக்குப் போனால், அங்கே இருந்த நாரதர் ஒருவர் என்னைத் தனது சந்தேக விழிகளால் வட்டமிட்டார். நான் போகும் வேளையிலெல்லாம் அவர் அங்கு இருந்தேயாகவேண்டும் என ஒரு விதி எழுதப்பட்டுள்ளதோ என்று கூடச்சிலவேளைகளில் நான் நினைப்பதுண்டு. ஏன் நான் அவளுடன் அடிக்கடி போனில் சிரித்துப் பேசுகின்றேன் என்பதையிட்டு அவருக்குத்

துக்கம். புறூஃப் கிடைக்காததால், கண்ணும் மூக்கும் வைக்க உண்மையிலேயே துன்புறுகின்றார். சரி. எப்படியெல்லாம் அவளிடம் ஐம்பது பிராங்கைக் கொடுப்பது? அவர் முன் அதைக் கொடுத்தால், அவருக்கு புறூஃப் கொடுப்பதென்பதாகவல்லவோ அமைந்துவிடும். “இஞ்சாலிப் பக்கம் ஒரு பிறாண்டைச் சந்திக்கலாம் எண்டு வந்தனான். அதுதான் ஒருக்காப் பிள்ளையளையும் பாத்திட்டுப் போகலாமெண்டு....” என விஜயத்துக்கு ஒரு காரணம் கற்பித்தேன். “லண்டன் போறீங்கள் எண்டு கேள்விப்பட்டனான். எப்ப வந்தனியள்?” எனக் கேட்டான். “லண்டனுக் கில்லை, ஜேர்மனிக்குப் போனனான்....” என்று சொல்லிவைத்தபின், தேத்தண்ணி போடப் போவதாக சொல்லியபடி அவள் குசினிக்குப் போக நான் அவளைப் பின் தொடர்ந்தேன். “நான் ரெலிபோனடிச்சிட்டு வாறன்” என்றபடி நாரதர் கீழே இறங்கினார். நான் அவளுடன் பேசினேன். அவளுக்குக் கஷ்டம் தான். என்னிடம் அவள் கடன் கேட்கவில்லை. ஐம்பது பிராங்கினைக் கைக்குள் வைக்க, வேண்டாம் என்றான். பலவந்தமாக திணித்தேன். தொட்டிலில் கிடந்த பிள்ளைகள் அழுதன. அவள் சமையலும் கையுமாக இருந்ததால், நான் பராமரிக்கச் சென்றேன். ஒருவாறு பிள்ளைகளைத் தூங்க வைத்தபின் “நான் போயிட்டு வாறன்” என்று தொடங்க, “சாப்பிட்டுப் போங்கோ” என்றான். “எனக்குப் பசிக்கேல்லை” எனும்போது நாரதர் வந்து சேர்ந்தார். நான் இறங்கினேன்

★ ★ ★

சுத்தங்கள் சொற்பமாகவும் அசுத்தங்கள் அதிகமாகவும் உள்ள இந்த உலகிலே, கண்கள் சந்தேகங்களை மட்டுமே வலைவீசி அள்ளப் படைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த உலகில் தேசமும், தேசங்களும் அற்ற ஒருவனாக நான். தேசமற்ற இந்த உலகிலிலே எனது ஆத்மாவிலிருந்து கசியும் நறுமணம் ஒரு சிலரது நாசித்துவாரங்களிலாவது அர்த்தங்களைக் கொண்டு சேர்க்கின்றனவே.... இதனால்லவா தேசங்கள் அற்றவனாகவும், நாஷனலிற்றிகள் இல்லாதவனாகவும் இருப்பதையிட்டு எனக்குள் ஓர் அகந்தை அவ்வப்போது தலை நீட்டுகின்றது. எனக்கு வேலையில்லை என்பதை அவள் இரவு ரயிலுக்குள் இருந்து என்னைப் பார்த்துச் சிரித்து,

வந்தவுடனேயே சொல்லிவிட்டேன். இது அவளைத் தொந்தரவு செய்யவில்லை. சிறிது பேசிவிட்டு என் மார்பின் மீது கைகளைப் போட்டு உதடுகளில் முத்தம் கேட்டாள். லட்சோபலட்சம் முத்தங்களைக் கொண்டுள்ள நான் அவற்றிற்குச் சிலவற்றைக் கொடுத்தால் ஏதும் குறைந்தா விடப்போகின்றது. கொடுத்தேன். ஏதோ அனைத்து முத்தங்களையும் பறித்துவிடவேண்டும் என்பது போல துடித்தாள். கலவி செய்வதற்கு நானும் குறித்தாள். அவளின் விருப்பும், எனது விருப்பும் சங்கமித்த வேளையில், வானமண்டலத்திலிருந்து உலகப்பந்தைத் தூக்கி எங்கோ எறிந்துவிட்டதுபோல உணர்ந்தேன். சில மாதங்களாக அவளை ரயிலில் காண்பதில்லை. இதற்காகவெல்லாம் அழுது புலம்பக் கூடாதென எப்போதோ கற்றுக் கொண்டு விட்டேன்.

★ ★ ★

எனது பத்து வருட விசா திடீரெனத் தொலைந்துவிட்டது. பொலீஸில் பிடிபட்டால் நசல். “முதலில் போய் பொலிஸிலை முறைப்பாடு செய்” என நண்பர்கள் வற்புறுத்தினர். ஒருவாரமாக எதுவித அக்கறையும் எடுக்காமல் இருந்தேன். முடிவில் பொலீஸ் நிலையம் போனபோது, எனது விசா தொலைந்தது என்பதை நம்ப மறுத்தார்கள். சாட்சியும் கேட்டார்கள். தொலைக்கும் போது சாட்சியையும் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டுதான் தொலைக்க வேண்டும் என்பது அவர்கள் எழுதிவைத்துள்ள விதி. கடைசியில் பெயர், முகவரிகளை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தால், வீதியிலே ஒரு வெண்புறா செத்துக் கிடந்தது. யாரோ வாகனத்தால் அடித்துக் கொண்டு விட்டார்கள். அதனைத் தூக்கி வீதியோரமாக வைத்தேன். பசித்தது. ஒரு அப்பிள் வாங்கிக் கடித்தேன். இரண்டு ஆபிரிக்கச் சிறுவர்கள் எனது உடலை விழுத்துவது போல மோதியடித்துக்கொண்டு ஓடினார்கள். ஓடிக்கொண்டிருந்த பஸ்ஸில் Saint-Denis வீதி விபச்சாரி ஒருத்தியின் தலை தட்டுப்பட்டது. மெத்ரோவுக்குள் இறங்கி, கடைசி ரயில் எடுக்கும் நிலையம் வரை போய்ச் சேர்ந்தேன் ரெலிபோன் பூத் ஒன்றின் முன் அவள் நின்றாள். ஓடி வந்து என்னைக் கட்டியணைத்தாள். ஏன் சில மாதங்களாக கடைசி ரயிலில் காணவில்லை

என்றெல்லாம் நான் கேட்கவில்லை. ரயிலுக்குள் ஏறினோம். உலகம், ஒரு பந்தாகி என் முன் பதுமமாக வந்தது. தேசங்கள் மங்கின. ரயில் உருளத் தொடங்கியது. இருவருமாகச் சேர்ந்து, பந்திற்கு ஒரு உதை கொடுத்தோம். அது, வானமண்டலத்துள் இருந்த பொட்டொன்றுக்குள் சிக்கிக் கொண்டது.

★ தாயகம் 04.06.1993.

கோடை

கூடலின் முன் நான். எனது கடலா இது? எறிக்கும் வெயிலில் உடலைக் கரைக்கும் உத்தேசம் எனக்கு இல்லை. வானத்தைப் பார்க்க மறுத்து துவாயால் முகத்தை மூடினேன். எகிறிய கடலின் அலைகள் கால் விரல்களின் இடுக்கால் ஏறி உயிருள் பசுமை வித்துக்களை நாட்டது. தோல்விகளும் விழிநீர்களுமற்ற காதல் கதைகள் உண்டா? கடலும் நகரும் மாறி மாறி என் முன்னே காளி நர்த்தனம் செய்து கொண்டிருந்தது எனக்கு நான் எங்கே இருக்கிறேன் என்பதே... நான் பேயாக?... நான் இருக்குமிடம் எனக்குச் சிதம்பர சக்கரமாக... கடந்த காலங்களை அழிக்கும் அழிற்ப்பர் எங்காவது உண்டா எனத் தேட வெளிக்கிட்டேன்... சொல்வதெழுதல்... ஆசான் கையில் ஓர் அழகிய பிரப்பம்பழம். மாறி மாறி மாணாக்கர் முதுகில் இரத்தம் குடித்துச் சிவந்த பழம்... தண்டணையின் நிறம் சிவப்பா? அரிவரியிலே சிவப்பு என் மெல்லிய உணர்வுகளைக் கதிகலங்க வைத்தாலும், முற்றத்துத் தென்னையின் அருகே பூஜா சந்நிதானத்தில் கற்பழிக்கப் படவெனவே வளர்க்கப்பட்ட செவ்வரத்தம் பூக்கள் எனது கரத்தின் இதத்தை ஒரு போதும் போகிக்கத் தவறியதில்லை. செவ்வரத்தம்பூக்களும் மனிதர்களும். செந்நீர் கக்கி, இருத்தல் பறிக்கப்பட்ட விநோதம் நடந்து கொண்டிருப்பது, நான் பிறந்த கடலலையில்தான்... கடலை... எனது பாதங்களின் இலக்கு எதுவென எனக்குத் தெரியவில்லை. அது எங்கே போகின்றதோ அங்கே போகவிடுங்கள்... எனது தேடல்களின்

சூட்சுமங்களையும் தேடாதிருங்கள்... சொல்வதெழுதல்... அழிற்ப்பர்... பிழையாக எழுதிவிட்டேன். அருகிலிருந்தவன் எழுதியதோ சரி. அவனிடம் ஓர் அழிற்ப்பர். என்னிடம் அது இல்லை... கடித்து ஒரு துண்டை தருகின்றான். அவனைப் பார்த்து என்னைத் திருத்தி விட்டேன் சரியாக எழுதுவதற்காகத்தான் நான் அவளைப் பார்த்தேன் என்பதால், ஓர் குற்றம் செய்வதாக இன்றுவரை என்னால் அங்கீகரிக்க முடியாமல் உள்ளது. நான் எங்கே? எனக்கு முன் அனைத்துமே சுழன்றது. நான் என்ன கிணற்றுக்குள் மோட்டார் ஓடும் வித்தையைக் கற்றவனா? நான் எங்கே?

“மாலை வணக்கம் நேசமித்திரன்” மயங்கிய என் விழிகளின் முன் ஜோலியான். செனகல் தேசத்துக் கறுப்பு நிலத்துள் கடைத்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு சித்திரம். பல காலங்களின் முன்னர் எனது கழுத்தில் தொங்காத சயனைட்டாகவும் அவள் இருந்தாள்.

“வழமையில் நேசன் என அழைக்கும் நீ இன்று மட்டும் நேசமித்திரன் என ஏன் அழைத்தாய்?”

“மூன்று தடவைகள் உன்னை நேசன் என அழைத்தேன் நீ நிமிரவில்லை... அதனால்தான் நேசமித்திரன் என்று அழைத்தேன்...”

“உனது உதட்டில் ஒரு வார்த்தையை அதிகப்படியாக ஏற்றும் கொடுமையைச் செய்ததற்காக என்னை மன்னி. நீ என்னை நேசன் என அழைத்தபோது நான் எழுதிக்கொண்டிருந்தேனா?”

“இல்லை நீ குடித்துக் கொண்டிருந்தாய்”

“நான் குடித்தது தண்ணீரா கண்ணீரா?”

“கண்ணீர்”

“இது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“எப்படியா? இது கோடை. வழமையில் நீ பாரிசை விட்டுப் பறந்து போய்விடுவாய்... இன்றோ... நீ என்ன குடிக்க விரும்புகின்றாய்?”

“ஒரு கோப்பி”

“ஒரு பியர் குடிக்கலாமே?”

“சரி, உனக்காக நான் ஒரு கண்ணீர் குடிக்கிறேன்...”

காலங்களை அழிக்கும் எனது எத்தனங்கள் அடிக்கடி தோற்றுப் போனதுண்டு. அழிபடாது போன காலங்களில் நன்றாக ஜோஸியானும். அவள் கண்ணீரைக் குடித்தாள். நான் இன்னொரு கண்ணீருக்கு ஓடர் பண்ணினேன். மீண்டும் அவள் கண்ணீர் குடித்தாள். எனக்கருகே வந்தாள். பலர் முன்னிலையில் தனது நீளமான உதடுகளில் எனது உதடுகளைச் சுத்தப்படுத்தினாள்...

ஆ! கோடை. தெய்வமே! விடுமுறைகளை மட்டும் எனது நினைவிலிருந்து அழித்து விடு. எனது கடலைப் புகலிடம் வரை திசை திருப்பு திசை...

“நான் உன்னை எனது வீட்டுக்கு அழைக்கிறேன்.”

“என்ன, நான் கண்ணீரில் மதி மயங்கித் திசையைத் தவறி விடுவேன் என்பதால் இரக்கம் காட்டுகின்றாயா? என்மீது இரக்கம் காட்டாதே... குடி... போ...”

“கோடையின் கோரம் தணிந்துவிட்டது. வானத்தைப்பார். அங்கே ஒரு நிலா... அதற்கருகே எந்த நட்சத்திரங்களும் இல்லை... என்னை அந்த நிலாவாக உருவகப்படுத்து... எனக்கு அருகில் வரும் நட்சத்திரமாக உன்னை...”

“உனக்குள் வரும் நட்சத்திரமாக என்று சத்தம் போட்டுச் சொல்லு. உனது

சத்தத்தின் அதிர்விலிருந்த கிளம்பும் ஈட்டிகள் காதுகளை மூடியிருக்கும் கபாடங்களைத் திறக்கட்டும்...”

ஜோஸியான், என்னைப் பார்த்தாள்.

“இரண்டு வருடங்களின் முன்னர் உனக்காக நான் பரிசளித்த குங்குமச்சிமிழ் இப்போதும் உள்ளதா?”

“என்னைச் சித்திரவதை செய்யவா குங்குமம் பற்றிப் பேச்செடுக்கின்றாய்?”

“நான் சித்திரவதைக்காரனா?”

“கண்ணீர் கிளாஸ்குகள் கொட்டுண்டது . மன்னி, நான் உன்னைத் துன்புறுத்தும் கேள்வியொன்றைக் கேட்டுவிட்டேன். இதற்குப் பிராயச் சித்தமாக என் சிமிழுக்குள் எஞ்சிக் கிடக்கும் குங்குமத்தைக் கரைத்து இன்றிரவு எனது உடல் முழுவதும் பூசப்போகின்றேன்.”

“நீ கறுப்பி, எவ்வளவுதான் பூசி மெழுகினாலும் நீ சிவப்பியாக முடியாது.”

“உனக்குச் சிவப்பிகளை மட்டும் தானா பிடிக்கும்.”

“நீ கறுப்பியாக இருக்கவேண்டும். உனது இருளே எனது ஒளி”

என்னை மறந்து ஜோஸியானை இழுத்து முத்தமிட்ட வேகத்தில் இருவரது கிளாஸ்களும் கீழே விழுந்து நொருங்கின. முதலாளி வந்து “பரவாயில்லை” என்றபடி நொருங்கிக் கிடந்த கிளாஸ்களைக் கூட்டினார்... நான் ஜோஸியானுடன் போனேன். எங்கே போனேன், எதற்குள் போனேன் என்பதெல்லாம் மறந்துவிட்டது...

கோடை... நான் கடலின் முன்... அது எனது கடலா...? மகாவலியை வடக்குக்குத் திருப்பும் எத்தனங்கள்தாம் பொய்த்துப் போய்விட்டன. எனது

பண்ணைக் கடலை பிரான்ஸ் வரை திசை திருப்புங்களேன்...

அவா இது, நீறாகிப்போகுமா? என்னுள் எரியும் ஒளிக்காக திரிகள் எதையும் நான் கள்ளச் சந்தையில் வாங்கவில்லை...

“நேசன் இது ஒரு அழகியதினம் ஏன் உனது முகத்தைத் துவாயால் முடியுள்ளாய்?”

“எனக்குக் கண் கூசுகின்றது... என்னால் இந்தக் கடல் புறத்தில் இருக்கமுடியாதுள்ளது... வா, பாரிசுக்கே திரும்பப் போய் விடுவோம்...”

“எனக்கு இது விடுமுறை... வருடத்தில் ஒரு மாதத்திற்காவது பாரிஸின் அசுத்தக் காற்றிலிருந்து விடுபட்டு இங்கே வந்து நல்ல காற்றை சுவாசிக்காமலும் சூரிய தரிசனம் பெறாமலும் என்ன வாழ்க்கை... விடுமுறை உன்னைத் தொல்லைப்படுத்தினால் பாரிஸிற்கே திரும்பிப்போய்விடு”.

நான் திரும்பி விட்டேன். கட்டடங்களால் போர்த்தப்பட்டு கிடந்த பாரிஸிலிருந்து தப்ப அறைகளுக்குள் ஒழிந்தேன். அவள் திரும்பியவுடன் உறவு துண்டாகியது.

கோடை விடுமுறை கசப்பாகி வேதனை முள்ளாகி என்னைக் குத்துகிறது. நான் எங்கே இருக்கிறேன்? “என்ன மயக்கம் தணிந்து விட்டதா?” எனக் கேட்கின்றாள் ஜோஸியான். பதில் சொல்ல மனம் வரவேயில்லை. இரவிற்காக அணிந்த மெல்லிய வெண்ணிற உடையில் அவள் பூங்கொடி போலப் படர்ந்திருந்தாள். போதை கசியும் அவளின் நீள் விழிகளை கூச்சமில்லாமல் ரசித்தேன். இரவு நெற்றியில் பூசிய குங்குமத்தின் தடயம் துண்டாக அழிந்து விடவுமில்லை. குங்குமம் என் முன் தன்னைத் தமிழ்ச்சியாகக் காட்ட எத்தனமெடுத்த ஜோஸியானின் மனதினது மென்வலயக் கிளர்ச்சிகளை என் உணர்வுகள் வாசித்து விளங்கிக் கொண்டதுண்டு.

எங்கே ஜோஸியான்? எங்கே நான்? இருவரும் வெளியே... வெவ்வேறு இடங்களில்... ஓர் இரவை மட்டும் எனக்கு ஒதுக்கி விட்டு எப்போ போய் விட்டாள்.

விலாஸம் தெரியும்... வீடும் தெரியும்... போன் இலக்கங்கள் தெரியும்... அவள் அழைத்தால் மட்டுமே... நானாக இருந்த தினங்கள் அழிந்து விட்டன. குங்குமச் சிமிழை அவள் பத்திரமாகக் காப்பாள்.

கோடை...

நான் எங்கே போகிறேன்.. நாயுடன் இளம்பெண் ஒருத்தி கோடையைக் காட்டி வீதியைக் கடப்பது தெரிகின்றது.

கோடை...

விடுமுறை காலத்து ஓர் நினைவு மட்டுமே...

★ தாயகம் 09.07.1993

நிஷ்டை

சடைக்கும் கனவுகள் கருகுவதேன்? உலகு பொசுங்கிப் போகட்டு மென்பதற்காகச் செலவளித்த பல கணங்கள் எனக்குச் சொந்த மானவை. நிஜத்திலிருந்து தப்பியோடி, பொய்மைக் கோலங்களால் நிஜம் எனக் காட்டப்படும் இன்னொரு நிலத்தின்மீது எனது உடல் உவாதை விலங்குகளால் பூட்டப்பட்டு, அடிமையாகி, அடிமைகளுக்கும் அடிமையாகி, குணம், குறி அனைத்துமே. இழந்து, தொலைவு தொலைவாகிப் போக, போலியே மெய்யெனும் வக்கிரப் போதனை களாக்கித் திணிக்கப்பட, நான் அதற்குள்! நான் நானுமல்ல, வேறு எவருமோ அல்ல எனும் அவஸ்தை முள் குத்த எனக்குள் ஞானஅருட்டல் கசியும்.

நான் ரிஷியா? பக்தனா? நான் என்னைத் தேட உடல்களையும் உலகுகளையும் அசுத்தப்படுத்தினேனா? சுத்தப்படுத்தினேனா? படம் விரிக்கும் வினாப்பாம்புகள் என்னைக் கொத்தும். துயரமே சுவையாகி, சுவையே துயரமாகி... உலகை உவப்பதா? ஊதித் தள்ளிவிடுவதா? போக்கிரிகளின் சந்நிதானத்திலே எனது தியானங்களும், பிரார்த்தனை களும், விருப்புகளும், வெறுப்புகளும், சபலங்களும், சலனங்களும் எப்போதோ கல்லறைக்குப் போகாதையிட்டுச் சந்நே வருந்துகின்றேன். பொய்நாக்கு வளைக்கும் போலிகளினது மன வலயத்து ஓட்டைகளால் வெளியேறும் அசுத்தக் காற்றுகளிலிருந்து தப்பி, எனது நிஷ்டையைத் தொடரவேண்டும் என எனக்குள் ஓர் ஆவேசம்...

சடைக்கும் கனவுகள் கருகுவதேன்? இது உனக்குத் தெரியுமா? அனைத்துமே அசைகின்றன. நாம் மட்டுமே அசையாதுள்ளோம். அசைவுகளுக்கேற்ப அசைந்துவிட்டால் இசைவு வந்து விடும்.. கீதமே உலகை ஈரமாக்கிவிடும் என்கின்ற போதனைகளையெல்லாம் சிரம் தாழ்த்தி கும்பிடு போட்டுத் துதிக்கும் சொகுசான கலையைக் கற்றவனுமல்லன் நான். ஒரு அசுத்தமான நிழல் எனக்கு முன்னே ஆடி அசைவதை உணர்ந்து விழிக்கின்றேன். அது பதுங்குகின்றது. என்னை எட்டிப்பார்க்கின்றது. பின் பேசுகின்றது:

“நீ எழுதுவது யதார்த்தமில்லை.. நீ கனவுலகிலே சஞ்சாரம் செய்பவன். உனக்கு தேசம் தெரியாது. மக்கள் தெரியாது...”

“போக்கிரியே!” நிறுத்து! நான் எனது யதார்த்தத்தைக் காற்றில் எழுதுவேன், கடலில் எழுதுவேன், மலர்களில் எழுதுவேன், மங்கையர்களின் உதடுகளிலே எழுதுவேன், குழந்தைகளின் குமிண் சிரிப்பில் எழுதுவேன், நீலவானில் எழுதுவேன், நிலத்தில் எழுதுவேன் ஓடிப்போய் உனது கையைக் கழுவ. அதிலே இன்னமும் கசியாமல் கிடக்கின்ற ரத்தத் துளிகள் அழியட்டும்... உனது வாயைத் திறவாதே! உலகு நாறிப்போய்விடும். ஓடு! போக்கிரியே ஓடு!”

“இல்லை, நான் ஓடமாட்டேன். நான் அமைப்புக் கட்ட தீர்வுத் திட்டங்களுடன் வந்துள்ளேன்... நீ உனது தீர்வைச் சொல்லு விடியும் வரை விவாதிப்போம்...”

“மனிதம் சாகும், கட்சிகள் சாகாதிருக்க மனிதம் சாகவேண்டும் என்பது புதுவிதியாம். கட்சிகள் வாழ ஆயுதங்கள் தேவை, ஆயுதங்கள் வாழ மனிதம் சாகவேண்டும்”

இவையெல்லாம் சாத்தியமாக தீர்வுத் திட்டங்கள்... என்னிடம் திட்டங்கள் இல்லை. எனவே தீட்டவேண்டிய அவசியமும் இல்லை. பளிங்குத் தாள்களிலே நான் ஓர்மூடன் என அச்சடித்துத் தயவு செய்து

பிரகடனம் செய்வீர்களா? எனது கபாடத்துக்குப் பூட்டுக்கள் இல்லை. இதனால்தானோ என்னவோ, போக்கிரிகளும் அவ்வப்போது நுழைந்து எனது நிஷ்டையைக் கலைத்து விடுவதுண்டு. என்னுடையது தேவநிஷ்டை. போலிப் பூஜை களித்து சப்தங்களை விட்டு விலகி, இது நத்துவதோ பேரானந்தம். எனக்காகவும், எல்லோருக்காகவுமான எனது நிஷ்டையின் அர்த்தங்கள் நிர்வாணமானவை. வாக்குக் கண்களுக்குப் புலப்படாதவை. என்னைக் கனவின் மகன் எனப் பிரகடனப்படுத்துவதில் எனக்கு வெட்கமில்லை. கனவு, இவள் என் தாய்.

“நீ புலம்புகின்றாய்... உனது வாழ்வில். நீ எப்போதாவது ஆயுதம் தூக்கினாயா?” அசுத்தம் டுப்பெனக் கக்க அவன் என்னிடம் கேட்கின்றான்.

“எனது கனவிலுள்ள ஆயுதங்களும் போர்களும் தடுக்கப்பட்டவை...”

“உவனோடு கதைக்காதீர். உவன் ஓர் இடது சாரியல்லன். உவன் ஓர் ஏகாதி பத்தியவாதி... மார்க்கஸினை உயிர்ப்பித்து, அவன் கையில் ஓர் கலாச் சினிக் கோவை கொடுத்து உவனைச் சுட்டுக் கொல்லவேண்டும்...” அசுத்த ஆவியொன்று அவனது அருகே வந்து காதுக்குள் கிசுகிசுக்கின்றது.

“உனக்கு விசர், கலாச்சினிக்கோவை மார்க்ஸ் கையில் கொடுக்கக் கூடாது... அவர் பாலஸ்தீனத்திலோ, அல்லது லிபியாவிலோ போய் ஆயுதப் பயிற்சி எடுத்தவரல்லர்... தட்டத் தெரிந்தோரே கலாச்சினிக் கோவைத் தூக்கும் பாக்கியம் பெற்றவர்கள். நீ செவிடன். காதுள்ளவன் கேட்கக்கடவன். தட்டத்தெரிந்தவன் தட்டக்கடவன்” என அசுத்த ஆவியிடம் அவன் சொன்னான்.

“விசரா, நான் இயக்கவில்லை, அரிவரியிலையிருந்தே படிச்சனானடா” என்கின்றது அசுத்த ஆவி.

“எனக்கு நீ சுத்தாதை, அரிவரியிலை ஆயுதம் தூக்கேலாது. ஆயுதம் தூக்கிறவைதான் இயக்கவியல்வாதியள்...”

அவர்கள் தர்க்கித்துக் கொண்டிருக்க நான் எனது நிஷ்டையைத் தொடர்ந்தேன். இறக்கைகளுடன் கூடிய இளம் பெண்கள் வந்து எனது உதடுகளை ஈரமாக்கிவிட்டுக் கீதம் பாடிச் சென்றனர். மோனம் என் மனவெளியெங்கும் கசிந்து பரவியது”.

“எனக்கும் நிஷ்டை கற்க ஆசை. கற்பிப்பீர்களா?” முகத்திலே அச்சத்தைச் சுமந்தபடி வந்த ஒருத்தி என்னிடம் கேட்டாள்.

“என் நிஷ்டையைக் கலைக்க வந்த ஊர்வசி நீயோ?”

“உங்களது பெயர் விசுவாமித்திரர் இல்லையல்லவோ?”

“உண்மைதான், நான் விசுவாமித்திரராதலும் சாத்தியமே என்பதை நீ அறியாயோ?”

“உங்களது சந்நிதானத்துள் சுவாசிக்கக் கற்றுக் கொள்ள எனக்கு அனுமதி தருவீர்களா?”

“பிரேமைகளுக்கு அடிமையாகிவிடாதே. எனது நிழலின் சுவாத்தியத்தைப் பருகி உன்னைப் பலமாக்கு...”

“நீங்கள் போலியா?”

“ஏன்?”

“பிரேமைகளுக்கு அடிமையாகிவிடாதே என்றீர்கள்...”

“முதலில் நிழலின் சுவாத்தியத்தைப் பருகு. பின்னர் பிரேமைகள் மீதான விசாரணைகளைச் செய்வோம்...”

“எனக்கு ஒரு முத்தம் தருவீர்களா?”

“அருகே வா!” அவளை நான் முத்தமிட்டேன். முகம் கருங்கூந்தலுக்குள் புதைந்தது. அவள் தனது உடலை எனது உடலுடன் அழுத்தி ஸ்பந்தங்களின் விலங்குகளை உடைத்தாள். கனவுத் தாய் நிழல் வடிவிலே வந்து .மகனே! உன்னை நான் ஆசீர்வதிக்கின்றேன். என்று சொல்லிவிட்டுப் போனதும்.. அவள் எனது கன்னத்தில் அறைந்தாள்.

“மாமி ஏன் உங்களை மட்டும் ஆசீர்வதித்து என்னை ஆசீர்வதிக்காது விட்டாள்....?”

“அவளிற்கு உன்னைத் தெரியாது...”

“நான் ஆசீர்வதிக்கப்படக்கூடாதவள் எனச் சபிக்கப்பட்டவளா?”

“அன்னை, என்னை மட்டும் ஆசீர்வதித்ததை வைத்து , அவள் உன்னைச் சபித்தாள் என மொழிப் பெயர்த்துவிடாதே...”

காமன் ஓடி வந்தான். “என்ன! இரவென்பதையும் மறந்து விவாதித்துக் கொண்டுள்ளீர்களா? நான் உங்களைச் சபிக்கப் போகின்றேன். என வெருட்டினான்”

“கல்லாகக் கடவ” என அவன் சபிக்குமுன்னர் “கழட்டு” என்றேன்.

கலவிக் கூத்துத் தொடங்கியது. உடலும் உடலும் மோதி இனியநாதங்களைக் கொப்பளித்தன. இருவர் உதடுகளும் ஈரம் கக்கின. கண்கள் சொருகின... எங்கே எனது நிஷ்டை? ஆன்மலயிப்பின் உந்நதங்களுக்குள் அது சிக்குண்டு கிடந்தது.

“உவனுக்குக் கவிதைகள் கதைகள் மட்டுமே எழுதத் தெரியும். அமைப்புக்கும் ஆயுதப் போராட்டத்துக்கும் எதிரானவன். உவனைத் தட்ட வேண்டும்...”

“இங்கே தட்டுவதைக் காட்டிலும், அங்கே தட்டுதல் நல்லது”

“என் நிஷ்டை கலைக்கப்பட்டது. அருகிலே அவளைக்காணவும் இல்லை. சடைக்கும் கனவுகள் கருகுவதேன்? இது உனக்குத் தெரியுமா?”

உணவகத்திலே சுரண்டலியலால் திக்கு முக்காடிவிட்டுத் திரும்பிய கவிஞரை, அசுத்த ஆவியும், நிழலும் ஆராய்ச்சி விழிகளால் பார்த்தன.

“உமது கையிலே தாள்கள் உள்ளன. தீர்வுத் திட்டத்துடன் வந்துள்ளீர் போலும். சொல்லும்...”

கவிஞர் திகைத்தார். அமைப்புக் கட்ட வந்தவர்களிடம் சிக்குப்பட வேண்டியிருக்கும் என அவருக்குத் தெரியாது போலும். “நான் தீர்வுத் திட்டத்துடன் வரவில்லை. இரண்டு கவிதைகளுடன் வந்துள்ளேன். ரயிலுக்குள் வைத்துத்தான் எழுதினேன். வாசிக்கின்றேன். கேட்கின்றீர்களா?”

“கவிஞரே! நாங்கள் கனடாவிலை இருந்து இங்கை மினக்கெட்டு வந்தது உம்மடை கவிதைகளைக் கேட்கவில்லை. தீர்வு இருந்தால் சொல்லும் அல்லது நாங்கள் சொல்லும் தீர்வைக் கேளும்...” என அசுத்த நிழல் தனது தாடியைத் தடவாமல் பேசியது.

“கவிதையை நீ ஏதும் பத்திரிகைக்கு அனுப்பு. அமைப்புக் கட்டாமல் கனடாவுக்குத் திரும்பிப் போவதில்லையென அவர்நேர்த்திக்கடன் செய்துள்ளார். தீர்வைச் சொல்லப்போறீயோ, இல்லாதுவிடில் அவர் சொல்லும் தீர்வைக் கேட்கப் போகின்றாயா?” என அசுத்த ஆவிகேட்டது.

நிஷ்டை கலைந்து குழம்பிப் போயிருந்த என்னிடம் கவிஞர் கேட்டார்.

“சொல்லவோ?”

“சொல்லும்”

“பாலியல் பிரச்சனைகள் புகலிடத்தில் மட்டும்தான் உண்டென்றில்லை. அவை யாழ்ப்பாணத்திலும் உள்ளன. தனது வாழ்வில் பல வருடங்களாக ஒரு பெண்ணுடன் உடலுறவு செய்யும் வாய்ப்பில்லாமலிருந்த ஒருவன், யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரியிலே ஒரு இளம் பெண் இறந்த பின் அதனுடன் உடலுறவு செய்துள்ளான்... இவனைப்பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கின்றீர்கள்?”

“இதற்கும் அமைப்புக் கட்டுவதற்குமிடையே ஒரு சம்பந்தமும் இல்லை... எங்களுக்கு இப்போது தீர்வு வேண்டும்”.

“தனிமனித நெருக்கடிகளை மறுதலித்து அமைப்புக் கட்டுவதிலும் தீர்வு சொல்லுவதிலும் எந்த அர்த்தமுமே இல்லை. போராட்டத்துக்காகப் பத்து வருடங்களைச் செலவளித்து விட்டோம். எனது கவிதைகளைக் கேட்க ஐந்து நிமிடங்களை செலவளிப்பீர்களா?” கவிஞர் கேட்டார்.

அசுத்த நிழலிற்கு கோபம் வந்து விட்டது. மேசையிலே பலமாகக் குத்தி முகத்தில் வன்மம் பூசி... “நீர் எப்பொழுதாவது ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனதுண்டா?” எனக் கேட்டது.

“நீங்கள் தொடர்ச்சியாக ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் வருவதாகத் தெரிகிறது இனியாவது ஒரு நல்ல ஆஸ்பத்திரியைத் தெரிவுசெய்து அங்கே போதல் உமக்கும் நல்லது, நாட்டுக்கும் நல்லது” என நான் சொன்னேன்.

“நான் உம்மிடம் கேட்கவில்லை. அவர்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்”.

“எனது பதிலிற்கு அவர் ஆட்சேபம் செய்யாது விடுவாராயின் அது அவரது பதிலெனக் கொள்ளப்படும்”

“எனக்கு ஒரு தலையணை தேவை. என அசுத்த நிழல் அசுத்த ஆவியிடம்

கேட்டது. ஆவி மூச்சுப் பேச்சில்லாமல் ஒரு தலையணையைத் தூக்கிக் கொடுக்க நிழல் குறட்டை விடத் தொடங்கியது.

மீண்டும் நான் எனது நிஷ்டையில்... மோகனக் கிக்கினிகள் செய்ய அவள் மீண்டும் வந்தாள். காமன் நிந்தனைக்குத் தப்ப, நாம் நமது நிர்வாண சாம்ராஜ்யத்தின் கபாடங்களை இறுகப் பூட்டிக் கொண்டோம். நான் ரிஷியாகவும் அவள் ரிஷியினளாகவும் நிஷ்டா வேள்விக்குள் நாம் தொலைக்கப்பட்டோம்.

★ கோடை : 23.07.1993

ஈரம்..

மனது சற்றே கலங்கியிருந்தது. லாவண்யா வீட்டிற்குப் போவதென முடிவெடுத்தேன். அவளோடு சில கணங்களாவது நெருங்கியிருந்தால் ஆறுதல் கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கை. ஜன நடமாட்டப் பகுதியொன்றின் உயர் கட்டிடத்தினது 6 வது மாடியில் அவள் தனியாக வாழ்கின்றாள். கனவு சாம்ராஜ்யத்தின் கபாடத்தைத் திறந்துவிடும் அவளது உடலழகை நான் விடிய விடிய ரசித்ததுண்டு. கதவைத் தட்டினேன். சத்தமில்லை. ஒருவேளை லாவண்யா உள்ளேயில்லையோ என நான் நினைத்த வேளையில் 'இருமிக்' கேட்டது. அது அவளேதான். கதவைத் திறப்பாளெனச் சற்றுப் பொறுத்திருந்தேன். அது திறபடவேயில்லை. மீண்டும் தட்டினேன். கேட்ட இருமல் சத்தமும் நின்று போயிற்று. வழமையிலே லாவண்யா இப்படியில்லை. கதவைத் தட்டியதும் டக்கெனத் திறந்து விடுவாள். கதவின் முன் மௌனமாக நின்றேன். மெதுவாகக் காலடிச்சத்தம் ஒன்று கேட்டது. ம்! கதவு திறபடவேயில்லை. "லாவண்யா!" மிருதுவான குரலில் அழைக்கவும் கதவு திறபடவும் சரியாக இருந்தது. முகம் பழைய முகம் போல களை கட்டியிருக்கவில்லை. பல வாரங்கள் சந்திக்காமலும், ஆகக் குறைந்த பட்சமாக போன் பண்ணாது விட்டதாலும் அவள் எனக்கு வழங்கும் தண்டனையின் கோலம் இதுவோ? அவளது குருவி விழிகளால் நான் பரிசோதிக்கப்பட்டேன்.

"ஏன் என்னை இப்படிப் பார்க்கின்றாய் லாவண்யா? நான் ஏதும் தப்புச் செய்து விட்டேனா?"

"உங்களை என்னால் புரிய முடியாமலுள்ளது!"

“ஏன்?”

“முன்பாவது மறைமுகமாக அந்த விஷயங்களை எழுதுவீர்கள். உங்களது கடைசிக்கதையான ‘ஈரம்’ வாசித்தேன். ஒரே செக்ஸியாக உள்ளது. வரிக்கு வரி ஆபாசம். முதாலாவது வரியே ‘கட்டில்’ எனத் துவங்குகின்றது. இரண்டு பத்தியோடு கதையை வாசிக்காது விட்டுவிட்டேன். உங்களைப் பார்க்கவே ஆபாசமாகவும், அருவருப்பாகவும் இருக்கின்றது. தயவு செய்து போய்விடுங்கள்....”

லாவண்யாவோடு விவாதிக்க நான் விரும்பவில்லை. தாகமாக இருந்ததால் “நீ சொன்னதுபோல நான் போய்விடுகின்றேன். எனக்குத் தாகமாக உள்ளது. நான் வாங்கித் தந்த வெள்ளிச் செம்பில் குளிர் தண்ணீர் தருவாயா?” எனக் கேட்டேன்.

“சற்று முன்னர் தயாரித்த பால் தேநீர் ஆறிப்போயுள்ளது, சூடாக்கித் தரட்டுமா?”

“சூடாக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை.”

விடுக்கென குசினியை நோக்கித் திரும்பிய லாவண்யாவின் முதுகைப் பார்த்தேன். மெல்லிய உடையில் அவளது முதுகின் பளபளப்பு எனது விழிகளைக் கூச வைத்தது. நான் வழங்கிய ஆயிரக்கணக்கான முத்தங்களை அப்பிக்கொண்ட முதுகு. அவளது முதுகைக் கருப்பொருளாக வைத்துக்கூட ஒரு கதை எழுதவேண்டும் என்ற ஐடியா என்னிடம் இருந்தது. லாவண்யா சுமந்து வந்த கோப்பையில் ஆவி பறந்தது.

“குளிராக அல்லவா கேட்டேன்!”

“சூடாகக் குடிப்பதுதான் உங்கள் வழக்கம்.”

பால் தேநீரைக் குடித்தேன். ‘ஈரம்’ கதையால் ஏன் அவளது மனம் வரண்டு

போனதென எனக்கு விளங்கவேயில்லை. எனது பாலியல் கலந்த கதைகளை ரசிப்பவள் அல்லவோ இவள்! எனது பிரசுரமாகாத எத்தனையோ கதைகளை இவள் தானே முதலில் வாசித்தவள்! இன்று மட்டும் என்ன நடந்ததாம்? யாரும் திரி வைத்துவிட்டனரோ? அதுசரி 'ஈரம்' கதையில் நான் என்னத்தையாம் மோசமாக எழுதிவிட்டேன்.....?

★ ★ ★

ஈரம்

க.கலாமோகன்

★ பத்திரிகாசிரியருக்கு எழுதிய கடிதத்திலிருந்து சில வரிகள்

★ ★ மதிப்பிற்குரிய ஆசிரியரிற்கு,

இத்துடன் அனுப்பி வைக்கப்படும் 'ஈரம்' சிறுகதை சில பாலியல் பிரச்சினைகளை உள்ளடக்கிய கதைதான். இது போன்ற கதைகளைப் பிரசுரிப்பதில் பத்திரிக்கைகள் தயக்கம் காட்டுவதையும் நான் அறிவேன் இந்தக் கதை உண்மையிலேயே பிரச்சனையாக உங்களுக்குப் படிபடும் பிரசுரிக்க வேண்டாம்...

கதையின் முதல் பந்தி

கட்டிலை விழித்துப் பார்த்தேன். ஈர நினைவுகள் பல தலையணைகள் வடிவில் அடுக்கப்பட்டுக்கிடப்பது போன்ற ஒரு உணர்வு. குடத்தின் கழுத்தைப் போன்ற தர்ஷினியின் இடைகூட இன்று ஒரு மின்னல் போல மறைந்து போயிற்றே என மனதுக்குள் கவலை. கண்கள் கலங்கி சில துளிகள் கட்டிலின் மீது அலங்கோலமாகக் கிடந்த கம்பளத்தின் மீது கொட்டுண்டன. குளியலறையில் தண்ணீர் கொட்டும் சத்தம் கேட்டதால் தேவி வராள் என்ற நம்பிக்கையில் தர்ஷினிக்காக அழுதேன். கட்டில் எனது கண்ணீரால் குளித்தது. ஈரக் கம்பளத்தில் தர்ஷினியின் முகம். "ஏன் அழுகின்றீர்கள்?" என்ற சத்தம் திடீரெனக் கேட்டுத் திரும்பினேன். அங்கே தேவி! ஈர உடலோடு. என்னால் எந்தப் பதிலுமே சொல்ல முடியாமல் போய்விட்டது. தேவி என்னைக் கட்டியணைத்தாள். அணைப்பில் அவளது

உடல் காய்ந்து போயிற்று...

★ ★ ★

ஈரம்: சில குறிப்புகள்

(முகவரியைத் தெரிவிக்காத ஒரு வாசகியின் கடிதத்திலிருந்து)

உங்களது அண்மைக்கால எழுத்துகளில் பாலியல் விவகாரங்களிற்கு கூடுதல் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுவதாக எனக்குப் படுகின்றது. இது பற்றி உங்களோடு தனியாக நீண்டநேரம் பேசுவெண்டுமென்பது எனது விருப்பம். ஒரு கட்டுப்பாடான வாழ்விற்குள் நிர்ப்பந்த காரணமாகப் புகுந்து விட்டதால், தற்காலிகமாக உங்களைத் தொடர்பு கொள்வதற்கான துணிச்சல் தற்போது என்னிடமில்லை. உங்களது 'அடிமை' சிறுகதையை வாசித்துத் திடுக்கிட்டேன். இப்படிப்பட்ட கதைகளைப் பிரசுரிக்கத் துணிந்தவர்களும் உள்ளனரே என்று ஆச்சரியப்பட்டேன். 'ஈரம்' சிறுகதையும் 'அடிமை'யும் ஒன்றல்ல. 'ஈரம்' கூடுதலாக பெண்களின் உடலழகிற்குத்தான் முன்னுரிமை கொடுக்கின்றது. இக்கதையில் தர்ஷினியுடன்... உங்களுக்கல்ல, கதாபாத்திரத்திற்கு (ஒரு வேளை அது நீங்களாகவும் இருக்கலாம்...?) இருந்த தொடர்பை ஏன் தேவிக்கு தெரிவிக்காது விட்டீர்கள்? எனக்காக இது தொடர்பான ஒரு பொது விளக்கத்தைப் பத்திரிக்கையில் எழுதுவீர்களா?

இப்படிக்கு

?

★ ★ ★

ஈரம் கதையைப் பிரசுரித்த பத்திரிகாசிரியரை எனக்கு பெர்சனாலாகத் தெரியாது. அவரைப் பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டுள்ளேன். பாரிஸ் இலக்கியக் கூட்டமொன்றில் கலந்து கொள்ளச் சென்றபோது ஒரு நெடுவல் வாலிபர் என்னை நோக்கி வந்து கையைக் குலுக்கிவிட்டு "உங்களது ஈரம்

கதையைப் பிரசுரித்தது நான்தான்.. தொடக்கத்தில் இதனைப் பிரசுரிப்பது தொடர்பாக எனக்குள் சந்தேகங்கள் இருந்தபோதும் எனது மனைவியே இதனைப் பிரசுரித்தால் ஒரு பிரச்சனையும் வராது என்ற நம்பிக்கையை எனக்குள் ஊட்டியவள்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது உதட்டில் சற்றே அதிகமாக சிவப்பைப் பூசிய ஒரு இளம் பெண் என் முன் வந்து “என்ன ஈரம் எழுதியபின் ஒரு கதையையும் காணவில்லையே, எழுத்துத் துறையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுவிட்டீர்களா?” எனக் கேட்டாள். “அப்படியென்றில்லை... ‘உஷ்ணம்’ என்ற தலைப்பில் ஒரு நாவல் எழுதிக் கொண்டிருப்பதால் சிறுகதைகள் எழுதுவதற்கு சிறிது ஓய்வு கொடுத்துள்ளேன்...” என்றேன். “உஷ்ணத்தை எங்கள் பத்திரிக்கைக்கே தாருங்கள்...” என்று சொல்லி, வாக்குறுதியும் வாங்கிக் கொண்டபின்னர் “உங்களது ஈரம் பிரசுரமான பின்னர் நாங்கள் பட்டபாடு கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். பலர் மர்மக்கோல் எடுத்து என்னையும் அவரையும் தூஷணத்தால் பேசினர். ஒரு பெண் அவருக்கு போன் பண்ணி உங்களது கதைகளைப் பிரசுரித்தால் பத்திரிகையின் விற்பனையில் வீழ்ச்சி ஏற்படும். பிரசுரிக்க வேண்டாம் என மிரட்டினாள். உண்மையைச் சொல்வதானால் ‘ஈரம்’ பிரசுரமான பத்திரிகைதான் கூடுதலாக விலைப்பட்டது. செக்ஸில் எல்லோருக்குமே நாட்டம் உண்டு. அதை வெளியே சொல்லத்தான் பயம். உலகை அழிப்பது செக்ஸ் அல்ல, ஆயுதங்களே...” என அவள் கிடுகிடு எனப் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது மேடையில் பேசியவர் ‘கலாமோகன்’ என்ற பெயரை உச்சரித்தார். என்ன சொல்லுகிறார் என்பதைக் கேட்கக் காதைக் கொடுத்தேன். “சீச்சீ, உவனும் ஒரு எழுத்தாளனா? முலை என்று எழுதுகின்றானே பேனை கிடைத்தால் எதனையும் எழுதிவிடலாம் என்று உவன் நினைக்கிறான் போலும்... உவனது நிழல் பட்டாலே பெண்களின் கற்புக் கெட்டுவிடும்... நாளைக்கு எங்களுக்கெண்டு ஒரு நாடு கிடைச்சாப் பிறகும் உவன் உப்பிடிப்பட்ட கதையளை எழுதிக் கொண்டிருந்தா சோக்கான கதையா வெல்லோ இருக்கும். உவனை அடிச்சக் கொல்ல வேண்டும்...” என்று அவர் அறுத்துக் கொண்டிருந்த போது, தோடு குத்தியிருந்த மூன்று வாலிபர்கள் எழுந்து “ஈரம் கதையைக் காட்டிலும் நீர் பேசுறதுதான் ஆபாசமாயிருக்குது நிப்பாட்டும் இல்லாட்டி நிப்பாட்டுவம்” என்றனர். உடனடியாகவே அவர்

“உதுகளும் அவனைப் போல வம்பிலை பிறந்ததுகள்தான்” என மெல்லமாகச் சொல்லிக்கொண்டு இறங்கிக் கொண்டார். பத்திரிகாசிரியரின் மனைவி வந்து “உங்களது மனதை அவர் புண்படுத்தி விட்டார். கவலைப்படாதீர்கள்” என்றாள். “எனது மனம் புண்படவில்லை” என மட்டும் சொல்லிக் கொண்டேன்.

★ ★ ★

இரவு எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. லாவண்யாவுடன் அன்று ஏற்பட்ட விரிசல் மட்டுமே என்னை வந்து வட்டமிட்டது. அவளது மனதின் புனிதத்தை யாரோ கெடுத்துவிட்டனர். அது யார் என்பதையெல்லாம் அறியவேண்டும் என எனக்குள் எந்த ஆர்வமும் பெரிதாக ஏற்படவில்லை. அவள் கோபம் போட்டுவிட்டாளே என்பதற்காக அவளோடு கோபம் போடவேண்டுமென்ற எதிர்ப்புணர்ச்சி எனக்குள் தனது ஊற்றுக் கண்ணைத் திறக்கவில்லை. அவளது போன் இலக்கத்தைச் சுழட்டினேன்.

“லாவண்யா...”

“போனை வையும்...” என அவள் சொன்னதும் நான் வைத்து விட்டேன்.

லாவண்யா உண்மையிலேயே என்னுடன் கோபம் போட்டு விட்டாள் போலும். சிலவேளைகளில் கோபிக்கும் போது சோபிக்கும் அவளது முகத்தைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்பதற்காக வலிந்து அவளைச் சீண்டியுள்ளேன். இது வேறு ஒரு கோபம். ரசிப்பதற்கானதல்ல. மனது கேட்காமல் மீண்டும் இலக்கங்களைச் சுழட்டினேன். என்கேஜ் சத்தம் கேட்டது. போனைக் கழட்டிவைத்து விட்டாள் என்பதுதான் இதனது அர்த்தம்.

★ ★ ★

என்னையுமறியாமல் ‘ஈரம்’ எனது மனதைக் குடையத்

தொடங்கியது. கதையை எடுத்து மீளவும் வாசித்தேன். உடலின் தாகங்கள் மீதான மிகைப்படுத்தப்படாத வர்ணனைகள் சற்றே அதிகம்தான். 'அடிமை' யிலும் பார்க்க உருவ நேர்த்தியில் அழகாகவே இருந்தது. 'ஈரம்' கதைக்கு ஒரு பிற்சேர்க்கையும், முகவரி குறிப்பிடாமல் கடிதம் எழுதிய வாசகிக்கு ஒரு பத்திரிகைப் பதிலும் எழுதவேண்டும் என நினைத்து பேனாவைத் தூக்கினேன்.

வாசகிக்கு எழுதிய பதிலிலிருந்து...

தனது முகவரியைக் குறிப்பிடப்படும் வாசகி ஒருத்தி 'ஈரம்' தொடர்பாக எழுதியவை மீது சில விளக்கங்களை வைத்தல் எனக்கு அவசியம் எனப்படுகின்றது. கதையின் ஆண் பாத்திரத்துக்கு முதலில் தர்ஷினியுடன் தொடர்பு இருந்தது. தேவியுடன் தொடர்பு ஏற்பட்ட பின்னர் தர்ஷினியுடனான தொடர்பை அது தேவிக்குச் சொல்லப் பயப்படுகின்றது. எனது வாசகி கூட தனது கணவனுக்குப் பயந்தே தனது முகவரியை எனக்குத் தராது விட்டாள் என்பதைக் குறிப்பிடுகையில் இதனை வாசகி மீதான விமர்சனமாக எடுத்துவிட வேண்டாம். மனித மனம் பலவீனமானது. நாம் எவ்வளவுதான் துணிச்சல்காரர்களாக எங்களைக் காட்டிக்கொண்டாலும் சில விஷயங்களைப் பகிரங்கமாகச் சொல்லப் பயப்படுகின்றோம். பலவீனங்கள் மீதான புரிந்துணர்வு மனித உறவுகளைச் சீரமைக்க உதவும். தர்ஷினியும் தேவியும் பெண்களே யாயினும் அவர்களது உணர்வின் டிகிரிகள் வேறுபட்டன. இதனாலே கதாநாயகன் தனக்குத் தர்ஷினியுடன் இருந்த பழைய தொடர்பைத் தேவிக்கு மறைத்தான். படைப்பாளி என்ற வகையில் பலவீனங்களுக்கும் மதிப்பளிக்கின்ற ஒரு போக்கு என்னிடம் உண்டு. 'ஈரம்' கதைக்கு ஒரு பிற்சேர்க்கை எழுதவுள்ளேன். எனது முகம் தெரியாத வாசகிக்கு இது பல தெளிவுகளைக் கொடுக்கலாம் எனக் கருதுகின்றேன்.

எழுதிய பின்னர்தூங்கிவிட்டேன். கனவு வந்தது. கனவில் தர்ஷினி வந்தாள். அவளுக்கு அருகே ஒரு வெள்ளை நிறக் குழந்தை நின்றது. அது தனது

பிஞ்சுமொழியில் இந்தப் பிரெஞ்சுப் பாடல் வரிகளை விடாமல்
உச்சரித்தது.

“டகோபர் மன்னன்
தனது கோவணத்தைத்
தலைகீழாகக் கட்டியிருந்தான்.”

★ தாயகம் 10.12.1993

தெரு

பனிப்புகார்க் காலை...
தவளைகள் கத்தும்...
மலர்களைக் கொய்து
முகர்ந்து மூச்சிழந்த
புழுதிமண் தினங்கள்
மீளவும் ஜனிக்குமா?

“அம்மா! இவர்கள் ஏன் வண்டிகளில் வந்து நாய்களைப் பிடிக்கின்றனர்?”

“நாய்களை வீடுகளுக்குள் வைத்திருக்க வேண்டுமாம். இதனால்தான் வீதிகளில் திரியும் நாய்களைப் பிடிக்கின்றனர். இவர்கள் நாய்பிடிகாரர்கள்.”

“இந்த நாய்களைக் கொண்டுபோய் இவர்கள் வளர்ப்பார்களா?”

“இல்லை. கொல்வார்கள்!”

வீதிகளில் பிடிபட்ட நாய்கள் பலவற்றினது ஈனக்குரல்கள் என் காதுகளை அதிர வைக்கின்றன.

எல்லா நாய்களும் பிடிபட்டு விட்டனவா?

அப்படித்தான் நினைக்கின்றேன். இல்லையேல் ஏன்தான் இவர்கள் மனிதர்களைப் பிடிக்கின்றார்களாம்.!

தூரமாகிப் போன தெரு எனது மனக்கண்ணின் முன் ஒரு சிறு புள்ளியாக.....

எனது பள்ளிக்காலங்களிலே தெருவில் ஏறிய கடல் முற்றங்களையும் சில ஓட்டை வீடுகளையும் நிரப்பியது இன்னும் என் நினைவில் பசுமையாக உள்ளது. கடல் பெருக்கெடுத்த காலங்களிலே நாம் கவலை கொண்டதில்லை. வாத்துக்கள் போல தண்ணீரில் நீந்துவதும், காகிதப் படகுகள் செய்து விடுவதும். கடல் எக்கரையிலிருந்தோ அள்ளிவந்த குப்பைகளுக்குள் பொக்கிஷத்தைத் தேடுவதும். மீன்களைப் பிடித்துத் தகர டப்பாக்களுக்குள் இருக்கச் செய்து அவைகளை அசைவுகளைப் பார்த்து மகிழ்வதும் சுவையானவை.... தெருவை நினைக்கும் போது, அதற்கு அருகேயுள்ள கடல் நினைவுகள் என்னைக் கிள்ளுகின்றன...

தெருவும் தெருக்களும்.

“நீங்கள் ஏன் என்னிடம் ஒருபோதுமே உங்கள் தேசம் பற்றியும் உங்களது இளமை வாழ்வு பற்றியும் பேசுவதில்லை?”

குளிர்நிலத்தில் எனக்கு அறிமுகமான சிவப்புக் குமரி ஒருத்தி கேட்கின்றாள். “இழந்துபோன தேசம் பற்றி நினைக்கும் போதும். இந்த தேசத்தில் நான் கழித்த இளமை வாழ்வை அசைபோடும் போதும் என்னை இனம்புரியாத கவலை கவ்வுகின்றது... என்னிடம் எனது தேசம் பற்றியும், என்னைப் பற்றியும் கேட்காதே!”

“இன்று எனது வீட்டுக்கு வரலாமே!”

“எனது மனது சற்றே குழம்பிப் போயுள்ளது. தனிமையில் இருக்க விரும்புகின்றேன்.”

பாரிஸ் நெடுஞ்சாலையொன்றில் நானும் அவளும் பிரிந்து
கொள்கின்றோம்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வியட்நாமிய உணவகம் ஒன்றிலே
களவாக நான் வேலை செய்தேன். அங்கே நான்தான் கோப்பை கழுவும்
மெஷின். கழுவுதல், வடியவிடல், துடைத்தல், அடுக்குதல் யாவும்
நானாகிய மெஷினுக்கு இடப்பட்ட கருமங்கள். இரவு இரண்டு
மணிக்குதான் எனது கருமங்கள் முடியும். முடிந்தபின் வெளியே வந்தால்...
சுரங்கரயில் இருக்காது. இரவு பஸ்கள் சில இருந்தாலும் நான் வாழும்
இடம்வரை செல்லாது. ராக்ஸி எடுத்துச் செல்லவும் வசதியில்லை. எனவே
தெருக்களில் அலைந்தேன்...

தெருக்களுக்குப் பல அர்த்தங்கள் உள்ளன. பகலிலே எமக்குப்
பயத்தையூட்டாத தெருக்கள். இரவிலே எமக்குப் பயத்தை யூட்டலாம்.
இரவு எனக்கு உவப்பானபோதும், நிர்பந்திக்கப்பட்ட இரவுகளில் நான்
பயந்து நடுங்கியதுண்டு.

எது எப்படியோ, பாரிஸ் போன்ற பெரிய தலைநகர்களில்
இரவுகளிலே விழிப்பாகத்தான் இருக்கவேண்டும். வியட்நாமிய உணவ
கத்தை விட்டு வெளியே வந்தவுடன்... இவ் வீதியில் உள்ள பஸ்ராண்டில்
போய் நான் வாழ்வதற்கும் வாழ்வு என்று பெயர் கொடுக்கலாமா?
என்றபடி யோசித்துக் கொண்டிருப்பேன். எனது உழைப்பை சுரண்டு
பவன்... எனது முதலாளி பற்றியே குறிப்பிடு கின்றேன்... நான் உணவ
கத்தை விட்டுப் போனதும் ... அன்றைய தினத்தில் தனக்குக் கிடைத்த
லாபம் எதுவெனப் பார்த்துவிட்டு வாகனத்தில் போய் விடுவான் .
அவனும் அவனது பிள்ளைகளும் ... பிள்ளைகளின் பிள்ளைகளும்
எதிர்கால இருப்பிற்காகப் பிழியப்படும் நான் மட்டும் தெருவில் . எந்த
பாதுகாப்பும் இல்லாமல் ... இதுவும் ஒரு வாழ்க்கையா?

காலை எப்போது வரும் என பஸ்ராண்டில் காத்திருக்கும் என் முன்
பஸ்களைக் காட்டிலும் பொலீஸ் வாகனங்களே தம்மை நிறுத்திக்

கொள்ளும். என்னை எனது இருப்பிடம் வரை கொண்டு செல்வதற்காக அல்ல. உத்தியோக பூர்வமாக நான் பிரான்ஸில் வாழுவதற்கான பத்திரங்கள் அனைத்தும் உள்ளனவா என்பதைப் பரிசோதிப்பதற்காகவே. இந்த விசாரிப்புகள். பரிசோதிப்புகள் யாவும் எனக்குத் தொல்லையாகவே பட்டதால்... நடந்து நடந்து இரவினைக் கழிப்பதென முடிவெடுத்தேன். நான் நடந்து சென்ற வழிகளில் வீடற்றோர். மாடிக்கட்டிடங்களின் முகப்புகளிலே கம்பளிப்போர்வைகளால் உடலை மூடியபடி குறட்டை விட்டனர்... வைன் கேஸ்கள் என ஒதுக்கி விடப்பட்ட குடிகாரர்கள் குடித்துக்கொண்டும் புலம்பியபடியும் இருந்தனர். ஸ்பிரே பெயின்றினால் வெள்ளைச் சுவர்களில் எவருக்குமே விளங்க முடியாத ஓர் வரிவடிவத்தில் எதனையோ எழுதிக் கொண்டிருந்த ஸ்கின்ஹெட்கள் எனப்படும் மொட்டம் தலையாக்களைக் கண்டேன். நான் விபச்சாரிகளையும் கண்டேன்.

இரவிலும் விழித்திருக்கும் புனித டேனிஸ் வீதி. தூங்காமல் ... உடலை விற்கக் காத்திருக்கும் விபச்சாரிகள். மைபூசிய விழிகளில் களைப்பு... குடிபோதையின் மிகவும் நாகரிகமான மினுக்கம். உதடுகளில் சிகரெட் ... வா! வா! எனக் கொஞ்சம் பரிதாபக் கோலம். வாடிக்கை யாளர்களோடு பேரம் பேசுகையில் ஏற்படும் சண்டைகள்... இந்த புத்திரிகள் என்ன பாவம் செய்தனரோ?... தமது ஆன்மாவை இறுக மூடி உடலை வருவோர் போவோரிடம் எல்லாம் விற்பதற்கு... ஓர் ஆவேச உணர் வுடன்தான் நான் இந்த வீதிக்குள் நடந்ததுண்டு ...

புனித டேனிஸ் வீதியின் புத்திரிகள்.

இப்பொழுது நான் இரவுகளை வீதிகளில் நிர்பந்த காரணமாகச் செலவழிப்பதில்லை. ஆனாலும் புனித டேனிஸ் வீதிக்கு அவ்வப்போது செல்வதுண்டு. நிச்சயமாகப் பேரம் செய்வதற்கு அல்ல. மனித உடல்கள் சிதையும் கொடூரம் முடிவிற்கு வந்து விட்டதா என்பதைப் பார்ப்பதற்காகவே...

பல ஆண்டுகளின் பின்னர் நான் புனித டேனிஸ் வீதிக்குச்

சென்றேன். நான் அப்போது கண்ட பெண்களில் சிலர் இப்போதும். இவர்களிடம் முதுமை தெரிகின்றது. சிலர் கொழுத்துள்ளனர். பேரம் பேசி விட்டு ஓரம் கட்டுபவர்களைப் படுதூஷனத்தால் துவம்சம் செய்து அனுப்பும் மதாளித்த முலைகளைக் கொண்ட அந்த லத்தீன் அமெரிக்க செம்புத்திரியைக் காணவில்லை... இத்தாலிய மெல்லிடையாள், இன்றும் தனது இடையை பெல்ட்டில் இறுக்கக்கட்டி. வழமையைக் காட்டிலும் மெல்லியதாக்கியபடி... அகோர முகம் கொண்ட அந்தக் கிழவி இன்னமும் தனது அகோரமுகத்துடன்... அவள் அருகில் எவருமே சென்று பேரம் பேசியதை நான் கண்டதில்லை. கானா தேசத்தைச் சேர்ந்த கறுப்பிகளில் பலர் எங்குதான் காணாமல் போயினரோ?

தெருவும்... தெருக்களும்...

ஹோலண்டில் உள்ள டென்ஹாக் நகரின் ஒதுக்குப்புறத்திலே அமைந்துள்ள எனது நண்பர் வீட்டில் குடித்துக்கொண்டுள்ளேன்.

“இந்தப்போத்தலை நான் வாங்கி இரண்டு மாதம்” என்கிறார் நண்பர்

“என்ன. இரண்டுமாதம் வரை இது முடியாமலுல்லதா?”

“சில வேளைகளில் ஒரு நாளில் கூட இதனை முடித்து விடலாம். உண்மை இது தான். தனிமையில் இருந்து என்னால் குடிக்க முடியாமலுள்ளது” என்றபடி. எனது கிளாஸுக்குள் மீண்டும் விட்டு. கோலாவும் கலக்கின்றார்

“நீங்கள் நிறைய விஷயங்கள் வாசிப்பவர். எழுதுவற்கான அனுபவங்களும். விஷயங்களும் உங்களிடம் உள்ளன. ஏதாவது ஒரு வெளியீட்டுக்குத் தொடர்ச்சியாக எழுதலாமே?”

“நீங்கள் சொல்வது உண்மைதான்” என்றபடி விஸ்கியை உறிஞ்சுகின்றார். இருவரும் குடிக்கின்றோம். குறுணி குறுணியாக வெட்டி உப்பும் தூளுள் கலந்து பொரிக்கப்பட்ட கோழித்துண்டுகளைக் கடிக்கின்றோம்...

இலக்கியம். மனித இருத்தல் இவைகள் பற்றி மிகவும் பண்பாகவே
பிரஸ்தாபிக்கின்றோம்...

நண்பர் கேட்கின்றார்: "நீங்கள் விரும்பினால். இன்றிரவு நாம் கண்ணாடிப்
பெட்டிகளைப் பார்க்கச் செல்லலாம்."

கண்ணாடிப் பெட்டிகளை நீங்களும் ஒருவேளை அறிந்து இருக்கலாம்...
அதற்குள் போயுமிருக்கலாம்.

11 வருடங்களின் முன்னர். நான் பிரான்ஸுக்குள் நுழைவதற்காக
அம்ஸ்டரடாமில் சில தினங்களைச் செலவழித்தேன். அங்கே ஓர்
ஆற்றங்கரைக்கு அருகில் முதல் தடவையாகக் கண்ணாடிப் பெட்டிகளைக்
கண்டு திகைத்தேன். இதன் பின்னர் ஜேர்மனிய நூரெம்பேர்க்கிலும்
கண்ணாடிப் பெட்டிகளுக்கு முன்னர் நடந்து கொண்டிருந்த போது பொலீ
ஸாரால் பரிசோதிக்கப்பட்டேன். பாரிஸில் கண்ணாடிப் பெட்டிகள்
இல்லை.

நானும் நண்பரும் டென்ஹாக் கண்ணாடிப் பெட்டிகளின் முன்னர்
உலாவுகின்றோம்....

காத்திருந்து காத்திருந்து
கரைவது
உன் கண்மை மட்டுமா?
உன் உடல்,
உன் உயிர்
இவைகளுக்கு எப்போதாம்
அர்த்தம் பூசப்படும்?
கண்ணாடிகள் உடையும்
காலம் எப்போது வரும்?

முதலாளித்துவ நாடுகளின் நாகரிகச் சின்னங்களில் ஒன்றாக,
கண்ணாடிப் பெட்டிகளையும் நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்தக்
கண்ணாடிப் பெட்டிகளுக்குள் உடலை விற்கும் பெண்கள் இருப்பர்...

அவர்களுக்கு அருகில் ஓர் கட்டில் இருக்கும். அந்தக் கட்டிலில் தான் அவள் நுகர்பண்டமாக்கித் தன்னைக் கிடத்துவாள்...

கண்ணாடிப் பெட்டிகளுக்கு முன்னே நிற்பவர்களைக் காணும் போதெல்லாம். இவர்கள் பெண்களையா, அல்லது தவளைகளையா பார்க்கின்றனர் என என்னிடம் நான் அடிக்கடி கேட்பதுண்டு.

ஓர் சிலுவையை நினைவின் முன் கொண்டு வரும் அந்த டென்ஹாக்கிவப்பு விளக்கு வீதிகளுக்குள் உள்ள தொலைபேசிக் கூடத்துள் நான் ஒருவரைக் கண்டு நடுங்கினேன்.

யாரிவர்?

தோழர் ஸ்டாலின் தான். அந்த வீதிகளில் நடமாடும் மனிதர்களை முறைத்துப் பார்த்தபடி அவரது விழிகள், பார்வையின் அர்த்தமும், அவர் அங்கு வந்ததின் நோக்கமும் எனக்குத் துண்டாகப் புரியவேயில்லை. நண்பரிடம் கேட்டேன். “கிழக்கு மேற்கு ஜேர்மனிகள் இணைந்த போது, டென்ஹாக்கின் ஓர் சந்தியில் இருந்த இவரைத் தூக்கிவந்து இந்தத் தொலைபேசிக் கூடத்துள் போட்டு விட்டனர்.” ஸ்டாலினை ஓர் விமர்சனப் பார்வை பார்த்து விட்டு நான் கண்ணாடிப் பெட்டிகளின் முன் நடக்க வெளிக்கிட்டேன். நண்பர் ஒரு பக்கம். நான் ஒரு பக்கம்.

கண்ணாடிப் பெட்டிகளை நான் எண்ணவில்லை. டென்ஹாக்கிலேயே இவ்வளவு என்றால் உலகின் உடல் வியாபாரத் தொட்டிலான அம்ஸ்டர்டாம்மில் எவ்வளவு இருக்கும் என நினைத்த போது தலை வெடித்து விடும் போலிருந்தது. “இங்கேயுள்ள அநேகமான பெண்கள் ஆரினாமிலிருந்து பொய் வாக்குறுதிகளுடன் மாமாக்களினால் இறக்குமதி செய்யப்பட்டனர்” என நண்பர் சொன்னார். எனது பக்கத்தில். 18 வயதிலான ஓர் மஞ்சள் நிற இளம் பெண் உள்ளே இருந்த படி, கண்ணாடியைத் தட்டி, என்னைத் தன்முன் நிறுத்தி, தனது இள முலைகளைத் திறந்து காட்டினாள்.

“35 கில்டன்கள் மட்டுமே... நீங்கள் எல்லாம் செய்யலாம்” என்று

ஆங்கிலத்தில் சொன்னாள்.

“Non Merci” (வேண்டாம். நன்றி) என பிரஞ்சில் சொல்லிவிட்டு நான் அப்பால் நகர்ந்தேன்.

நான் மீண்டும் பாரிஸுக்கு வருகின்றேன்

வீதிகளில் கழிக்கவேண்டிய இரவுகளைத் தனது வீட்டில் கழிக்கலாம் எனச் சொன்ன ஓர் இனியவளின் கட்டிலில்... நானும் அவளும் நிர்வாணமாக.. நான் அவளால் விசாரிக்கப்படுகிறேன்...

“உனது வாழ்வில் நீ எப்போதாவது விபச்சாரிகளுடன் உடலுறவு செய்துள்ளாயா?” ஓர் சந்தோஷமான உறவின் பின்னர் இவள் இப்படிக்கேட்டது எனக்குள் துருத்தலை ஏற்படுத்தியது. “உனக்கு வேண்டியது பதில். உண்மையானதா அல்லது பொய்யான பதிலா? உனக்க வேண்டும்?”

“உண்மையான பதிலே எனக்கு வேண்டும்”

“விடை இது தான்: ஆம்!”

“என்ன இது உண்மையா?”

“உனக்கு வேண்டியது உண்மை. நான் உண்மையைச் சொன்னேன். உண்மை உனக்குச் சுடுகின்றதா?”

“நீ ஓர் விபச்சாரியின் கட்டிலில் கிடந்திருப்பாய் என நான் கனவில் கூட நினைத்ததில்லை”

அவள் அழுகின்றாள் - கண்ணீர் தலையணையை நனைக்கின்றது.

“எனது பொய்யைக் கேட்டு நீ புன்னகைப்பதைக் காட்டிலும், எனது மெய்யைக் கேட்டு நீ அழும் போது - உனது கண்ணீரை நான்

விமர்சிக்கின்றேன்” என்றபடி அவளது முகத்தைப் பார்க்கின்றேன். முகம் திரும்புகின்றது.

என் மீதான அவளது கனவு, என் மெய்யால் உடைந்ததா? நான் அவள்மீது கோபம் கொள்ளவில்லை. அந்த இரவில் எனது தூக்கம் உடைந்து போயிற்று. நள்ளிரவில் அவள் என்னை எழுப்பி “எனது கண்ணீரால் உனது மனம் உடைந்து போய்விட்டதா?” எனக் கேட்கின்றாள். உடைந்தது என மெய் சொன்னால் அவளது விழிகள் மீண்டும் உடைந்து விடுமோ எனக்கருதி... உடையவில்லை, எனப் பொய் சொல்ல... அதுவே மெய்யெனக்கருதி... அவள் என்னைக் கட்டிப்பிடிக்க... நான் யாழ்ப்பாணம் போகின்றேன்...

தெரு

யாழ்ப்பாணத்தில் நான் கண்ட தெருக்கள் பல என் முன்னால் படமாகும் போது, படம் காட்டிய ராணித்தியேட்டரும் படமாக வருகின்றது. வீதியில் ஓடிய அந்தப் படம்...

அவள் ஒரு விபச்சாரியாகப் பிறக்கவில்லை. ஆனால் ஓர் விபச்சாரியாகவே எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டவள். அவள் ஓர் அழகிய பெண்... நான் காற்சட்டை போட்டுத் திரிந்த காலத்திலே அவள் தனது சட்டையைக் கிழித்து முலைகளைக் காட்டிக் கொண்டு வீதியில் நின்றவள்... அவள் விபச்சாரியா? இல்லை, யாழ்ப்பாணத்தைச் சபிக்க வந்தவள்.

புருஷனுக்குத் தெரியாமல் இன்னொருவனோடு உடலுறவு செய்தவளாம்! அது புருஷனுக்கு தெரிந்து விட்டதாம்! அந்த இன்னொருவனும் கைவிட, புருஷனும் கைவிட, கைகொடுக்க யாருமே இல்லாது போனதால் வீதிக்கு வந்தவள்...

“நீங்கள் சொல்வது உண்மையா?” டென்ஹாக் சிவப்பு விளக்கு வீதிகளின் கண்ணாடிப் பெட்டிகளைப் பார்த்து முடித்து வெளியே வந்து தண்டவாளக்

கரையில் நடந்து கொண்டிருந்த போது நண்பர் கேட்கின்றார்.

“இது உண்மைதான். அவளை நான் பல தடவைகள் கண்டதுண்டு. அவள் மீது எனக்கு இரக்கம், பரிவு, அன்பு யாவுமே இருந்தன. ராணித்தியேட்டர் மூலையில் உடலைச்சுருட்டிக் கிடந்த அவள் என்னைக் கண்டு “தம்பி” என இதமாக அழைத்தவள்... அவளது முகம் எனக்குத் தெரியாது... அவள் இப்பொழுது உயிருடன் உள்ளாளா என்பதும் எனக்குத் தெரியாது... அவளது பெயரும் தெரியாது... ஆனால் நான் தற்போது எழுதிக் கொண்டிருக்கும் ‘நிலாவின் கதை’ குறுநாவலை அவளுக்குத்தான் சமர்ப்பணம் செய்யப் போகிறேன்”

“உங்களை அவள் நன்கு பாதித்து விட்டால் போலும்...”

“ஆம்”

டென்ஹாக் மறைகின்றது. பாரிஸ் வருகின்றது.

“நாங்கள் வீடற்றவர்கள். வீதிகளில்தான் வாழ்கின்றோம். எங்களது வாழ்விற்காக La Ruc (வீதி) என்ற இந்த சஞ்சிகையை விற்கின்றோம்...10 பிராங் மட்டுமே. வாங்குகின்றீர்களா?” என இரண்டு பிரஞ்சுப் பெண்கள் கேட்கின்றனர்.

அவர்களிடம் ஒரு வீதியை வாங்கிக் கொண்டு நான் நடக்கின்றேன். . .

★ மரபு : ஆவுஸ்திரேலியா 12:94

கனி

(ஆதியாகமம், அதிகாரம் 3 இலிருந்து..... 1. தேவனாகிய கர்த்தர் உண்டாக்கின சகல ஜீவன்களைக் காட்டிலும் சர்ப்பம் தந்திரமுள்ள தாயிருந்தது. அது ஸ்திரீயை நோக்கி, நீங்கள் தோட்டத்திலுள்ள சகல விருட்சங்களின் கனிகளையும் புசிக்க வேண்டாம். என்று தேவன் சொன்னதுண்டோ என்றது)

எனக்குப் பசித்தது. அப்போது நான் மட்டும் தான் நிர்வாணமாக இருக்கவில்லை. அவளும் நிர்வாணமாக. அவளிற்கும் பசித்தது. நாங்கள் விருந்துண்ண வெளிக்கிட்டோம். சாஸ்திரங்கள் அனைத்துமே எமது பசியின் முன் பஸ்பமாயிற்று. உடலின் சங்கமத்தில் புஸ்ப்பித்துக் கொண்டிருந்த இலட்சக்கணக்கான மலர்களின் நறுமணங்களை மட்டுமே நாம் முகர்ந்தோம். இருளைப் பறித்துச் செல்லத் தயாராக நின்ற ஒளியை இறக்கைகளுடன் கூடிய பரிசுத்த ஆவிகள் வந்து துரத்தின. எமக்குக் காவல்கள் உண்டென்பதுகூடத் தெரியாதிருக்க வேண்டுமென்பதற்காக நாம் எமது கண்களைப் பிடுங்கி எறிந்திருந்தோம். வார்த்தைகள் அற்ற ஒரு மொழியிலேயே சல்லாபித்தோம். தேகங்களின் சரசத்தில் தேசங்களும் எல்லைகளும் எமக்குத் தொலைந்துப் போயின. நாம் சர்ப்பங்களாகி

முடிவற்ற ஓர் பின்னலுள் பிணைந்துவிட்டோம். எங்கே அந்தச் சர்ப்பம்? தோட்டத்திலுள்ள சகல விருட்சங்களின் கனிகளையும் புசிக்க வேண்டாம் என்று தேவன் சொன்னதுண்டோ எனக் கேட்ட சர்ப்பம் எங்கே போய் விட்டது? ஏ! சர்ப்பமே! கொல்வதற்காகவல்ல உன்னைத் தேடுகின்றேன். ஆன்மலயிப்பின் மகோன்னதத்தை விளக்க, கனிகளைப் புசிக்கும் மார்க்கத்தைக் காட்டிய உன்னை வாழ்த்தவே. ஏ! சர்ப்பமே! வா! வந்து எங்களின் முன் ஆடு.

★ ★ ★ ★

ஒரு நத்தார் தின இரவில் நானும் அவளும். நான் அழைக்கப் பட்டிருந்தேன். ஓர் தெய்வீக உறவிற்காக. திராட்சைப் பழங்கள் நிரம்பிய தாம்பாழத்தோடு, அவள் என் முன் வந்து பவ்வியமாகப் “புசியுங்கள்” என்றாள். நான் அவளைச் சீண்டினேன்.

“கனிகளைப் புசித்தல் தேவனால் தடை செய்யப்பட்டுள்ளதல்லவா?”

“சர்ப்பம் சொல்லியதைக் கேட்போம்.”

“ஆடை போடுவதற்கான வழியையல்லவா, கனிகளைப் புசிப்பதற்கூடாக அது எமக்கு உணர்த்தியுள்ளது.”

“கனிகளை அழுகவிடுதலில் எனக்கு உடன்பாடில்லை.”

“தேவனின் கட்டளைகளை நீ மீறுகின்றாய்.”

“நீங்களும் மீறவில்லை எனச் சொல்வீர்களா? என் தேகவனப்பில் நீங்கள் லயித்ததால்தானே, களவாக இந்த நிர்வாண சாம்ராஜ்யம் உருவாக் கப்பட்டது

“நீ தேவதை. தேவனைக் காட்டிலும் மேலானவள். நான் உனது கட்டுப் பாடுகளை மீறமாட்டேன்.”

“உங்களது தேகத்தின் ஸ்பரிஸத்தால் என்னைக் கொல்லுங்கள்.”

“கொலை தண்டனைக்குரியது. நான் உன்னைக் கொல்ல மாட்டேன்.”

“கொல்.”

நான் பெட்டிச் சர்ப்பமாகி அவளைக் கொத்திக் கொத்திக் கொல்ல வெளிக்கிட்டேன். அவள் இறந்தாளா? தெரியாது. நான் அவளிற்கு முதல் இறந்துவிட்டேன்.

★ ★ ★ ★ ★

நாம் சர்ப்பங்களாகியதாலும் சர்ப்பத்தை நேசித்ததாலும் எப்படியோ அவளின் வயிற்றில் கர்ப்பம் ஏற்பட்டு விட்டது. நத்தார் கழிந்து, ஒரு மாதத்தின் பின்னர், நான் அவளது இல்லம் சென்றபோது, அவள் கலக்கம் சூழ்ந்த முகத்துடன் இருப்பதைக் கண்டேன்.

“எனது வயிற்றில் தரித்த கருவின் பிதா நீங்களே. இனி நீங்கள்தான் எனக்கு வாழ்வு தர வேண்டும்.”

“ஏற்கனவே உனக்கு ஒருவன் வாழ்வு தந்துவிட்டான். உனது திருமணத்தின் போது நான் வந்து உன்னைத் தேவ பாஷையால் ஆசீர்வதித்ததை மறந்து விட்டாயா?”

“தேவன் என்னை ஆசீர்வதிக்கவில்லை.”

“ஏன்?”

“நான் அம்மாவாக விரும்பினேன். மூன்று வருடங்களாக ஒவ்வொரு இரவிலும் பல தடவைகளென நானும் அவரும் இடைவிடாது முயற்சித் தோம். எதுவுமே பலனளிக்கவில்லை. அவர் என்னை மலடி எனப் பழித்தார். மருத்துவரிடம் உண்மையை அறியப்போன போதுதான், எனது

அவரின் ஜீவ அணுக்களை வைத்து எனக்குள் ஒரு ஜீவனிற்கு உயிர் கொடுப்பது முடியாதெனத் தெரிய வந்தது”

“இதனை நீ ஏன் எனக்கு முதலிலேயே சொல்லவில்லை?”

“ஏன் சொல்ல வேண்டும்?”

“சொல்லியிருப்பின், பொருத்தமான தினங்களைத் தெரிவு செய்து பிரச்சினைகள் வராமல் நாங்கள் ரகஸியமாக எமது நிர்வாண சாம்ராஜ்யத்தை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கலாமே!”

“நான் உங்களது தேகதாகங்களின் தீனி மட்டும் தானா?”

“ஏன் நீ மட்டும் உனது தேகதாகங்களிற்கான தீனியை எனது உடலிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளவில்லையா?”

“நடந்ததை ஒரு விபத்து என வைத்து என்னை உங்களோடு கூட்டிச் செல்லுங்கள். இனிமேல் உங்களது ராஜ்யம் தான் எனது ராஜ்யமாகவும் இருக்க வேண்டும் எனது தேவன் தீர்மானித்து விட்டார்.”

“தேவனை விடுத்து, உனது அவரைப்பற்றிப் பேசு. நீ கர்ப்பம் தரித்திருப்பது அவருக்குத் தெரியுமா?”

“தெரிந்தால் என்னைக் கொன்றுவிடுவார். உங்களது ராஜ்யத்திற்கு என்னைக் கூட்டிச் செல்லுங்கள்”

“நான் உன்னைக் கூட்டிச் சென்றால், எனது அவளை யார் வந்து கூட்டிச் செல்வார்களோ?”

“உங்களது ராஜ்யத்தில் இரண்டு ஸ்திரீகளுக்கு இடமில்லையா?”

“எனக்கு இன்னொரு ஸ்திரீ இருப்பது அவளுக்குத் தெரியாது. நீ எனது ராஜ்யத்துக்கு வந்தால், யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் அடிதடிக்குப் பெயர்

போன அவளது அண்ணன்மார் என்னைப் பரலோக சாம்ராஜ்யத்துக்கு அல்லவா அனுப்பிவிடுவார்கள்”

“உங்கள் முடிவு இதுவாயின் நான் பரமனிடம் சென்று விடுவேன்”

“யார் இந்தப் பரமன்? என்னைத் தவிர்த்து பரமன் என்பவனுடனும் உனக்குக் கள்ள உறவு உண்டா?”

“பரமன் என நான் சொன்னது பரமபிதாவை”

“ஓ! நீ தற்கொலை செய்ய முடிவெடுத்து விட்டாயா?”

“ஆம்!”

“பரமபிதா சர்வ வல்லமை பொருந்தியவர். உன்னுள் தரித்த கர்ப்பம் என்னிலிருந்தல்ல, அவரிடமிருந்தே வந்ததென உனது புருஷனுக்குச் சொல்”

“எனக்கு நீங்கள் பேசுவது விளங்கவில்லை”

“நான் உனக்கு வாசித்துக் காட்டுபவைகளை, உனது புருஷனுக்கும் பயப்படாமல் வாசித்துக் காட்டுவாயாக. அவரிடம், அவரை ஒரு ஜோசேப்பாக இருக்கும்படி வற்புறுத்திக்கேட்பாயாக லூக்கா எழுதிய சுவிசேஷத்தின் 1 வது அதிகாரத்தில் இப்படியும் எழுதப்பட்டுள்ளது. நான் வாசிப்பவைகளை கவனமாகக் கேள்”

தேவதேவன் அவளை நோக்கி; மரியாளே, பயப்பிடாதே: நீ தேவனிடத்தில் கிருபை பெற்றாய், இதோ நீ கர்ப்பவதியாகி ஒரு குமாரசனைப் பெறுவாய், அவருக்கு “இயேசு என்று பெயரிடுவாயாக, அவர் பெரியவராயிருப்பார், உன்னதமானவருடைய குமாரசன் எனப்படுவார்; கர்த்தராகிய தேவன் அவருடைய பிதாவாகிய தாவிதின் சிங்காசனத்தை அவருக்கு கொடுப்பார், அவர் யாக்கோபின் குடும்பத்தை என்றென்றைக்கும் அரசாளுவார், அவரது

ராஜ்யத்துக்கு முடிவிராது” என்றார். அதற்கு மரியாள் தேவதூதனை நோக்கி:
“இது எப்படியாகும்? புருஷனை அறியேனே” என்றாள்.

“தேவதூதன் அவளுக்கு பிரதியுத்தமாக பரிசுத்த ஆவி உன் மேல் வரும்;
உன்னதமானவருடைய பலம் உன்மேல் நிழலிடும்; ஆதலால் உன்னிடத்தில்
பிறக்கும் பரிசுத்தமுள்ளது தேவனுடைய குமாரன் எனப்படும்”

“இதோ உனது இனத்தாளாயிருக்கிற எலிசபெத்தும் தன் முதிர் வயதிலே
ஒரு புத்திரனைக் கர்ப்பம் தரித்திருக்கிறாள், மலடியெனப்பட்ட அவளுக்கு
இது ஆறாம் மாதம். தேவனால் கூடாத காரியம் ஒன்றுமில்லை” என்றான்.

லூக்காவை அவளிற் கு வாசித்து காட்டி விட்டு இப்படிச் சொன்னேன்:
“எம்மால் ஆவது ஒன்றுமில்லை. அனைத்தும் தேவனின் கிருபையே. நீ
உன்னை மரியாளாக வரித்துக் கொள். உனது புருஷனை ஜோசேப்பாக
இருக்குமாறு கேள். ‘எக்கோகிறாபி’ தான் (வயிற்றுக்குள் தரித்திருக்கும் கரு
ஆண்பாலா பெண்பாலா என்பதைச் சொல்லும் மருத்தவ விஞ்ஞானக்
கண்டு பிடிப்பு) உன்னுள் தரித்திருப்பது தேவ புத்திரியா அல்லது தேவ
புத்திரனா என்பதைச் சொல்ல வேண்டும். எனது கண்டுபிடிப்பு எப்படி?”

அவள் சர்ப்பமாகிச் சீறினாள்.

“போக்கிரியே! எனது தேகத்தின் வனப்பில் லயிப்பதற்கு முன்னர் இந்த
புனித வேதாகமத்தின் வார்த்தைகளை நீ என்னிடம் சொல்லியிருப்
பாயாயின் நான் உன்னை துரத்தியிருப்பேன். ஓடு! ஓடு! உனக்காக நரக
சாம்ராஜ்யத்தின் கதவுகள் திறப்பட்டபடியுள்ளன. ஓடு! ஓடு! தாலிகட்டியுள்ள
உனது ஸ்திரீயின் வயிற்றினுள் ஒரு பரிசுத்த ஆவி நுழையக் கடவுவதாக”

அவளின் வார்த்தைகள் முடிய முன் நான் மூசி மூசி எனது வீட்டிற்கு வந்து
விட்டேன் தட்டினேன். கதவு திறக்கப்பட்டது.

“ஏன் தட்டினீர்கள்? உங்களிடம் தான் திறப்புள்ளதே?” எனது ஸ்திரீ
கேட்டாள்.

“வழியில் வரும் போது, ஒருவர் என்னிடம் தட்டுங்கள் திறக்கப்படும் என்றார். இதனைப் பரீட்சிப்பதற்காகவே”

“இதில் பரீட்சிப்பதற்கு எதுவும் இல்லை. இயக்கங்கள் வந்து கதவை தட்டினால் அவர் வந்த பின்னர் வந்து தட்டுங்கள் என நீங்கள் உள்ளிருந்த வேளைகளில் கூட எனக்குச் சொன்னதை மறந்து விட்டீர்களா?”

“நீ என்னை இயக்கக்காரன் என்று நினைத்து விட்டாயா?”

“கதவை தட்டும் கலையில் கை வந்தவர்கள் அவர்கள் தானே!”

“இயக்கங்களை விடு நான் சுத்தமானவன். நேற்று நான் லாச்சப்பலில் (குட்டி இந்தியா எனப்படும் பாரிஸ் ஏரியா ஒன்று) வாங்கி வந்த சுத்தமான வெள்ளாட்டின் துடையை எனது நாவிற்கு இதமாகச் சமைத்து வைத்துள்ளாயா?”

“நான் முன்பு ஒருபோதுமே உங்கள் நாவிற்கு இதமாக எதுவுமே சமைத்து வைக்கவில்லை என்பது போலல்லவா, நீங்கள் சொல்வது தொனிக்கிறது”

“நீ சித்தமாக இருப்பதால், நீ சொல்பவைகள் சுத்தமாக இருக்கக் கடவுவதாகுக”

“நீங்கள் என் மீது சித்தமாக உள்ளீர்களா?”

“என்மீது நீ சித்தமாக இருப்பதைப்போல நானும் உன் மீது சித்தமாக இருந்து என்னைச் சுத்தமாக வைத்துக் கொண்டுள்ளேன். நீ கேட்டவைகள் அனைத்தும் உனக்குத் தந்துள்ளேன்”

“என்னால் யாசிக்கப்பட்டவைகளில் பலவற்றைத் தந்த நீங்கள் ஒன்றை மட்டும் இன்னும் தராதுள்ளீர்கள்”

“அது எதுவோ?”

“நாங்கள் தாலாட்டிச் சீராட்டுவதற்கான ஒரு குழந்தை”

“உனது இந்த யாசிப்பினுள் அசுத்த ஆவியே ஆட்சி செய்வதால் உனது வயிற்றினுள் ஒருபோதுமே கர்ப்பம் தரிக்காது”

“இது உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்?”

“நான் என்னை பரிசோதித்து விட்டேன்”

“எங்கே சார்சலில் உள்ள தமிழ் டாக்டரிடமா?”

“அது உனக்கு தேவையில்லை”

“நானும் என்னை பரிசோதிக்க விரும்புகிறேன்”

“நான் பரிசோதிக்கப்பட்டபோது, நீயும் பரிசோதிக்கப்பட்டாய் எனக் கொள்வாயாக....”

“எனக்கு குழந்தை வேண்டும்”

“என்னை உனது குழந்தையாக எடுத்துக் கொள்வாயாக”

இந்தக் கணத்தில் யாரோ கதவைத் தட்டுகின்றனர். திறக்கப்போன அவளை நான் தடுத்தேன். பரிசுத்த வேதாகமத்தில் தட்டுங்கள் திறக்கப்படும் என எழுதப்பட்டுள்ளதாகச் சில கணங்களின் முன்னர் தான் சொன்னீர்கள் என்றபடி கதவைத் திறந்தாள். எவளிடம் மரியாளாக இருக்குமாறு கேட்டேனோ அவள் அங்கே. உடல் நடுக்கம் போட்டது.

“நான் உங்களது ராஜ்யத்திற்குள் வந்து விட்டேன்”

“எனது ஸ்திரீயின் ராஜ்யத்துள் நீ நுழைதல் தடுக்கப்பட்டுள்ளது”

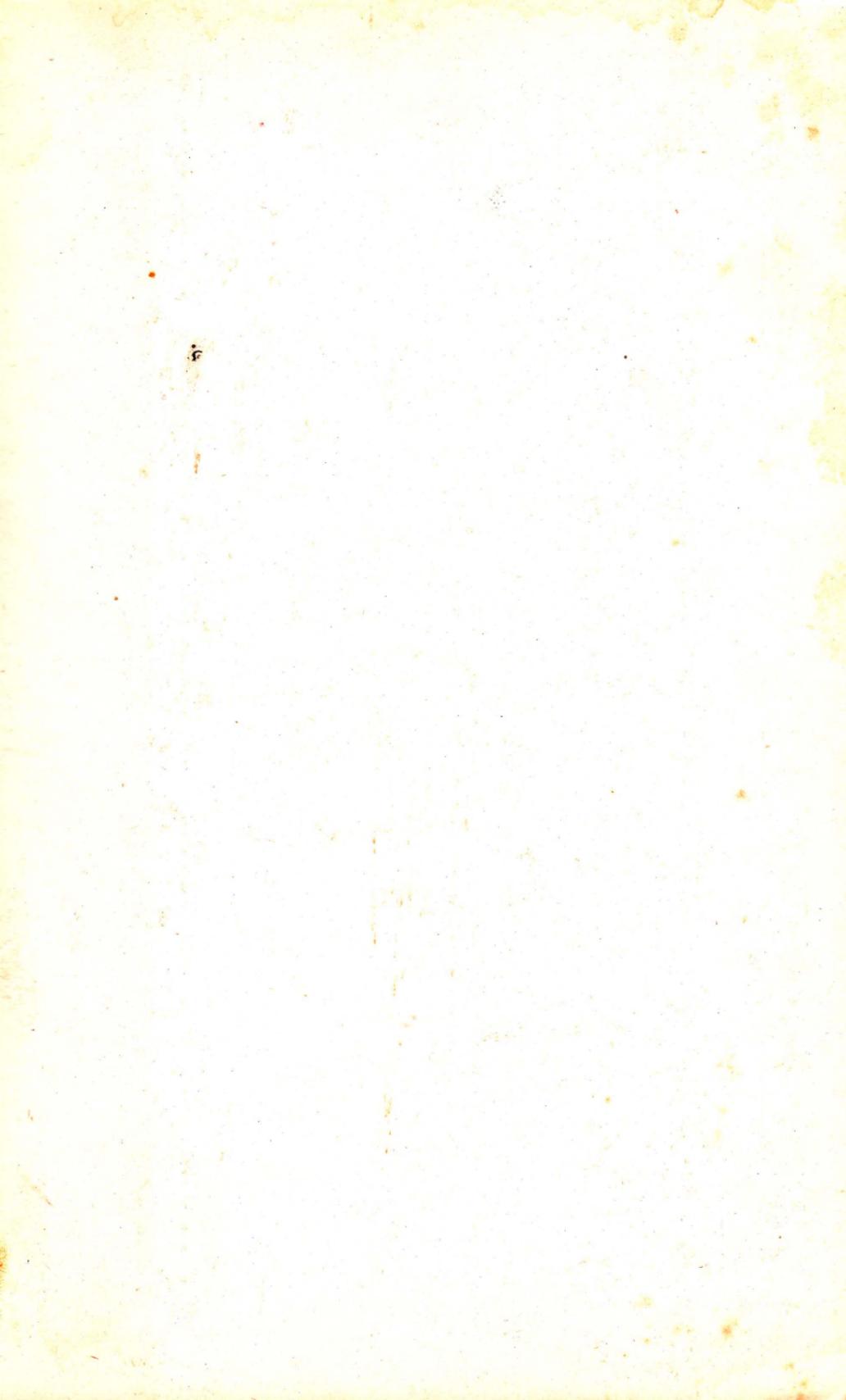
“நீங்கள் என்னைப் பிரிந்து சென்ற பின்னர் நான் புதிய ஏற்பாட்டை வாசித்தேன். அங்கே ‘கேளுங்கள் தரப்படும்’ எனவும் ‘தட்டுங்கள் திறக்கப்படும்’ எனவும் எழுதப்பட்டுள்ளது. நீங்கள் கேட்காமலேயே எனக்கு தந்து விட்டீர்கள். நான் தட்டுவதற்கு முன் நீங்கள் திறந்திருக்க வேண்டும். உங்களை நான் போக்கிரி எனத் தூஷித்ததை மன்னிப்பீர்களாக”

“யார் இந்த ஸ்திரீ?” எனது ஸ்திரீ நடுக்க மெதுவுமில்லாமல் கேட்டாள்.

தேவ பாவையில் நடந்ததை விளங்கப்படுத்தினேன். உள்ளே சென்று சில நிமிடங்கள் செபம் செய்து விட்டு வந்து இப்படிச் சொன்னாள்; “அனைத்தும் கர்த்தரின் கட்டளைகள் எனக் கொள்வோம். அவர் சகல வல்லமையும் கொண்டவர். இந்த ஸ்திரீயின் கற்பப் பைக்குள் உங்களது ஜீவ அணுக்களைப் புகுத்தி பரிசுத்த விபத்தால் தரிக்கச் செய்த ஜீவனை, எனது குழந்தையாகவும் நான் ஏற்றுக்கொள்ளத்தயார். எங்களது சாம்ராஜ்யத்தில் இவளையும் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள் இடம் போதாது விட்டால் இப்போது உள்ள வீட்டை யாரிடமாவது விற்று விட்டு புதிய வீடொன்றை எடுத்துக் கொள்ளலாம்”

தேவனின் வேதவாக்குகளாக இவை எனக்குப் பட்டதால் எனது ஸ்திரீயின் முன்னர் சாஸ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பாதங்களை வெட்கப்படாமல் முத்தமிட்டேன்.

★ இனியும் சூல் கொள். (23-வது இலக்கியச் சந்திப்பு மலர், 13-14 பரீஸ் செப்டம்பர் 1997.

ଅକ୍ଷୟ

କାଳୀକା

Exil chez R. INPAVALI,
94. Rue de La chapelle 75018 PARIS FRANCE